

partea „comitetului de ajutorare pe timp de iarnă” și, aceasta, fără să se țină seamă din ce oraș anume provenia el.

Protecția copilului are o activitate dintre cele mai bogate. În timpul de față, se lucrează cu asiduitate la construcția unui mare așezământ central, pentru protecția copilului. La terminare, el va costa 8.500.000 dinari. Acolo vor fi coordonate toate eforturile pentru protecția, educația și instrucția copiilor orfani.

Pe lângă toate acestea, orașul Belgrad a dobândit, în vremea din urmă, o clinică ginecologică, două dispensare și un local, unde se dau consultații pentru copiii sugaci.

În 1935, s'a inaugurat cea dintâi policlinică, în capitala Jugoslaviei. Acolo sunt întrunite serviciile de chirurgie, medicină, urologie, boale de gât, nas și urechi, de ochi, etc., unde în cursul anului trecut s'au dat 163.535 consultații gratuite. Deosebit de aceasta și tot în mod gratuit, au primit medicamente 11.779 săraci.

Într'un cuvânt, Belgradul, cu un bogat trecut istoric și încărcat de glorie, prin eforturi neostenite și vrednice de laudă, se adaptează rolului său de oraș modern și de capitală înfloritoare.

ROSSANDA GAVRILOVITCH

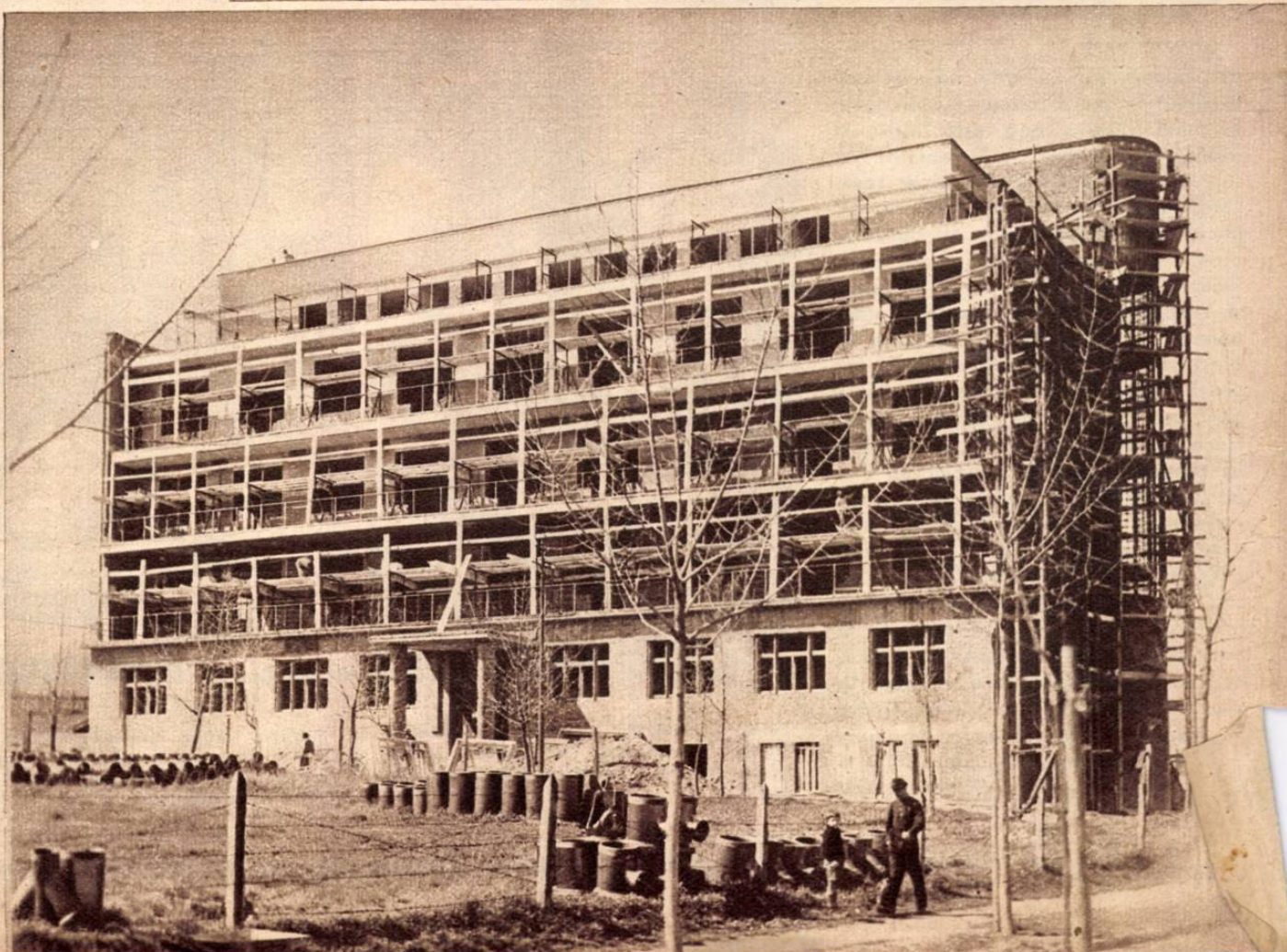
↑ Casa copiilor părăsiți din Belgrad.

■ In azilul copiilor părăsiți, care sunt îngrijiți cu multă atenție, la Belgrad.

← Un orfelinat din Belgrad.

↓ Spitalul din Belgrad, destinat localnicilor.

BU C Ă T Ă R I E I N D I A N Ă

de MANZOORUDDIN AHMAD, (Delhi-India).

Aceste neveste de Paria nu intenționează să facă vre-o crimă cu cuțitele cu care s'au înarmat, ci așteaptă măcelarul ca să-și taie singure bucățile de carne pe care vor să le aibă.

INCEPÂND cu familiile burgheze, în majoritatea ținuturilor din India, gospodinele nu se mai ocupă cu prepararea micului dejun al familiei, ci, trimițând un servitor sau pe unul din copii, îl cumpără dela cofetarul care umblă pe străzi, strigând cât îl ține gura. O cocă dulce de făină, unt și zahăr, aromată și prăjită în multă untură și numită *Bewri* sau *Katsori* la care se adaugă apă cristalină ca băutură, răcită la gheață, în timpul căldurilor constituie micul dejun al familiei. În casele mai sărace, se mănâncă dimineața resturile din ajun.

La foarte multe mâncăruri indiene, compoziția este cu totul alta ca în Europa. Astfel, de exemplu, se fierb la un loc spanacul și conopida, cu bucăți de carne și orez cu fructe păstăioase. Supa, ca prim fel de mâncare, nici nu se cunoaște, iar cartofii numai ca garnitură la legume. Hindușii îi ferb în coaje adăugând în fiertură diferite ingrediente și-i mănâncă apoi cu coaje cu tot.

În ceea ce privește legumele, fructele păstăioase și fructele obicinuite, gospodina indiană are o mulțime de feluri la îndemână, pentru prepararea prânzurilor din tot cursul anului, pe care occidentalul nici nu le cunoaște.

În definitiv, mâncărurile indiene sunt foarte picante, ele conținând mai ales, în doză mare, piper roșu, zahăr și grăsime. Untul nu se vinde decât topit. Sărării, cari nu-și pot îngădui luxul să cumpere „ghie“, întrebuintează ulei și stearină.

Foarte cunoscut este „curry“-ul indian. În general, indianul înțelege prin acest nume o mâncare foarte picantă, compusă din orez și

Atschar; felul cel mai gustos îl compun fructele *Mango*, tocate în ulei și amestecate cu pucioacă.

Abstracție făcând de numărul mare de hinduși cari, din motive religioase, n'au voie să mănânce carne, negustorii din India vând mai mult carne de vacă și berbec. Burghezia și bogătașii consumă carne de berbec, iar populația nevoiașă cumpără numai carne de vacă, al cărei cost, acolo, este de vreo 12 lei kilogramul.

În India nu se găsește în comerț decât un

Ceainărie indiană.

Indienii la masă. Ca de obicei în această țară, nu se întrebuintează nici cuțit, nici furculiță. Po-deaua servește drept scaun.

Negustorul indian de grane (nu vă temeți, sunt de mâncat!) Cât de grațios ține sfoara cântarului și cât de neglijent ajută cântărirea cu degetul mic!

un anumit sos. Orezul se prepară excelent în India; oricum ar fi gătit, la masă fiecare bob este întreg și frumos. Praful *Curry*, întrebuintat la sos, este un amestec de piper roșu, cardamon, ghimber, miez de cocos, pucioacă, chimion, piper de garoafe, piper alb sau negru și ardei iute. Gospodina indiană nu se dă în lături să prepare proaspete aceste arome, pentru fiecare prânz, servindu-se la gătit de „*Zill-Batta*“ (două pietre prevăzute cu multe adâncituri, dintre cari cea mică, de deasupra, este frecată pe cea mai mare, de dedesubt). La prepararea sosului *Curry*, ea mai întrebuintează și: zeamă de carne, smântână, unt, ceapă, usturoi, gălbenuș de ou, sare, boabe de piper, cuișoare și foi de dafin. Depinde de regiune, de starea socială sau de casta religioasă, modul cum se servește la fiecare mâncare, carnea de vacă, berbec sau pasăre, care e tăiată în bucățele mici și preparată ca un fel de gulaș, amestecată cu fructe păstăioase, necunoscute occidentalului, și la cari se mai adaugă *Tschatni* sau

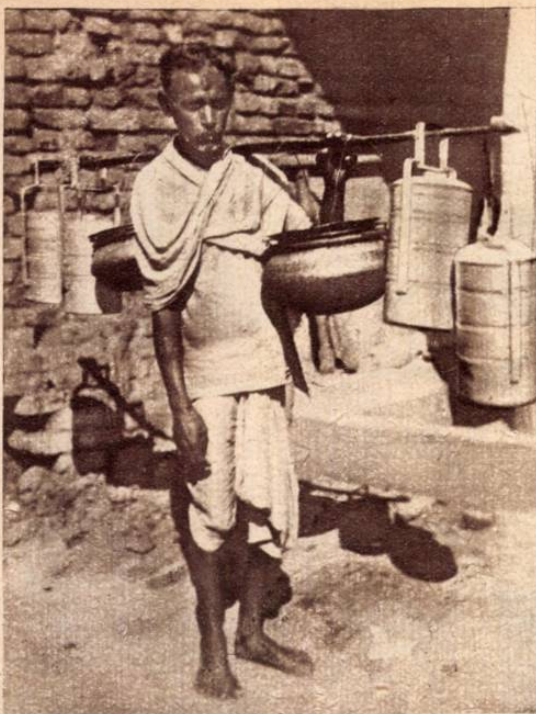
Femeie indiană spălând vase. După ce le freacă cu cenușe, îndepărtând astfel toată grăsimea, indianii spală vasele cu apă.

Cofetar indian. Marfa lui constă dintr'un amestec de zahăr și lapte. Vrednice de atenție sunt așezările în turnuri ale prăjiturilor multicolore.

singur fel de cârnați, preparați din carne efțină de vită. Vânzătorul aromează carnea tocată bine, o încolăcește — fără maț, ca la noi — în jurul unui băț subțire, fixându-o cu un fir de ață, pe care-l atârână peste foc. În India, cârnații nu servesc ca o completare a mesiei. La ei recurge numai gospodina care într-o anumită zi, n'a găsit timpul necesar să gătească. În asemenea cazuri, ea trimite la copt în oraș, *Paraatha* (pâinea indiană) și cumpără apoi cantitatea necesară de cârnați.

Coacerea pâinei este munca cea mai grea și mai migăloasă a femeii indiene care, în acest scop, se folosește de o tigaie asemănătoare cu ale noastre, pe vatra deschisă, clădită din pământ. În afară de regiunile de pe coastă, unde orezul constituie alimentul de căpetenie, se coace chiar de două ori pe zi așa zisele tablete „*Tschapati*“, necesare familiei. Dacă gospodina adaugă în aluat mai multă

Cum se așteaptă în Europa poștarul cu mandatele, tot astfel așteaptă indienii flămânzi pe purtătorul de mâncare, care le aduce la prăvălie prânzul preparat de soții. Purtătorul de mâncare din fotografia noastră face parte casta „Shudra”.

Vânzător indian de păsări, a cărui expoziție de păsări tăiate și vii, grămădite toate, laolaltă, se află în coșul depe capul său.

grăsime, ceea ce se întâmplă în deosebi, la oameni înstăriți sau când se așteaptă musafiri, *Tschapati* se numește *Paraatha*.

Deobicei, după micul dejun, se mai iau încă două mese, una la amiază și alta seara, amândouă constând din mâncări calde. Așezii religioși și călugării, — în timpul când nu sunt obligați să postească — mănâncă o singură dată pe zi. La *musulmani*, toți membrii familiei mănâncă dintr'un vas mare și nu întrebuințează — ceva destul de frecvent în India — nici cuțit, nici furculiță; din această pricină se respectă strict spălatul mâinilor înainte și după masă; în această țară, unghiile se taie cât se poate de scurt. Carnea se servește totdeauna tăiată în bucățele mici — însuși negustorul vânzând-o astfel și frumos curățată de tendoane. *Tschapati*-ile se rup în bucățele, cu mâna dreaptă și apoi cu ele se apucă bucățile de carne sau se moaie în sosuri. La mâncările lichide se folosește lingura. În familiile hinduse, vegetariene, fiecare mănâncă a parte. Deobicei, podeaua așternută cu gunoiul „sfintei vaci”, servește drept masă, în vreme ce frunze împletite înfățișează farfuriile. Se găsesc și familii cari întrebuințează farfurii de metal. Hindușii mănâncă deobicei *Tschapati* sau *Paraatha*, la care — după categoria castei — se adaugă un fel sau mai multe de legume sau fructe păstăioase. Femeile hinduse au voie să ia masa abia atunci când soții au terminat-o. În timpul mesei, brahmanii se așează — conform prescripțiilor lui Manu — cu fața spre nord, sud, est sau vest; toate astea depind de adevărul, viața lungă sau bogățiile pe cari râvnesc să le cucerească.

La nunți, chiar în pătura mijlocie burgheză, se întâmplă să se afle până la două mii de invitați la masă, cari trebuie să mănânce de trei ori. La asemenea serbări, afară de rude și cunoscuți, mai vin și mulți săraci din împrejurimi, cari sunt serviți la fel ca și ceilalți oaspeți. La *musulmani*, asemenea mese se compun dintr'un fel de mâncare de carne cu orez și un pilaf de orez, dulce. Se mai servește încă — pentru variație — „*Qorma*” (ceva asemănător gulașului european numai că bucățelele de carne sunt preparate în unt bun) cu „*Shirma*” (un fel

de pâine cu lapte și cu unt), iar ca desert, „*Khier*”, o mâncare compusă din orez, lapte și zahăr. În familiile hinduse se dă musafirilor „*Katschori*”, până la zece feluri de dulciuri, lapte gros, aromat cu sare, piper și boia roșie.

Deobicei, se servesc musafirilor trei feluri de carne: „*Qorma*” cu „*Paraatha*”, bucățele de carne cu spanac și „*Schaami-Kawab*”, un fel de mâncare gătită din carne tocată fin, aromată și formată în chifteluțe plăcute, umplute cu ceapă, ardei verde și apoi prăjite. Ca desert, se servesc două sau mai multe feluri de prăjituri.

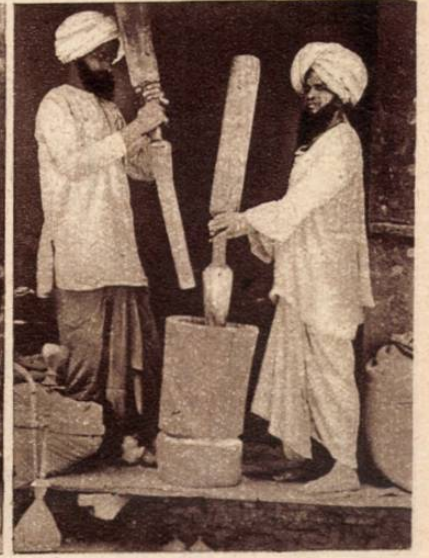
Apa e singura băutură obișnuită la mesele indienilor. În timpul verii înainte de micul dejun, pătura mijlocie și bogății beau, dimineața, zeamă de fructe fiartă cu zahăr, sau lapte subțiat cu apă. La ambele băuturi se pun în cupe bucățele de ghiață. Seara, se servește ceai.

Alcoolul, al cărui consum este interzis *musulmanilor*, se bea foarte puțin în India. Numai nenorociții Paria caută să-și uite amarul în rachiul de orez, sau suc de palmier. Berea se consumă în India mai mult de lucrătorii din fabrici. Bogăților le sunt cunoscute vinurile scumpe, lichiorurile și șampania. Totuși, un bețiv constituie o raritate în India. Un hindus nu lipește niciodată buzele de pahar, deoarece le-ar „pângări” în atingere cu el. Așa că ținând paharul cu mâna stângă, întinde palma dreaptă, deschisă, între bărbie și buza de jos, iar apa din pahar trece întâi prin palmă și apoi curge în gura deschisă. *Musulmanii* beau din pahar, la fel ca europenii.

Tot astfel cum e cunoscut fumatul în Europa, se obișnuiește în India mestecatul *betelului*. *Betelul* este consumat, deopotrivă, de femei și bărbați. Frunzele de *betel* se ung cu o cantitate egală de var nestins, *hattha* și bucăți de *Arekanus*. Mestecătorii pasionați de *Betel*, mai adaugă și o cantitate de foi de tutun. Foile îndoită odată în lung, odată în lat și încăodată în lung, sunt gata de mestecat. El colorează în roșu buzele acelor cari îl mestecă, iar în plus provoacă o salivă abundentă, care forțează pe amatori, să scuie la intervale dese.

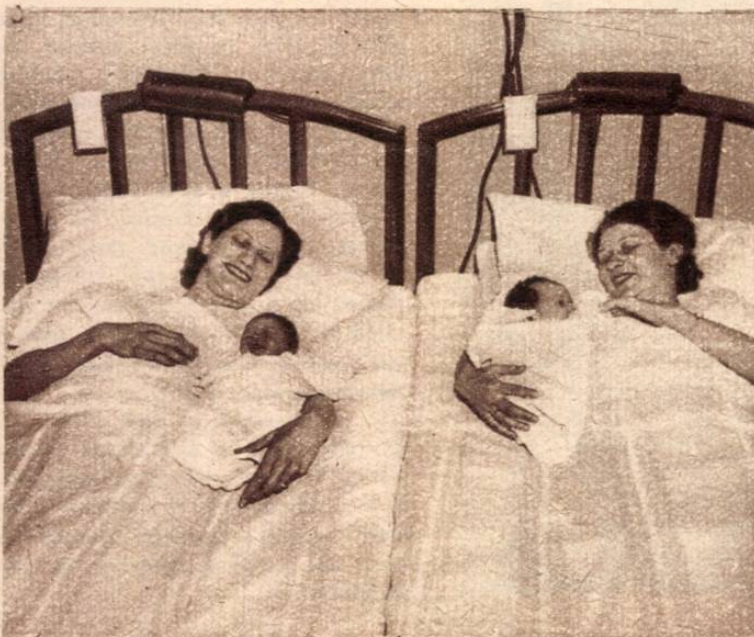
Brahmană preparând prânzul.

Cum se pisează orezul în India.

„Fumătorii” pasionați de *Betel*, poartă cu ei, în cutii speciale, frunzele gata preparate de mestecat. La vizite, indienele aduc gazdei foi de *Betel* în loc de flori. Orice amfitrion oferă musafirilor *Betel*, înloc de țigarete sau țigări de foi. În India se fumează foarte puțin, abia dacă o zecime din populație întrebuințează tutunul. Se fumează țigarete, țigări de foi și narghilea. Chiar dacă seara se întoarce târziu de la lucru, indianul are totdeauna grijă să aducă pentru femeia și copiii lui lapte cald, prăjituri — preparate dintr'un amestec de zahăr și smântână sau făină, zahăr și unt — iar pentru soție mai ales flori, cu care aceasta își împodobește cerceii. În timp ce părintele și-a băut laptele cald, la prăvălie, când a venit acasă, soția trezește din somn copii, ca să bea laptele adus.

R.

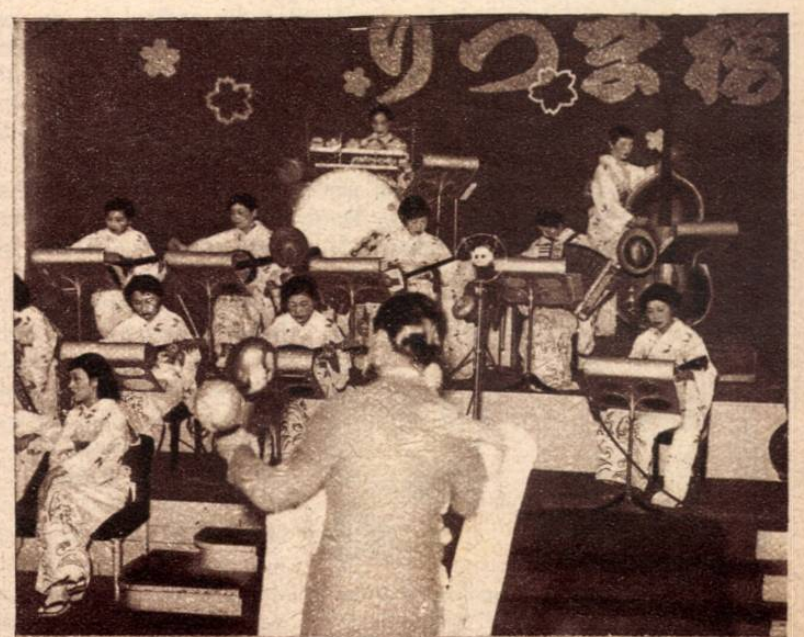

DOUĂ SURORI SE MĂRITĂ CU DOI FRAȚI ȘI DEVIN MAME ÎN ACEEAȘI ZI

Se pare că drumul vieții celor două surori din Detroit, pe care le vedeți în fotografia noastră, parcurge o linie identică. Ele s'au căsătorit cu doi frați și locuiesc în aceeași casă. Acum au devenit mame în aceeași zi și împart aceeași cameră de spital.

PRIMA ORCHESTRĂ DE FEMEI ÎN JAPONIA

Cu prilejul unei mari sărbători naționale japoneze, a debutat într'un dancing din Tokio, un jazz alcătuit din femei.

OAMENII PĂSARI

Clem Sohn, faimosul om-sburător despre exhibițiile căruia s'au ocupat ziarele din lumea întreagă și al cărui sfârșit tragic a îndurerat pe toți admiratorii visului său îndrăzneț, a avut de-alungul veacurilor numeroși precursori. E prilejul cel mai nimerit să le evocăm amintirea în rândurile de mai jos.

DE când există lumea omul a râvnit totdeauna să aibă aripile păsărilor. Mitologiile tuturor popoarelor au aviatorul lor primitiv care, încercând să cucerească aerul, a fost pedepsit pentru nesocotința și trufia sa. Istoria lui *Dedal* și a fiului său *Icar* este tipul acestor legende supra-firești.

Dedal a fost un inventator dăruit de natură cu o rară bogăție de imaginație. Alungat din Atena de către Areopag, din pricină că săvârșise o crimă, se refugiase în Creta împreună cu fiul lui. Acolo, regele Minos l-a primit cu bunăvoință și, curând după aceea, i-a dat însărcinarea să construiască faimosul labirint în care el avea de gând să închidă *Minotaurul*.

Dar, după ce sfârși opera, artistul căzu în disgrația suveranului și Minos îl închise cu fiul lui chiar în labirintul pe care-l construise.

Atunci *Dedal*, ca să scape de acolo, se apucă să făurească niște aripi pe care *Icar* și el le-au lipit de umeri, cu ceară. Tatăl străbătu văzduhul cu destulă ușurință, reușind să ateriseze în Sicilia, teafar și nevătămat. Însă nechibzuitul tânăr, cu toate povețele părintești, s'a înălțat mai

Clem Sohn, omul pasare, care și-a găsit o moarte tragică în cursul recentului meeting aviatic dela Vincennes. Aparatul de sburător n'a funcționat, deasemeni nici parașutele și Clem Sohn s'a prăbușit ca un bolid la pământ.

norocul să reînceapă a doua experiență; la câteva zile mai târziu el își dădea sufletul în urma rănilor căpătate...

LEONARDO DA VINCI

Dar cel dintâi teoretician serios al aviației viitorului — merit recunoscut de lumea întreagă — a fost *Leonardo da Vinci*. Da, pictorul genial al „*Giocondei*” a fost și savantul cel mai profund, cel mai pătrunzător al timpului său. Manuscrisele lui sunt pline cu prevederi extraordinare.

În deosebi, cucerirea aerului este una din problemele arzătoare cari au frământat în gradul cel mai înalt geniul său născocitor. El a studiat sborul păsărilor, încercând să-i combine elementele în mașina de sburător pe care era ispitit să o construiască. A fost cel dintâi care a pătruns legea echilibrului în spațiu, a prevăzut posibilitățile balonului umflat cu aer — însă nu s'a oprit la el. Acest spirit peste măsură de inventiv și practic, nu vedea viitorul navigației aeriene decât într'un corp mai greu decât aerul. Și tocmai Prin aceasta el este adevăratul precursor al aviației.

Leonardo da Vinci a construit chiar un aparat de sburător, experimentându-l la castelul *Amboise*. Dar, pe semne că nici el însuși n'avea deplină încredere în propria-i invențiune deoarece s'a ferit să intre în corpurile aparatului.

Toată curtea lui *Francisc I* se afla de față. În vârful turnului s'a văzut ivindu-se deodată pasărea uriașă. Aripile începuseră să se miște: pasărea își luă sborul, descriind numai decât o curbă lungă... Într'a-devăr, lumea a avut impresia că el plutea în aer. Coborî lin când, pe negândite, la vreo zece metri de pământ, stofa aripei stângi se fâșie, iar aparatul căzând, se sfărâma în bucăți. Multimea alergă ntr'acolo și fiecare plângea pierderea inventatorului.

Dar când corpul a fost scos de sub sfărâmurile aparatului, au văzut cu bucurie — că nu era acela al lui *Leonardo*. În ultimul moment, artistul prudent pusese în locul său un tânăr servitor al castelului...

Renumitul sburător francez, Louis Bleriot.

Renumitul pilot francez, Costes.

sus decât trebuia; soarele, de care se apropiase, topi ceara, aripile se deslipiră și adoloscențul îngâmfat s'a prăvălit în mare. Astfel a pierit cel dintâi om-pasăre...

CĂLUGĂRUL SBURĂTOR

Dar să lăsăm legendele și să trecem la istorie. Paginile ei abundă în încercări tragice pentru cucerirea văzduhului.

Primul nume de aviator pe care-l întâlnim este acela al călugărului benedictin englez, *Olivier de Malmesbury*, trăit în secolul XI-lea. Acest călugăr, ca de altfel majoritatea confrăților din ordinul lui, se pricepea în toate științele. Matematician și astrolog pe deasupra, el se mai îndeletnicea și cu prezicerea viitorului. Într-o bună zi, îi veni toana să se suie chiar spre astrele pe cari le studia. Vreme de câțiva ani în șir, el se trudi să construiască o mașină, prevăzută cu aripi, pretinzând că o pune în mișcare cu ajutorul unui mecanism complicat.

Când i s'a părut că aparatul lui era pus la punct, invită pe toți savanții, se urcă în vârful turnului *Have*, lângă *Birmingham* și de acolo, își luă sborul. Dar aripile n'au funcționat la timpul potrivit și bietul călugăr s'a prăbușit la pământ, alegându-se cu coastele sfărâmate.

În vreme ce era dus pe brațe dela locul accidentului, cronica ne spune că el se tânguia amar, însă nu pentru suferințele patimite, ci pentru greșeala ce-o făcuse la construirea aparatului său:

— Am uitat, fraților — se jeluia el — am uitat că păsările, pe lângă aripi, mai au și coadă!... Dar nu-i nimic: rândul viitor, am să adaug și eu o coadă aparatului și sunt sigur că voi reuși să sbor!... Vail sârmanul călugăr n'a mai avut

Leonardo da Vinci este considerat drept precursor al aviației moderne.

Napoleon al III-lea a fost acela care a încurajat eforturile făcute de acei cari voiau să promoveze aeronautica.

Colonelul Charles Lindbergh, cel mai celebru sburător din lume.

Pe atunci, himera sborului omenesc turbura mințile și aiurea, în diferite țări.

Poate că unii dintre cititori își mai aduc aminte de acel film curios, „Ivan cel groaznic“, reprezentat acum vreo zece ani, pe vremea când cinematograful era încă mut. Autorii acestui film aduceau în scenă un personaj, un grec iscoditor care, înaintea Țării, evolua în aer pe bordul unui aparat inventat de el. Or, episodul acesta nu era închipuit câtuși de puțin.

Istoricii ruși povestesc că, sub domnia fiorsului Ivan, un bărbat — nu un grec ca în film — ci un țaran rus cu numele de Nikiteff, sclavul boierului Lepontoff, reușise să se înalțe și chiar să plutească, după plac, prin aer.

Auzind această minunăție, Ivan cel Groaznic a ținut să-l vadă. Inventatorul s'a grăbit să vie la Moscova, spre a-și înnoi experiența în fața împăratului, închipuindu-și că prin aceasta poate va redobândi libertatea și chiar oarecare stare.

Dar Ivan cel Groaznic privind exhibițiile aviatorului, spuse cu răceală:

— Omul nu e o pasăre, deoarece n'are aripi; prin urmare, când un muritor își pune aripi, comite o crimă împotriva firii însăși...

Și porunci să se taie capul nefericitului Nikiteff, iar corpul lui să fie aruncat la porci.

Poate că întâmplarea în sine nu este decât o legendă. Dar tâlcul ei e simbolic.

Câți inovatori, câți inventatori n'au găsit pe lângă puternicii zilei, în loc de încurajare și răsplătă, cea mai tiranică ingratitude și, uneori, chiar moarte!

Iar dacă s'a întâmplat, când și când, ca artistul să fie cruțat, în schimb foarte adesea opera lui s'a văzut osândită să fie aruncată la porci...

MARCHIZUL ȘI CĂLUGĂRUL

Cu toate aceste dureroase neizbânzi oamenii-păsări s'au înmulțit. În secolul XVII-lea se citează, de pildă, numele unui mecanic francez, *Besnier*, din orașul *Sablé* și al unui jucător pe sârmă, *Allard*, cari, atât unul cât și celălalt, s'au ales cu răni grave dintr-o experiență de sbor cu pânze.

În veacul XVIII-lea, găsim deasemenea câteva încercări de aviație dintre cari cea mai senzațională a fost aceea a marchizului de *Bacqueville*.

Palatul acestui nobil personaj se afla, în 1774, în colțul format astăzi de cheiul *Voltaire* și strada *Saints-Pères*.

Într-o bună zi, el anunță că se va avânta de pe terasa palatului său, cu un aparat de sburat și, trecând pe de-asupra Senei, va aterisa pe malul opus, în fața clădirii *Luvrului*.

În ziua pomenită, întreaga populație pariziană se îmbulzia pe cheiuri spre a vedea experiența. Marchizul apără, având pe umeri niște aripi mari, așa cum au statuetele ingerilor, aripi pe cari le mișca el însuși prin acțiunea brațelor.

Și, într'adevăr, porni în sbor, trecu pe de-asupra cheiului dar, abia ajuns la mijlocul Senei, aparatul se sfărâmă, iar nefericitul inventator căzu peste luntrea unor spălătorese. A fost ridicat de-acolo cu un picior rupt.

La câțiva ani mai târziu, un preot din *Estampes*, călugărul *Desforges*, prevăzută cu o mașină compusă din două aripi mișcătoare, se aruncă din înălțimea turnului *Guinette*. Un martor povestește că el reușise destul de bine să-și miște aripile dar, că, cu cât le agita mai mult, cu atât se părea că mașina trăgea spre pământ.

Călugărul, la fel ca și marchizul, s'a ales cu un picior fracturat.

IDEEA GENERALULUI

Lumea se gândea încă dela începutul veacului XIX-lea la folosirea avionului ca armă de război.

Era prin anul 1801. *Bonaparte*, năzuia să năvălească în Anglia cu trupele lui. Dar supravegherea neîntreruptă a flotei engleze zădărnici transportul unei armate pe calea maritimă. Atunci, un ofițer-general, mareșalul *Resnier*, concepă planul de a întrebuița cu succes drumul aerului. Fiecare soldat, având aripi în spate, urma să treacă pe deasupra canalului *Mânecii* cu arme și echipament.

Aparatul închipuit de generalul *Resnier* era format din două aripi de tablă, garnisite cu pene mari de gâscă. Inventatorul i-a făcut experiența la *Angoulême*, unde s'a lansat din vârful meterezelui *Beaulieu*, în vecinătatea râului *Charente*, pentru ca după o secundă să se prăbușească val-vârtej de-a dreptul în apă. La câțiva timp după aceea, aducând modificări mașinei sale, făcu o a doua încercare. De astă dată, se văzu oarecare progres. Aviatorul isbuti să treacă râul, în sbor, dar după câțiva metri căzu într'un lan din apropiere, zdrobindu-și un picior. În fața acestui rezultat trist, generalul a renunțat să mai înnoiască experiența, iar în același timp, a părăsit și proiectul năvăririi pe teritoriul britanic...

Trecem peste alte câteva experiențe la fel de nereușite și nenorocoase, făcute de inventatorii aparatelor cu aripi sau cu pânze: *Deghen*, *Pétin*, *Le Turr*, care a murit la Londra; *Groof*, ucis de asemenea într'un accident la *Cremona* și alții. Și iată-l pe francezul *Le Bris*, un marinier din *Douarnenez* care, dacă ar fi să dăm crezământ tradiției populare, izbutise într'adevăr să zboare.

Acest *Le Bris*, construieste — după modelul pasării-albatros o pasăre artificială cu un volum de aproape cincisprezece metri; el intră în corpul aparatului de unde, acționând cu putere brațele, manevra aripile întocmai ca pânzele unei corăbii.

Cea dintâi experiență a avut loc la *Tréfontec*.

Le Bris s'a dus acolo cu aparatul lui legat într'o căruță trasă de un cal.

Și iată că în momentul când tocmai desfăcea frânghiile și-și lua sborul, aceste frânghii se înfășurară în jurul corpului cărușului, în așa chip încât acesta a fost ridicat în aer, cu aviator cu tot. Din fericire, *Le Bris* a putut să-l readucă pe pământ, fără niciun accident.

O a doua oară, el s'a înșălțat de pe acoperișul morii din *Tréboul*. Se spune că *Napoleon III*, informat de succesul experiențelor sale, făgăduise sprijin norocosului inventator. Dar lucrurile acestea se petreceau în 1870. După câteva luni izbucnia războiul franco-prusian.

Le Bris făcu întreaga campanie ca ofițer infanterist. Când s'a întors la *Douarnenez*, lipsit de mijloace, s'a văzut silit să ceară o slujbă în poliția municipală. Și omul acesta, care visase să cucerească aerul, și-a sfârșit cariera în chipul cel mai prozaic, sub uniformă unui sergent de stradă!

Iată-ne la sfârșitul veacului XIX-lea.

Sborul cu pânze va mai face câteva victime.

Germanul *Lilienthal*, după ce executase de peste două mii de ori sboruri între 50 și 100 de metri, avântându-se din înălțimea unui turn sau de pe creștetul unui deal, se prăbușește și moare în 1895.

Englezul *Pilcher*, are aceeași soartă, la patru ani mai târziu. Se pare că la epoca aceea s'ar fi constatat că aparatele de sburat, cu aripi artificiale, aparate sburătoare acționate de brațele omului, nu puteau să dea niciun rezultat practic pentru viitorul aviației. Cercetările inventatorilor și ale constructorilor se îndreaptă, de preferință, către aeroplanul celular, planorul cu mai multe planuri suprapuse.

Aviația părăsește domeniul empirismului spre a intra în acela al științei...

CEI DINTĂI AVIATORI

Avionul cu motor își făcuse apariția. În ziua de 14 Octombrie 1897, *Clement Ader*, se înălța dela pământ, pe câmpul din *Satory*, într'un avion înzestrat cu 2 motoare a 25 H. P. fiecare,

aparat care figurează astăzi în muzeul de Arte și Meserii al Parisului.

În vremea aceasta, în Statele Unite, frații *Wright* începeau opera lor glorioasă de aviatori, efectuând numeroase sboruri pe bordul unui planor construit de francezul *Oscar Chanute*. Aparatul cu care în ziua de 17 Decembrie 1903 încercară primul lor sbor în aeroplan cu motor, nu era altul decât acel planor al lui *Chanute*, înzestrat cu un motor de 16 cai.

Santos Dumont, după ce făcuse de două ori ocolul turnului *Eifel* cu dirijabilul lui, în 1906, execută la *Bagatelle* un sbor de peste 200 metri, în linie dreaptă.

Anul 1909, an glorios în istoria începuturilor aviației, vedea performanțele fraților *Voisin*, *Farman* și *Rougier*, ale conțelului *Lambert*, *Latham* și în sfârșit, a lui *Blériot* care, în ziua de 25 Iulie, reușea să treacă Marea Mânecii în sbor. Nu sunt decât 28 de ani de atunci. Avionul abia exista.

Or, la trei ani după traversarea Mânecii de către *Blériot*, *Garros* trecea Mediterana; după 18 ani, *Lindbergh* străbătea Atlanticul, din America în Europa; iar la douăzeci și unu de ani mai târziu, *Costes* și *Bellonte* îl treceau din Franța în America.

Știința progresează repede când e îndrumată și sprijinită de energia unor oameni cum au fost acești primi eroi ai aviației...

G. R.

Sclavi ai stomacului! Liberați-vă de dureri!

Stomacul vă împiedică să faceți ce voțiți, — atunci când voțiți? Sunteți sclavi celui mai mic capriciu al digestiei? Cea mai mare parte a micilor tulburări digestive ca: crampe la stomac, senzație acidă sau acreli sunt datorite unui exces de aciditate stomacală ce irită mucoasa delicată a stomacului. Nesocotirea acestor indispoziții poate duce cu timpul la dipepsie, gastrită și chiar la ulcer. Liberați-vă de jugul impus de stomacul Dv. luând, după fiecare masă, o mică doză de *Magnesia Bisurata*. În trei minute durerile digestive nu vor mai fi decât o simplă amintire rea, căci *Magnesia Bisurata*, antiacidul bine cunoscut, are o acțiune imediată, neutralizând excesul de aciditate și calmând pereții iritați ai stomacului. *Magnesia Bisurata* se află de vânzare în toate farmaciile și drogueriile cu preț de Lei 75 — sau în format mare economic, cu Lei 110.

De aceasta are nevoie tenul Dv.

Cremele Scherk mențin frumusețea naturală a tenului Dv. și îi dau fericita senzație a îngrijirii cultivate, de care aveți nevoie pentru succesul Dv. ● Crema Trisena — crema de zi — dă tenului tonalitatea delicată și mată. Ea apără porii, formând o bază ideală pentru pudră ● Iar pentru tratamentul de seară: Cold Cream Scherk, din ceară curată de albine și uleiuri fine, curăță, hrănește și întărește epiderma ● Cine apreciază o cură eficientă de înfrumusețare, va alege cremele Scherk... Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 93 și 123 — în tuburi à Lei 47 și 67

SUNT OARE VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Această întrebare, nespuse de grea, și-o pun toți cari suferă de: astmă, catar de plămâni, tuberculoză laringelui, tuse învechite, flegmă, răgușeală îndelungată, gripă și cari n'au găsit tămăduire până în ziua de astăzi. Toți bolnavii de acest soi primesc dela noi CU TOTUL GRATUIT O CARTE CU ILUSTRAȚII scrisă de Dl. Dr. med. Guttman, fost medic primar al Sanatorului, Finser, și intitulată: „Se poate vindeca boala de plămâni (oftica)“? Ca să dăm puțină fiecărui bolnav de a lua informații despre felul bolii sale, ne-am hotărât să trimitem oricui această carte, gratuit și francat, spre binele omenirii bolnave. Scrieți o carte postală (francată cu 6 Lei) cu adresa Domniei Voastre exactă, firmei:

PUHLMANN & Co., BERLIN, 836 Müggelstrasse 25-25a

Căpătase un corp aproape diform

Din cauză că se îngrășa uimitor de repede

Moda actuală nu se împacă de loc cu înfățișarea inestetică a femeii prea grase. Femeia elegantă din ziua de azi trebuie să fie subțire și grațioasă. Și Dv. ați putea căpăta un corp frumos dacă ați urma întocmai sfaturile date în scrisoarea de mai jos:

„Acum vreo câteva luni am observat cu groază că mă îngrăș cu o repeziciune uimitoare. La înălțimea mea de 1.57 m. ajunseseam să cântăresc 66 Kgr. Cu două luni în urmă am început să iau în fiecare dimineață o jumătate linguriță de Kruschen într-un pahar cu apă caldă; deasemenea am încetat de a mai mânca prea multe dulciuri și grăsimi. Mare imi fu bucuria când m'am cântărit Sâmbăta trecută și am văzut că nu cântăresc decât 56 Kgr.; în două luni am slăbit cu 10 Kgr. Rezultatul obținut este într'adevăr uimitor. Apoi arăt mai bine și mă simt mai bine, iar întreaga mea înfățișare e mult mai simpatcă decât înainte” — (D-na) J. R.

Sărurile Kruschen nu provoacă o slăbire vertiginoasă. Cu răbdare și stăruință — cu un regim nu prea sever și exerciții fizice moderate — doza zilnică de Kruschen, luată cu regularitate un timp oarecare, va îndepărta cu siguranță masele de grăsime nesănătoasă și va reduce greutatea corpului Dv. la normal. De vânzare la farmacii și drogherii. Fl. mare 95 lei, fl. mic 60 lei.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPF HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domnului 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informații gratuite

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Dr. ELISABETA MÖLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

R. I. No. 540
Pag. 18

Despre munca națională. — Scump și ieftin. — Tutungiul din Târgul-Cucului. — Concurența producției artistice de peste hotare.

PROBLEMA MUNCII NAȚIONALE E MAI COMPLICATĂ DE CUM PARE LA PRIMA VEDERE.

Sunt anumite specializări în cari băștinașul nu poate dovedi. Să nu vorbim de România, fiindcă trăim într'o fază de demagogie naționalistă și orice abatere dela corul general, înseamnă o voce iritantă. Să nu vorbim de Franța. Lucrătorul francez evită muncile prea grele.

Imediat după război, în nevoia de reconstruire a țării, au fost chemați muncitori robusți, de toate neamurile: cehi, nemji, italieni, polonezi etc. Munca acestora, în mine, în zidiri, în oficii aproape degradatoare a fost spornică. Pretențiile lor mult mai mici. Au invadat Franța. Fiecare căuta o bonă nemțoaică, fiindcă cerea jumătate preț, muncia dublu și era mai politicoasă decât ascuțita parisiană.

La el acasă, omul e mai pretențios, se lasă mai greu. Străinul a venit după o pâine și o va câștiga trudind din greu, fără să crâcnească, fiindcă nu mai are unde să se ducă. Se va mulțumi cu puțin. Va munci mai mult. N'are pe nimeni. Il protejează numai brațele și mintea lui.

— Noi n'am făcut revoluție — spune lucrătorul francez — ca să fim și acum vite de jug!

Și are dreptate.

Dar iată, încetul cu încetul din din pricina străinilor, Francezul nu mai găsește de lucru. Și iată prigoana împotriva străinilor. Oameni cari au venit în Franța și-au făcut o familie, au muncit acolo cinstit, când era nevoie de ei, trebuie să plece, fiindcă și muncitorul din propria lui țară are dreptul să câștige o pâine. Aceasta e realitatea crudă, cu dreptate de amândouă părțile. Drama aceasta se joacă pretutindeni.

America — acest paradis al tuturor emigraților — și-a închis, cea dintâi, porțile. Alte țări i-au urmat exemplul. Noi am rămas cei din urmă...

Dacă pentru Francezi problema e simplă: „cine are pașaport străin pleacă” la noi e mult mai grea, fiindcă complică prezența atâtor minoritari, cari au pașaport românesc, fără să aibe sângele la fel.

Cei ce au ridicat problema etnicității nu sânt pe deplin înțeleși între ei: până la ce punct, câte puncte la sută trebuie să cuprindă cineva în făptura lui fizică, morală și religioasă, ca să aibă dreptul de a trăi sub cerul frumos și pe pământul bogat al frumoasei Români.

Niciunul din ipocriții noștri patriotarzi nu va renunța la comoditățile lui personale, ca să facă să triumfe „primatul muncii românești”; mi se spune că anumiți magnați ai valachismului se înconjoară numai cu lucrători și servitori minoritari.

În reglementarea viitoare a muncii, va trebui ținută în seamă și această ipocrie.

Să nu pornim prigoana împotriva unei anumite categorii de oameni (cine va putea înlocui pe vrednicii paznici albanez?) favorizând pe alții, protejați de puterniceii zilei. Și nici să nu exagerăm protejând incapacitatea, sub cuvânt că e națională.

Viața se scumpește pe zi ce trece. Iar în afară de negustorii cari profită de această urcare, nu câștigă astăzi nimeni mai mult decât ieri, ca să-și poată modifica un budget și așa destul de complicat.

O viață ieftină, desigur, nu poate constitui idealul unei colectivități, fiindcă ieftinătate înseamnă sărăcie.

Toate sunt prea ieftine la noi.

Munca țaranului, truda artistului. Vremea e ieftină. Parc'ar curge dintr'o clepsidră cât Sahara de mare, pentru fiecare. Aruncăm orele ca pe niște mucuri de țigară și începem altele. N'are preț nici ora pe care o fumăm, nici fumul ce ni se strecoară printre degete: e gol de orice fantasmagorie.

La Paris, am intrat într'o tutungerie. Odată cu mine, un vânzător de ziare. Ați văzut vreodată la București vânzător de ziare care cumpără un pachet întreg de țigări? Eu n'am văzut niciodată la Paris un om care să cumpere o singură țigară. Și iată cea mai sinistă amintire a sărăciei de-acasă:

Erăm într'un turneu, prin Moldova de Nord, acum câțiva ani. O seară de Ianuarie, cu zăpadă veche și lapoviță proaspătă,

cu întuneric provincial, brăzdat și mărit de rarele lumini galbene ale unor becuri uzate.

Ne-am dus la depozitarul de ziare, care era și agent teatral, să vedem cum stă vânzarea biletelor. O tutungerie de 2 metri pătrați neîncălzită, cu rafturile goale. Negustorul sta cu paltonul pe el și ne explica riturile urbei: Cutare clasă socială cumpără stalul II, dar vrea să stea în stalul I, elevii de liceu să intru doi pe un bilet, autoritățile gratis, fostele autorități cu jumătate preț, funcționarii și militarii cu reducere și pe daterie, iar i loji câte două familii așteptând ca rudele mai sărace să ste în picioare sau să treacă în antract, în fotoliile neocupate. Pe când ne târguiam așa, a intrat un ucenic de cismărie, un băiețel mucus și desbrăcat, cu urechile verzi, venit să cumpere o țigară efțină pentru jupănu.

— Departe stați, mă?

— Cam departe.

— Fumează mult jupănu?

— Cam una la juma de ceas.

— Și tu i-o cumperi mereu, la juma de ceas una?

— Păi ce să fac?

— Așa n'veți tu cismăria, mă?

— Așa!...

Băiețelul speriat de atâtea proaste întrebări s'a dus, cu țigărușă învelită într'un petec de jurnal ca să nu i-o ude bura. A plecat prin lapoviță, ca să mai vină peste o jumătate de ceas. Și după el, n'a mai intrat nimeni în tutungeria înghețată, cu ziduri de scândură, unde mirosea a fitil ars și a fum de petrol. Și m'a pălit o mare tristețe... (specific moldovenescă). Eram mai trist ca Bacovia, eram profund iremediabil trist și mă gândeam la bietul ucenic de cismărie nevoit să facă de cincisprezece ori pe zi acel drum nefast, la bietul jupân sărac, ce nu-și poate cumpăra un pachet întreg de tutun și mă gândeam la bietul tutungiu care-și petrece viața vânzând țigărușă după țigărușă, într'un târg moldovenesc.

Și n'am mai avut inimă să mă gândesc la noi, teatraliștii în turneu prin țară săracă, la toate combinațiile complicate ca să umplem o sală, într'un oraș unde toate se fac cu țărăita și unde sunt prea ieftine... toate...

O FAȚĂ NOUĂ...

Să revenim la problema care pasionează astăzi cercurile diriguitoare.

Ospitalier până la exagerație, poporul român e cel din urmă care se gândește la legi pentru protecția muncii naționale. Produsele autohtone, aparținând unor trusturi de a tot puternici ai politiceii, au fost puse de mult sub ocrotirea

statului. Pătura dominantă trage câștiguri fabuloase de pe urma scutirilor de taxe, a restricțiunilor impuse mărfii străine. Creațiunea artistică, însă, a rămas în bătaia tuturor vânturilor.

În această epocă de naționalism acut, când fiecare țară își apără bunurile, a venit, credem, momentul ca și creatorii de artă ai României, să-și strângă rândurile și să ceară mai multă dreptate pentru munca lor.

Scriitori, pictori, sculptori, muzicanți, arhitecți, etc. toți cei ce se simt năpăstuiți de invazia produselor străine de concurență altor neamuri — și prin ei înțeleg pe toți artiștii care trăiesc între hotarele acestei țări — trebuie să ceară statului o lege care să garanteze un minimum de protecție creațiunei artistice naționale.

Cartea străină, cântecul străin, opera plastică străină, piesa de teatru, etc. se bucură de avantajul moral al unei aprecieri naprecupețite, de prestigii unor popoare de veche civilizație. Ele intră în România scutite de orice fel de taxe, sunt mai ieftine decât produsul autohton și fac, în felul acesta, o concurență nealeală creatorului nostru de frumusețe.

Toți scriitorii, compozitorii muzicali, artiștii plastici din România sunt datori să se unească și să ceară același tratament pe care alte țări îl rezervă băștinașilor și străinilor. Teoria că „arta e universală” au scornit-o anumiți beneficiari ai actualelor sisteme. Ei n'au creat nimic ca să simtă ce înseamnă o muncă fără de răsplată.

Acestora le răspundem că și hârtia și zahărul și mătasea și țevile de plumb și cimentul și stofa de haine — toate sunt universale. A face legi numai împotriva muncitorului sărac, înseamnă a agita flamura tricoloră sub care se ascund toate truspitudinile politicianiste și toate afacerile veroase ale patrioților de față.

VICTOR EFTIMIU

DOAMNA FLORICA VRIONI ESTE FERICITA CÂȘTIGĂTOARE A CĂLĂTORIEI GRATUITE LA PARIS, OFERITĂ DE „REALITATEA ILUSTRATĂ” ȘI „METRO GOLDWYN”.

Am publicat într'unul din numerele trecute, rezultatul concursului organizat de revista noastră și casa Metro-Goldwyn, pentru o călătorie gratuită la Paris.

Câștigătoarea concursului este d-na Florica Vrioni din str. General Dragalina 3, București.

Răspunsul d-sale a fost premiat cu unanimitatea de voturi a juriului.

D-na Florica Vrioni ne-a vizitat la redacție, manifestându-și mulțumirea și

D-na Florica Vrioni, câștigătoare a premiului.

În redacția revistei noastre în timpul trierii răspunsurilor.

bucuria. Se știe că la o dată pe care d-sa și-o va alege, d-na Florica Vrioni va pleca, pe socoteala revistei noastre, la expoziția internațională din Paris. Călătoria o face în wagon-lit, clasa I-a; iar la Paris va fi primită oficial și i se va oferi o întreținere de prim rang. În momentul primirii premiului, d-na Florica Vrioni ne-a rugat să inserăm următoarele:

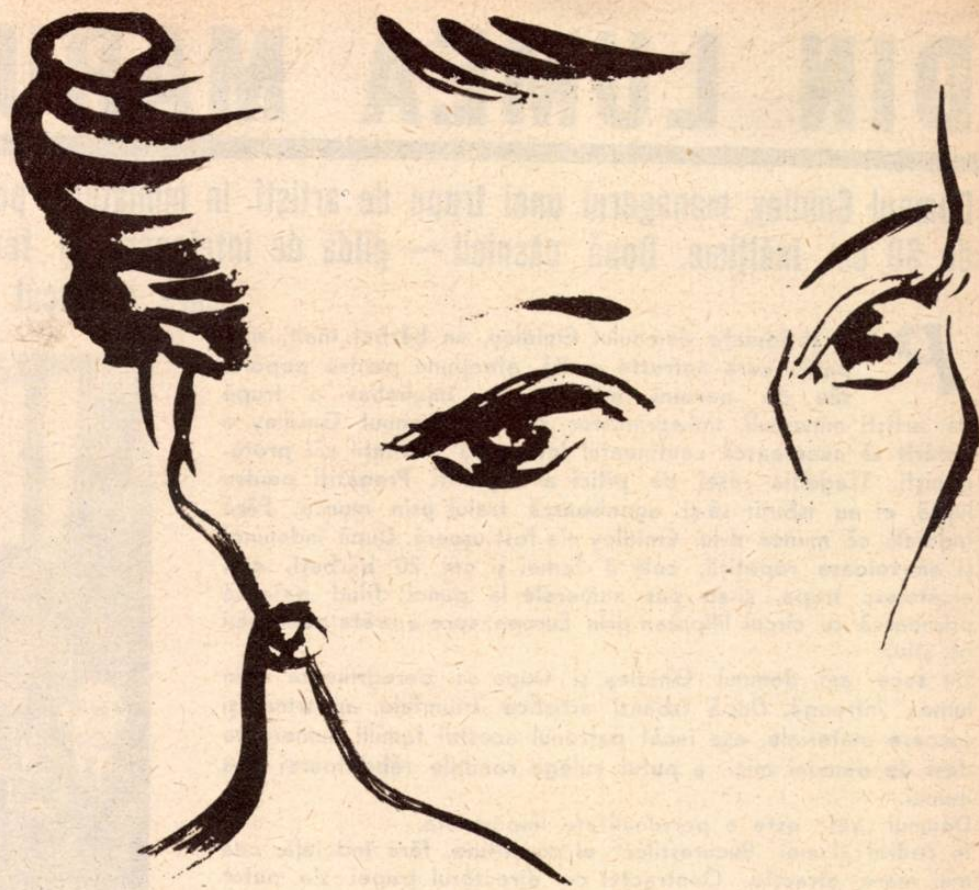
„Țin să mulțumesc revistei „Realitatea Ilustrată” și casei Metro Goldwyn, pentru frumosul premiu pe care l-a oferit cititorilor ei. Sunt fericită că voi putea revede Parisul, care-mi este atât de drag tocmai în zilele de cea mai mare strălucire a lui, în timpul expoziției.”

Concurente selecționate la concursul nostru de fotogenie au făcut un film de probă

La concursul de fotogenie, organizat de revista noastră, pentru alegerea unei vedete care să filmeze la Paris într-o producție a domnului Henry Doru, s'au înscris 200 de concurente. Juriul, întrunit de două ori, a selecționat dintre acestea un grup de 10 concurente. Pentru a se edifica mai bine asupra calităților fotogenice ale acestor zece concurente selecționate, juriul a hotărât să se facă un film de probă, după vizionarea căruia se va alege vedeta care va pleca la Paris. Fotografia pe care o publicăm aci a fost luată în timpul turnării filmului de probă, care s'a făcut în elegantul local Colonade, dela șosea.

În numărul viitor vom publica rezultatul concursului de fotogenie, însoțit de un amplu reportaj fotografic.

Ochi frumoși..

Ochi limpezi, atrag și înveslesc... Ochi, misterioși, sunt impenetrabili... Toată vioiciunea feții stă în ochi... Ei sunt arma cea mai puternică a femeii, însă sunt și primii cari arată oboseala, pricinuită de vânt și praf, precum sunt și prevestitorii bătrâneții. Purtați-le grijă totdeauna, ca celui mai scump tezaur.

★ Incepeți și terminați ziua, întrebuițând SPECIAL EYE LOTION (Loțiune Specială pentru Ochi) ELIZABETH ARDEN; instantaneu calmează ochii oboseți, îi limpezește și le redă vigoarea. Prețul Lei 500.—. Preveniți formarea ridurilor și cearcănelor, întrebuițând la culcare SPECIAL EYE CREAM (Cremă Specială pentru Ochi). Lei 450.—.

★ SPECIAL ASTRINGENT se recomandă contra umflăturilor sub ochi. Aplicați după aceea, VELVA CREAM. Pentru strălucirea ochilor: EYELASH COSMETIQUE (șase nuanțe) Lei 250.—. EYE SHADO (Cosmetic pentru pleoape) scoate în evidență culoarea și mărimea ochilor (15 nuanțe) Lei 350.—.

Elizabeth Arden

Elizabeth Arden Ltd.

LONDON 25 OLD BOND STREET W1

DIN LUMEA MĂRUNTĂ A PITICILOR

Domnul Gnidley, managerul unei trupe de artiști în miniatură, povestește despre turneele sale din Europa. Impresiile unei vedete de 60 cm. înălțime. Două căsnicii — pildă de înțelegere și fericire. — Dominoul e patima lui Bobby, micul regisor al trupei, care a trecut de 40 de ani.

PRIN străduința domnului Gnidley, un bărbat înalt, simpatice, care nutrește multă afecțiune pentru poporul său de oameni mărunți, s'a înjghebat o trupă de artiști minuscule. Intreprinzător și dărz, domnul Gnidley e hotărât să cucerească continentul întreg cu mărunții săi protagoniști. Tragedia rasei de pitici a dispărut. Pregătiți pentru luptă, ei au isbutit să-și agonisească traiul prin muncă. Fără îndoială că munca d-lui Gnidley n'a fost ușoară. După îndelungi și anevoioase repetiții, cele 8 femei și cei 20 bărbați, cari alcătuiesc trupa, și-au pus numerele la punct, fiind gata să pornească cu circul liliputan prin Europa, spre a arăta publicului ce știu.

De zece ani, domnul Gnidley și trupa sa peregrinează prin lumea întreagă. După izbânzi artistice triumfale, au urmat și succese materiale, așa încât patronul acestei familii numeroase deși de oameni mici, a putut culege roadele răbdătoarei sale munci.

Domnul „șef” este o personalitate importantă. În cadrul „Lunei Bucureștilor” el constituie, fără îndoială, cea mai mare atracție. Contractul cu directorul trupei s'a putut încheia după lungi tratative, și cu mari sacrificii. Pentru că trupa de pitici Gnidley este solicitată pretutindeni, chiar în America.

Ei au sosit săptămâna trecută din Italia: într'un vagon s'a îmbarcat trupa, iar alte două vagoane conțineau rechizitele, poney-i, măgărușul și celelalte animale.

De cum au sosit, trupa a fost copleșită de ziaști, căci fiecare voia să cunoască impresiile, bucuriile și amărăciunile acestor steluțe în miniatură.

Poporul de pitici e foarte mulțumit că se poate stabili în orașelul de basm care li s'a clădit, la marginea lacului Herăstrău din Parcul Național. Ei și-au aranjat aci lucrurile, și-au mobilat micile încăperi, au împodobit pereții în interior, și-au instalat bucătăria și ospătăria unde mănâncă cu toții, când clopotul îi cheamă la masă.

Vedeta trupei este, fără îndoială, tânăra și frumoasa d-șoară Lucie Kliman. Ea n'a împlinit încă 21 de ani, e de origine germană și nu e mai înaltă de 60 cm.

Simpaticul Bobby, regisorul pitic al trupei, îmi aduce la cunoștință că artista e dispusă să primească pe gazetari.

Camerista vedetei mă poartă în cabină. Lucie Kliman, machiată cu arta celei mai încercate actrițe mă întâmpină cu un zâmbet îmbietor. E învăluită într'un suplu peignoir de mătase fină. Apariție de copil gătit pentru bal, cu deosebirea privirii focoase a d-rei Kliman. Fermecătoarea pitică nu vorbește decât germana.

Dialogul e scurt.

— Celibatară ?

Piticii își fac haine noi

— Da. Cu logodnic în Germania. Ne cunoaștem de mult. Nădăjduesc să mă căsătoresc curând, deși nu prea mă'ncred în bărbați. Li știu ingrați și ușuratici.

Logodnicul d-rei Kliman este un liliputan berlinez, de familie foarte bună.

— Veți face nuntă cu alai ?

— Așa cred.

— Vă place România ?

— La nebunie. Cerul românesc, pământul românesc, publicul românesc și... bărbații români.

Bietul pitic din Berlin!

Fericirea îi stă în cumpănă. Micuța vedetă și-a închinat viața artei, cu tot entuziasmul tinereții sale. De opt ani cântă și dansează. Zilnic studiază noi numere. E deplin mulțumită de cariera ei și-l adoră pe „șef”-ul Gnidley.

— V'ar plăcea să rămâneți în România ?

— Desigur... dacă ar putea să vină și logodnicul meu aci... Și vedeta de jumătate metru înălțime, suspină adânc. Cavalerul teuton își păstrează totuși întâietatea în sufletele ei.

CĂSNICII FERICITE

Cercul liliputan numără două căsnicii. Imi împărtășesc marea fericire a căminului lor. Soțioarele sunt bune și dragăstoase față de tovarășii lor de viață, cari se pricep să se facă respectați, impunându-și mereu autoritatea. Sunt gospodari desăvârșiți.

TRUPA

Se compune din opt femei și douăzeci bărbați. Toți sunt artiști de circ, specializați în profesiunea lor: acrobați, atleți, clowni, muzicanți, călăreți, dansatori, paiațe și admirabile amazoane, cari completează un spectacol excelent. Primesc salarii diferite, după merite; sunt însă cu toții retribuiți în așa fel, încât pot face față necesităților vieții, cu micile lor vicii și cerințe. Majoritatea minusculelor bărbați fumează țigări fine, beau păhărele de cognac și cești de cafea și-și joacă cu regularitate partida de domino și cărți. Bobby, regisorul ansamblului pitic are patime jocurilor de noroc... domino-ul îl va ruina...

Sosirea piticilor în Gara de Nord

Au dispărut grijile!

Săptămâni de-a rândul el venea seara acasă obosit, istovit și supărat. Era întotdeauna ușor iritabil și nici un surâs de mulțumire nu-i mai înveselise chipul. — Îndată însă ce și-a avut în față minunatul „Soare artificial de altitudine — Original Hanau” — i-a revenit liniștea sufletească, vioiciunea și voia bună de odinioară.

Acum are nervii liniștiți, zilele îi sunt agreabile, viața ușoară și plăcută.

Întreabă-l cu ce bucurie se revăd seara!...

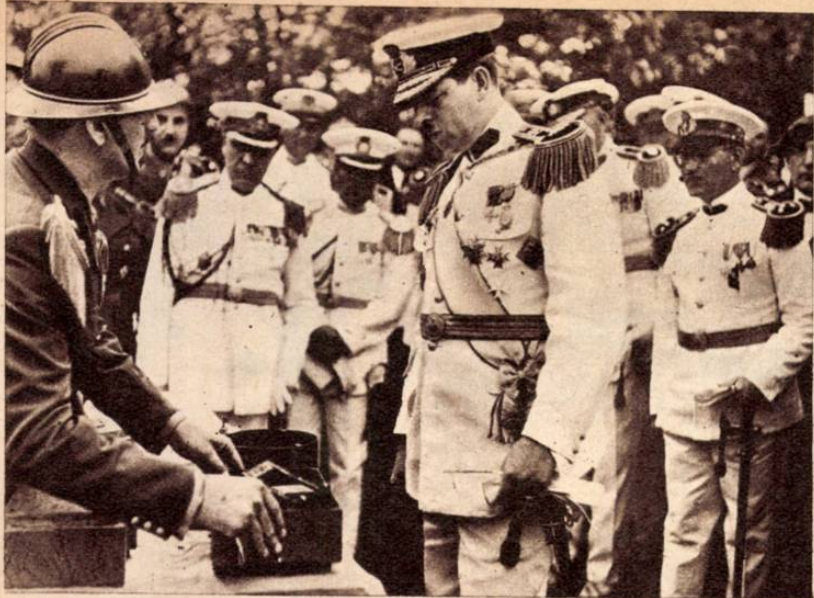
SOARELE ARTIFICIAL DE ALTITUDINE

— Original Hanau

— APARATE COMPLETE DELA —

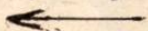
LEI 8.000 PÂNLA LEI 28.000

Pentru orice informații vizitați Expoziția de la Industria Medico — Tehnică „Siemens” Str. A. Briand 20 (fostă Regală) (Palatul Carlton) — Telefon: 4-70-00

SUVERANUL LA REGIMENTUL 2 PIONERI

M. S. Regele a asistat săptămâna trecută la serbarea patronului Regimentului 2 Pioneri. Fotografia noastră îl înfățișează pe Suveran, ascultând explicațiile unuia dintre ofițerii regimentului.

SOLEMNITATEA APLICĂRII NOULUI COD AL JUSTIȚIEI MILITARE

Săptămâna trecută a avut loc o ședință festivă, pentru punerea în aplicare a noului cod de justiție militară. În fotografia noastră vedem pe d-l prim-procuror al justiției militare, colonel Victor Pomponiu, depunând jurământul în fața consiliului. Dela stânga la dreapta: d-nii colonel Chiru, g-ral Turbatu, președintele Curții, col. Rășcanu și col. Pella.

E
surâsul
CHLORODONT

Un bărbat distins și îngrijit. Trăsături viguroase, energice. Pe fața lui se citește bucuria de a trăi și acea încredere, acea siguranță de sine, pe care ți-o dă succesul și... o înfățișare plăcută. Surâsul lui e captivant. E surâsul Chlorodont!

Priviți această dentură minunată, perfectă! El știe cum s'o prețuiască, dar mai ales știe cum s'o îngrijească. Din fragedă copilărie și până în ziua de astăzi — mereu și întotdeauna — a întrebuințat numai Chlorodont, pasta de dinți de o calitate neîntrecută.

Chlorodont, pasta de dinți realizată

pe cale științifică, îndepărtează, repede și radical, inestetica piatră de pe dinți. Ea dă dinților — uneori chiar după prima întrebuințare — o strălucire minunată, fără ca prețiosul smalt să fie atacat. Fumătorii preferă pasta de dinți Chlorodont fiindcă îndepărtează mirosul urât al gurii, producând o senzație de prospețime și curățenie, care se menține mult timp după prima întrebuințare.

Pentru tineri și bătrâni de 2 ori pe zi = dimineața și seara.

Pasta de dinți
Chlorodont

R. I.

No. 540

Pag. 21

La Vulturul de Mare
cu pește în ghiare

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

REUMATISMUL.
RACELILE.
NEURALGIILE
chiar
CRONICE
vindecă

Togal

ATENȚIUNE!

Ai fost fotografiat de Realitatea Ilustrată
Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cișmigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”. Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste fotografii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a cincea serie de premianți.

Vom continua cu publicarea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până **Joi 27 Maiu crt., ora 12.30 a. m.**

TRIMIȘII REVISTEI „REALITATEA ILUSTRATĂ” LA „BATA”
SĂRBĂTORESC ZIUA DE 10 MAI

Se știe că revista noastră a trimis anul trecut la uzinele „Bata” din Zlín (Cehoslovăcia), un grup de tineri care au găsit astfel posibilitatea unei frumoase cariere. Grupul de tineri români au sărbătorit ziua de 10 Mai și ne-au trimis această fotografie, căreia îi facem loc, cu plăcere, în coloanele noastre.

SĂRBĂTORIREA ZILEI COPILULUI

Societatea „Principele Mircea” a organizat **Duminică dimineața** o manifestație, la care au luat parte elevii și elevele tuturor școlilor primare din Capitală, orfeline, școli industriale, etc. După oficierea unui serviciu religios la Patriarhie, copiii s-au încolonat pe Calea Victoriei și au defilat. Carele alegorice au fost aranjate cu mult gust artistic de d-l M. Iordă.

Fotografiile pe care le publicăm aici, înfățișează:

1. Un grup de fete, defilând pe Cal. Victoriei.
2. Car alegoric, simbolizând săptămâna laptelui.
3. Copii și părinți ascultă slujbă religioasă, în fața Patriarhiei. Copiii poartă placarde care exprimă doleanțele lor.
4. Un grup de copii sunt transportați de la un loc la altul al serbărilor și sburdă de bucurie.

(Fotografii Berman)

BALET INDIAN LA BUCUREȘTI

A făcut oarecare senzație apariția în Capitală a unei trupe de balet indian. Fotografia noastră a fost luată la sosirea trupe pe peronul Gării de Nord.

„Tipuri“ pitorești din Bucureștii de altă dată

Profesorul Borănescu — Un dentist cu mulți pacienți. — Generalul Lambru

UN amic care-și face o fală din a se declara din „altă generație“ îmi spunea mai zilele trecute: „Să recunoști că generația asta nouă e mult mai puțin pitorească decât cea de-acum treizeci sau patruzeci de ani. De când se tinde la distrugerea individualității să observi că Bucureștii sunt lipsiți de „tipi“ cari contribuiau atâta la farmecul lui. Înainte când intrai într'un local de consumație găseai cel puțin un „tip“ care-ți reținea atenția.

Și amicul meu a început să zâmbească de unul singur, cu gândul dus departe, desigur la unul din acești „tipi“:

— De ce râzi?

— Uite-mi amintesc de unul care juca în fiecare zi șah la „Fialcovsky“, de unu' Borănescu, profesor de matematică de profesie.

UN DUȘMAN AL „GALERIEI“

Trebuie să știi că Borănescu nu era chiar chinez la matematică — era doar specialist! — Dar când se plictisea la tablă sau când vedea că nu iese la capăt cu vreo problemă, lăsa creta deoparte și spunea: „Haret, vino tu și fă-o mai departe“. Printre elevi el a avut norocul să-l aibă pe Spiru Haret.

La „Fialcovsky“ masa la care juca Borănescu era înconjurată de chibiți. Câte unul se găsea să-i dea sfaturi cum să schimbe pionii. Borănescu răbda ce răbda, până când scos din fire, exclama: Galeria să nu mănânce rahat!

FRATELE LUI DELAVRANCEA

Fratele marelui Delavrancea, avocatul Ștefănescu-Suhățeanu era un biliargiu de seamă. În toul jocului, el se întrerupea, lăsa tacul deoparte și spunea tovarășilor de joc: „Stați puțin, că mă duc să amân și vin îndată“.

Suhățeanu alerga la Tribunalul vechiu, lângă Operă, „lua termen“ și se înapoia la joc.

UN DENTIST CU... CLIENȚI

Mai venea la „Fialcovsky“ un dentist cu numele de Kibrig. Era ca un făcut cu acest Kibrig. În toul unei partide — și nu știu cum se făcea că tocmai când stătea să piardă — venea un servitor al dentistului și-i spunea: „Dom'le doctor, a venit unu' c'un abces!“ sau „Un caz grav dom'le doctor, unu' cu falca umflată, poftiți repede acasă“.

Kibrig se scuza față de colegii de joc, făcea un gest care ar fi vrut să însemne: „ce să fac, az de forță majoră!“ și

TRUPA ROMÂNĂ CARE A FĂCUT PRIMUL TURNEU ÎN TRANSILVANIA, ÎNAINTE DE RĂSBOI

În primul rând: Maria Ciucurescu, Marioara Antonescu, C. Costescu.
Rândul doi: Victor Antonescu, Lucreția Brezeanu, Ion Brezeanu.
Rândul trei: Em. D. Fagure (cu barbă), Costică Mărculescu, Timică și alții.

pleca acasă, unde așteptau puzderia de pacienți. Vorbă să fie. Într-o zi unu' s'a apucat să-l urmărească și și-a dat seama că totu' era un truc al lui Kibrig: făcea să se creadă că nu mai dovedește de clienți și-și salva, deseori, și situația critică la joc.

„TAIE CRUCE“

Unul care și-a avut celebritatea lui în Bucureștii de altă dată, a fost generalul Lambru. Numit apărător din oficiu într'un proces al unui soldat învinuit de atentat la pudoare, Lambru, a pe vremea aceea căpitan, a

făcut demonstrație practică, cu o sabie și o teacă pentru a dovedi „că dacă nu vrea femeea nu poți atenta la pudoarea ei“.

Consiliul nu s'a lăsat impresionat, aducând un verdict de condamnare. Atunci Lambru a scos sabia și dintr'un gest a tăiat crucea care se afla pe masa consiliului, spunând că „dacă așa se împarte dreptatea, atunci crucea nu mai are ce căuta în fața judecătorilor“. Ușor de închipuit că gestul acesta i-a adus porecla de „Lambru taie-cruce“. Dar a avut și urmări și n'a lipsit mult

ca Lambru să fie reformat. În orice caz, el a fost multă vreme îndepărtat dela avansare și Regele Carol I, de câte ori venea vorba despre Lambru spunea cu accentul lui: „Da, da, Lambru e „pun“ dar e „nepun“.

„Ei, n'am dreptate — a adăogat amicul „din altă generație“

când spun că Bucureștii erau, din punct de vedere al locuitorilor, mai pitorești? Și bagă de seamă, nu ți-am enumerat decât oameni de valoare, nu ratați. De aceștia nu ne putem plânge nici astăzi“.

IOAN MASSOFF

Silvifix

Cremă fixativă invizibilă face coafura impecabilă

Silvifix înfrumusețează coafura și o menține într-o formă perfectă în cursul zilei. Este indispensabilă unei persoane care ține la eleganță. Doamnele se servesc de Silvifix înainte de a-și aranja părul, căci prelungește durata ondulațiilor și mărește strălucirea naturală a părului.

Silvifix conține Silvikrin pur aliment biologic al părului

Întrebuințând Silvifix nu numai că înfrumusețează părul D-v, dar în același timp îi dați alimentul necesar. Departe de a avea inconvenientele fixativelor obișnuite, Silvifix menține atât sănătatea părului cât și frumusețea sa.

Silvifix

1 tub mare Lei 66.

Este un preparat Silvikrin

Amintire

plăcută

48 de fotografii polyfoto

Copiii își vor aduce aminte cu drag de vremurile când părinții i-au fotografiat la Polyfoto.

48 de fotografii diferite 100 lei! Studiourile Polyfoto fiind înzestrate cu cele mai moderne aparate execută portrete de artă și ori lucrare de bransă...

La cerere se fotografiază și la domiciliu.

FOTOGRAFIAȚI-VĂ LA

polyfoto

CALEA VICTORIEI, 86

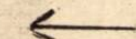
TELEFON 3.43.65

INAINTE ȘI DUPĂ ZIUA INCORONĂRII

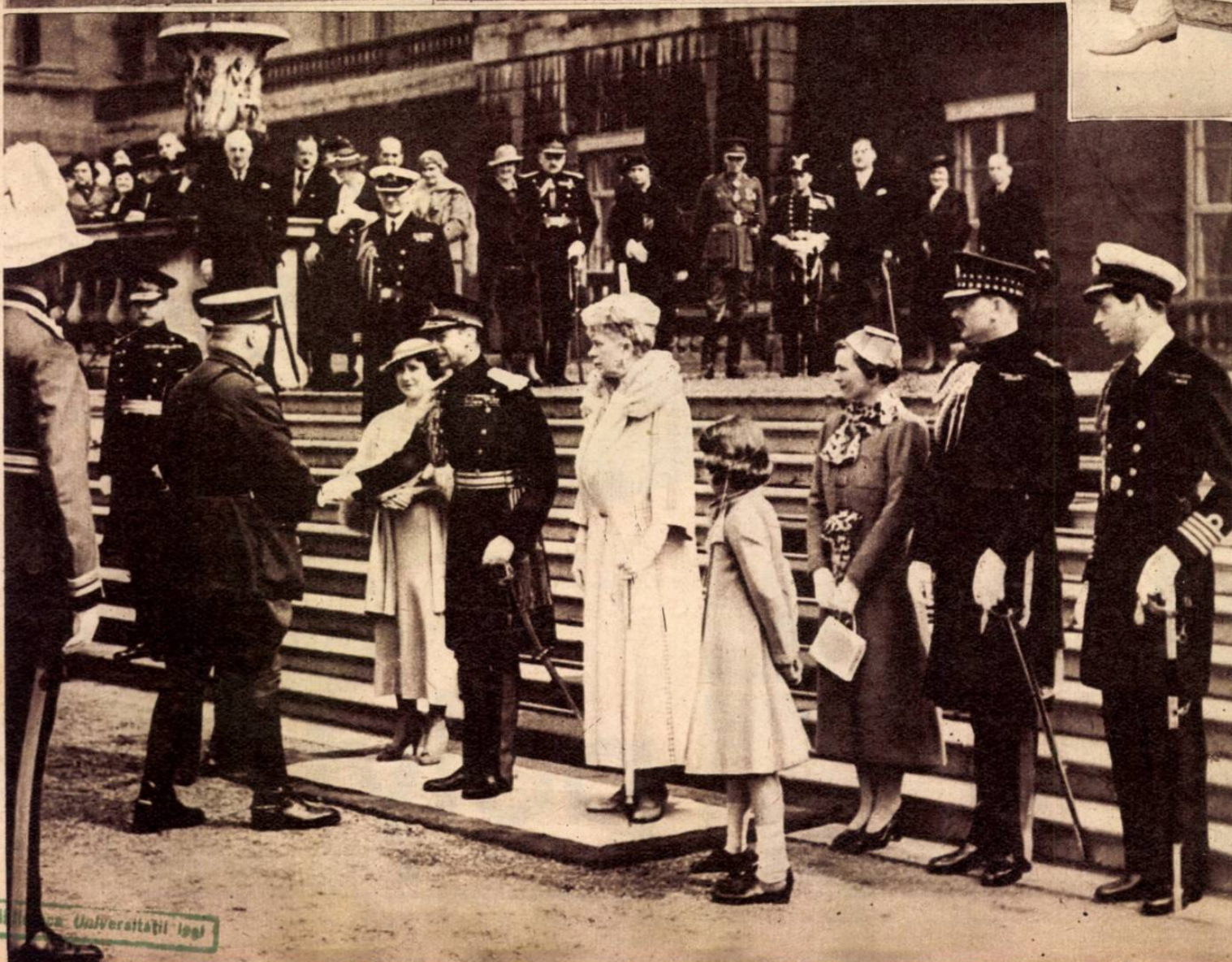
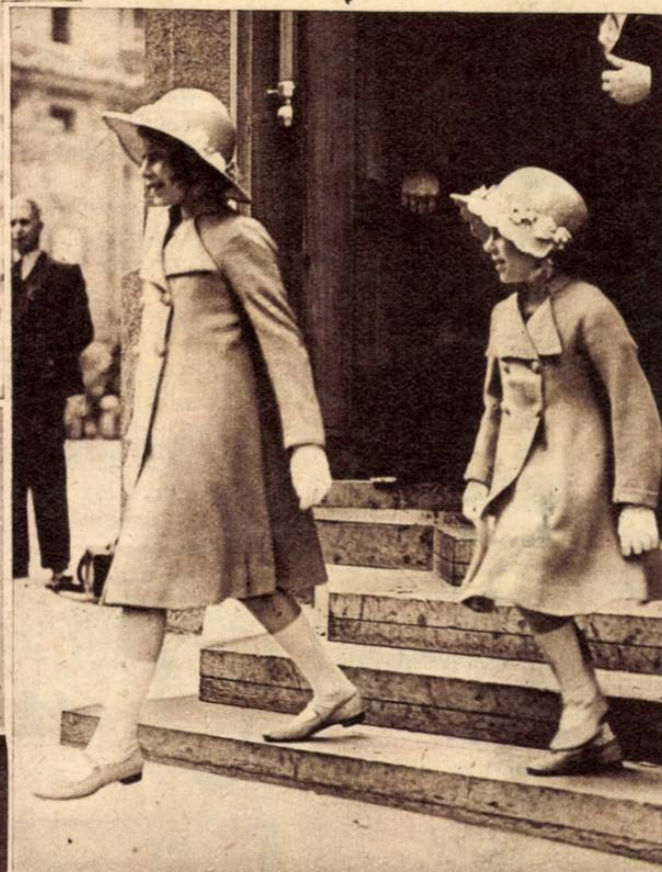
CEA MAI RECENTĂ FOTOGRAFIE A SUVERANILOR ANGLIEI

Publicăm alăturat cea mai nouă fotografie a Regelui George al VI-lea și a Reginei Elisabeth. Regele poartă uniforma de amiral de marină.

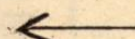
FIICELE REGEI ANGLIEI LA REPETIȚIA INCORONĂRII

În preziua încoronării a avut loc la Westminster Abbey o repetiție generală a festivităților. Fotografia noastră înfățișează pe cele două fiice ale perechi regale, principesele Elisabeth și Margaret-Rose, părăsind catedrala Westminster.

TIMBRELE POSTALE ALE INCORONĂRII

Cu prilejul încoronării au apărut noile mărci postale ale imperiului, cu chipul Regelui George VI. Pe timbre s'a imprimat și o serie specială cu chipul Regelui și al Reginei. Vedem în această pagină toate noile modele.

REGELE IMPARTE MEDALII TRUPELOR COLONIALE

Regele Angliei a împărțit medalii comemorative trupelor engleze, din dominioane și colonii. Fotografia noastră înfățișează scena distribuirii medaljiilor, în curtea palatului Buckingham. Regele oferă o medalie. În dreapta Sa se află Regina Elisabeth, în stânga Regina-mamă Mary, principesa Elisabeth, Ducesa de Gloucester, Ducele de Gloucester și Ducele de Kent.

VOEVODUL MIHAI S'A INAPOIAT IN CAPITALĂ

REGELE ȘI REGINA ANGLIEI

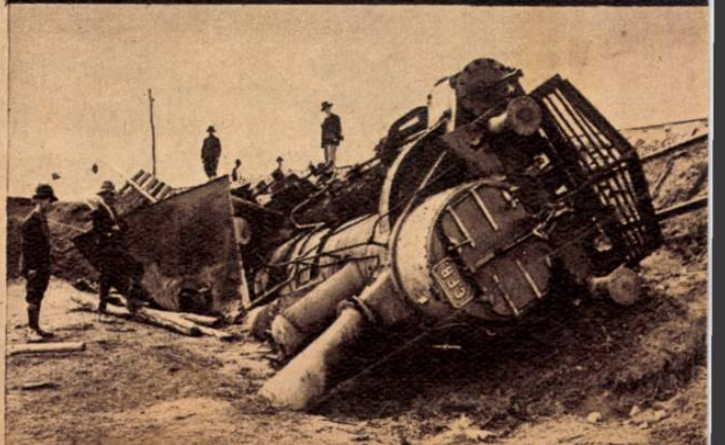
împreună cu moștenitoarea tronului principesa Elisabeta la REVISTA NAVALĂ DELA SPITHEAD

REGELE ITALIEI ȘI REGENTUL HORTHY PE STRĂZ LE BUDAPESTEI

Catastrofa de cale ferată din Tg. Ocna
Din cauza inundațiilor și a slăbirii terasamentului, o locomotivă și patru vagoane au deraiat.

MOARTEA NEMILOASĂ A RĂPIT PE DAN MAVRUS, PREMIANT ȘI CAMARAD STRALUCIT AL CLASEI MARELUI VOEVOĐ MIHAI

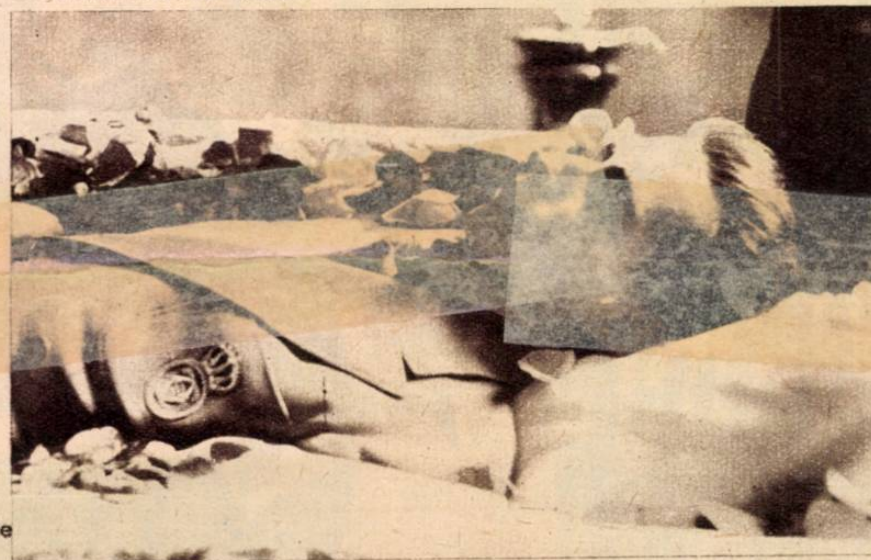
Clasa Marelui Voevod Mihai a pierdut un elev. Pe cel mai bun. Trântit la pat de o boală grea și necrutătoare, Dan Mavrus a suferit mult și până-n cele din urmă a fost biruit și răpus. Zadarnice au fost toate îngrijirile care i s'au dat. Trimis în străinătate de M. S. Regele, pentru a-și căuta sănătatea, înconjurat de dragostea camarazilor și mai ales de cea a augustului său coleg Marele Voevod Mihai, Dan Mavrus nu a putut fi salvat. O mângâiere pentru părinții care și-au pierdut unicul fiu, au fost lacrimile moștenitorului tronului, care împreună cu ceilalți colegi a făcut stroje la catafalcul camaradului pierdut.

Dan Mavrus, primul în flanc, la exercițiile de educație fizică ale clasei Marelui Voevod Mihai.

Dan Mavrus, în spatele Voevodului Mihai, în timpul unei slujbe religioase.

Corpul neînsuflețit al lui Dan Mavrus este purtat pe umeri de camarazi.

Dan Mavrus pe catafalc.

**Curățați
încălțăminte
de vară
și de sport
cu**

Eg-Gü

Se teme să dea mâna cu prietenii

Din cauza articulațiilor dureroase atinse de reumatism

Reumatismul este o boală care atacă victimele sale în multe și diferite feluri. În cazul de față este vorba de o doamnă care nu îndrăznește să dea mâna cu prietenii de teama durerilor pe care i le pricinuiască încheieturile atinse de reumatism. Această stare continuă câțiva ani, până când ea dădu de un remediu eficient — sărurile Kruschen. Citiți scrisoarea ei:

„Câțiva ani de-a rândul am suferit de reumatism la încheieturi. Mai ales la mâini durerile erau insuportabile. Imi era teamă să dau mâna cu cineva din cauză că sufeream îngrozitor. Am început să iau regulat sărurile Kruschen și după câțiva timp durerile dispărură complet. De prisos să mai adaug că sunt foarte mulțumită de efectele acestui preparat minunat”. — (D-ra) K.

Durerile și înțepeneala cauzate de reumatism provin din depozitarea unor cristale de acid uric în mușchii corpului și la încheieturi. Sărurile din Kruschen stimulează ficatul și rinichii spre o acțiune normală și regulată, ajutând organismul să elimine excesul de acid uric, care este cauza tuturor suferințelor Dv.

De vânzare la farmacii și drogherii. Fl mare Lei 95. Fl mic lei 60.

Turburări ale stomacului cari provoacă ulcerarea

Nu ați acordat de sigur, timp de luni și de ani de zile, nicio însemnătate acelor dureri de cap, sgomotelor în urechi, senzației de amar în gură, limbei încărcate, cari se simt după două sau trei ore dela luarea mesei.

Această apăsare și somnolență, nu păreau la început îngrijorătoare. Cu timpul însă, au apărut ulcerale cari s'au cicatrizat, — desigur — dar după câte îngrijiri și câte suferințe. Puteți evita toate acestea, luând la prima indispoziție de stomac, — imediat după fiecare masă, — puțină Magnesia Bisurata. Acest alcalin atât de bine cunoscut, neutralizează vătămătorul exces de aciditate și calmând mucoasele iritate, va pune stomacul la adăpostul complicațiilor serioase. Magnesia Bisurata se află de vânzare la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de Lei 75 sau Lei 110 în format mare economic.

DOAMNELOR !

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Tuberculoza se combate științific

A trecut vremea leacurilor băbești. Dar a trecut și vremea când bolnavul nu găsea remediu suferinții sale. După experiențe îndelungate în Occident, a fost pus la punct tratamentul „Umckaloabo” care reprezintă ultimul cuvânt în combaterea tuberculozei. Zeci și sute de rezultate fericite se anunță zilnic, ca urmare a tratamentului cu „Umckaloabo”. Așa fiind, a propaga acest tratament, nu înseamnă a face reclamă, ci înseamnă a aduce cel mai mare serviciu posibil suferințelor de plămâni sau celor atinși de tuberculoză osoasă.

„Umckaloabo” a fost adoptat de Casa Asigurărilor Sociale din Franța, iar la noi, aceeași Casă a Asigurărilor, care veghează la sănătatea membrilor ei, a adoptat Umckaloabo pe care îl distribuie celor suferinzi.

Pentru că bolnavii, sau cei predispuși la tuberculoză, să se convingă de rezultatele cu adevărat minunate ale tratamentului Umckaloabo, Societatea care îl distribuie în România (Soc. Umcka, București, Strada Știrbey Vodă 108) trimite, la cerere prospectele și certificatele emantate dela numeroși medici din străinătate și din țară.

„Umckaloabo” se găsește de vânzare la farmacii. Se trimite și direct contra ramburs de către Farmacia „Urs” Strada Oituz 27. Flaconul mic costă Lei 390, flaconul mare lei 760.

PRABUȘIRI DE CASE, GOSPODARIII DISTRUSE, OAMENI NENOROCIȚI PENTRU TOTDEAUNA DE NAVALA APELOR, LA TG. OCNA

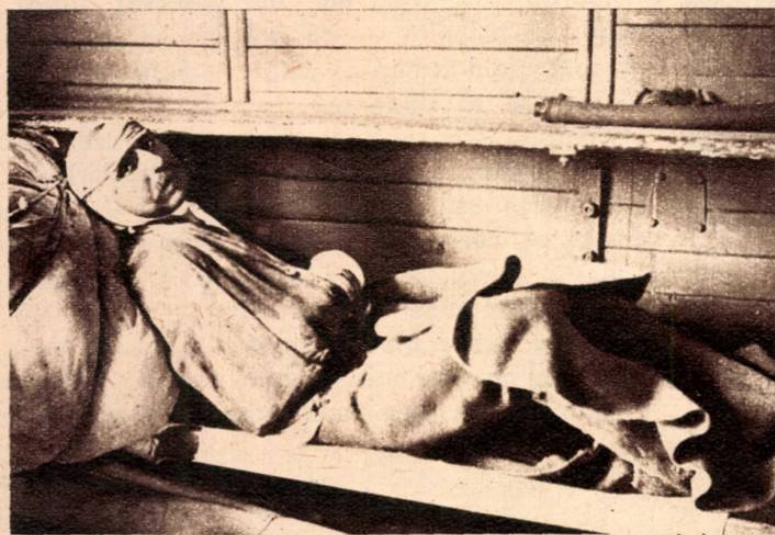
Apa a năvălit în casă și a luat totul în drumul ei. Locuința a rămas pustie

Poate că a fost destul de mizeră această colibă! A trebuit să vină puhoiul, pentru a o șterge cu totul depe suprafața pământului.

Punctul culminant al catastrofei: din cauza slăbirii terenului și implicit a teresamentului liniilor ferate, un tren a deraiat. Locomotiva a tras câteva vagoane după ea, în rostogolire. Au fost morți și răniți.

Unul dintre răniții la prăbușirea unei case. În privirea lui se poate bine citi durerea și suferința.

Bieții oameni... Sunt disperați... au rămas fără adăpost...

(Fotografii Berman)

FACHIRII pot trece nevătămați prin foc....

Prin

FOCUL PRIVIRILOR ȘI
AL CRITICILOR PUTEȚI
TRECE PURTÂND
NUMAI CIORAPUL

„ADY“ 101.

Ochiul cel mai
pretențios nu va
putea găsi nici un
defect înfățișării Dv.
asortând toaletelor
ciorapul

O CAPO D'OPERA

STRĂZI ÎNTREGI DOBORITE LA PĂMÂNT

Până la croirea bulevardelor promise, șatre de țigani nomazi se instalează printre dărâmături

Azi Bucureștiul e un întreg șantier. Prin unele străzi, spre Sf. Gheorghe și Piața Sf. Anton, ți se pare că a fost vreun foc mare, vreun cutremur de pământ, vreun bombardament cu tunurile, care a doborât la pământ șiruri întregi de case.

Au dispărut prăvălii vechi, instalate în palate cu multe caturi, cum a fost de pildă magazinul Luca P. Niculescu. Au dispărut și cocioabe. S'au dărâmat colțuri străvechi cunoscute de bătrânii bucureșteni.

Prin unele părți, cum e la capătul **Căii Moșilor** spre piața **Sf. Anton**, nici nu știi unde te afli, nu mai recunoști drumurile. Nu sunt decât dărâmături, grămezi de cărămizi și moloz, maidane ieșite ca din senin, cari așteaptă să fie sistematizate. Se spune că vor dispărea străzi întregi: **Șepcari**, **Bazaca** și altele,

Biserica Sf. Gheorghe începe să se zărească printre dărâmăturile din strada Colței.

Globul de marmură neagră din fața bisericii Sf. Gheorghe, pe care se va așeza o statuie.

rească istorica biserică Sf. Gheorghe, căreia i se deschide o fațadă spre noul bulevard.

Trecătorii cu tramvaiul au observat totuși — mulți, cu mâhnire — că grădina se strică și că în colțul din dreapta, chiar în fața bisericii, a început să se clădească.

„Primăria face sacrificii dărâmând atâtea clădiri vechi, pentru cari se plătesc despăgubiri. Pe de altă parte se astupă sfântul locaș cu o casă nouă... A cui e? Cine are interes să se comită această nelegiuire?” — ne-au scris mai mulți cititori, rugându-ne să protestăm.

Ne pare foarte bine că suntem în situația de a da răspunsul cel mai îmbucurător, pentru satisfacerea tuturor. Nu se face nicio clădire acolo unde se

Un lucrător harnic, care contribuie ca noul bulevard să fie cât mai curând gata.

menite să fie sacrificate în vederea croirii noului bulevard, în prelungire cu bulevardul Brătianu.

AGONIA STRĂZII COLȚII

Strada Colții, una dintre cele mai bătrâne uliți ale cetății lui Bucur, unde se afla odinioară chervasaraua domnească și vestitul turn clădit de soldații războinicii rege suedez, **Carol al XII-lea**, strada Colții își sfârșește zilele într-o lungă agonie.

Au mai rămas doar câteva case dintr'însa; printre spărturile făcute începe să se ză-

Cine mai recunoaște acest colț? Este fosta Cale a Moșilor spre Piața Sf. Anton, unde era odată vestitul magazin Luca P. Niculescu și alte prăvălii, vizitate de bucureșteni.

Gospodării țigănești pe terenul fostului circ Sidoli.

Prelungirea străzii Doamnei, spre strada Belvedere.

Bucureștii care se modernizează repede, mai prezintă aceste pitorești aspecte, ultimele vestigii ale trecutului, ca alături de grandioasele block-house-uri din inima o-

rașului să mai poată huzuri, nestingerite, familii întregi de romi nomazi, adăpostite în bordee improvizate.

A. F. M

Dispare interiorul pitoresc al unei curți din pasagiul Macca.

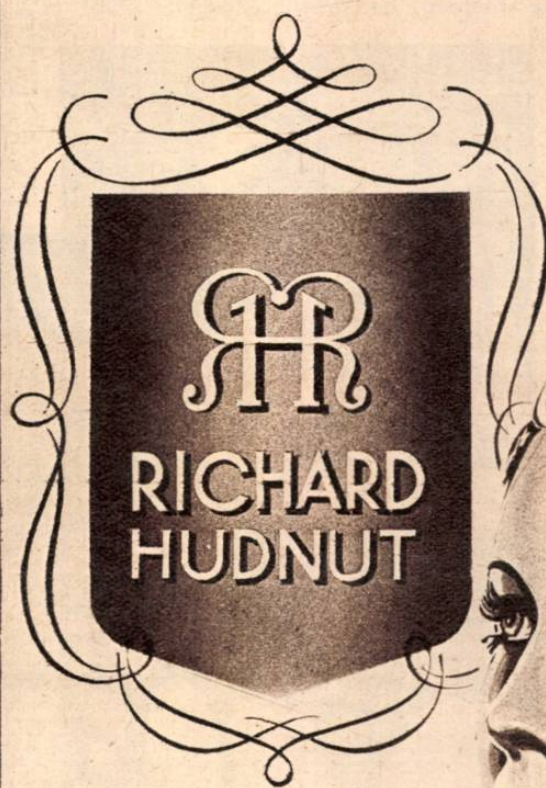
văd schele. E vorba de o grandioasă statuie a Sfântului Gheorghe, care va fi instalată deasupra unui enorm glob de marmură neagră, așezat în mijlocul unui bazin. Cum aci, la Sf. Gheorghe, se consideră că ar fi centrul Capitalei, fântâna va fi împodobită cu diferite simboluri. Este o lucrare estetică, ce va putea fi apreciată abia când totul va fi gata.

SE DĂRĂMĂ ȘI IN ALTE PĂRȚI

Tărnăcoapele nu' cad numai pe parcursul unde se va croi noul bulevard; ele deschid frumoase perspective și în alte puncte

ale Bucureștilor. Astfel, un aspect impunător de oraș mare a căpătat Capitala și în Piața Teatrului Național, atât prin grandioasele edificii ridicate acolo, cât și prin dărâmarea fostului restaurant Andrei Dumitrescu, rămas ca o insulă în mijlocul drumului. S'a creat astfel o perspectivă largă spre strada Regală.

Cum viața este un amalgam de întâmplări tragic-comice, uneori aceste prefaceri ale orașului nostru sunt legate de fapte curioase. Astfel, pe locul unde a fost circul Sidoli, dărâmat acum vreo doi ani, s'a instalat o șatră de țigani.

Un cântec vechi-nemuritor

APA DE COLONIA

În ritmul valsului lui Johann Strauss, au dansat și vor dansa ani de-a rândul, generații. La fel, mireasma grațioasă pe care o împrăștiă Apa de Colonia RICHARD HUDNUT biruiește timpurile, prin superioritatea calității sale, rămânând nemuritoare.

Întrebuințarea acestei Ape de Colonia dovedește gust și rafinament, întrucât la crearea ei s'au ținut în seamă două elemente: finețea și distincția discretă, ce trebuie să evoce mireasma concentrată din flaconul cu Apa de Colonia RICHARD HUDNUT.

Apa de Colonia „Gemey”, „Richesse”, „Le Début Vert” și „Le Début noir” sunt cele patru creațiuni minunate ale casei RICHARD HUDNUT.

Richard HUDNUT

MOARTEA

CARE FACE DREPTATE

UN biet om, amărit de câte pedepse pentru păcate nefăptuite îi aruncă în cap soarta absurdă, împăcat întrucâtva, din neputința răzvrătirii, cu sărăcia care se ține după el scai, dela naștere, a grăit astfel, aflând de moartea miliardarului american Rockefeller:

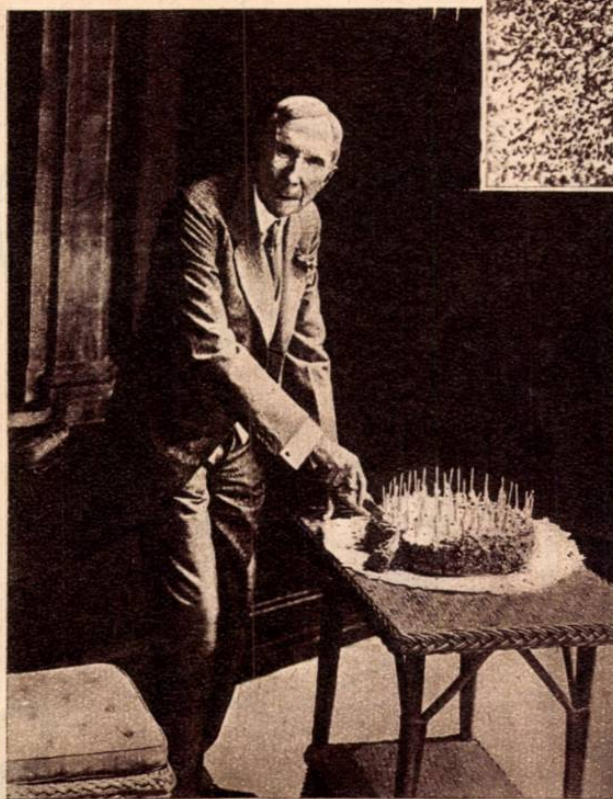
— Întâiul și definitivul lui nenoroc! Chiar la 98 de ani, când l-a întâlnit femeia de fum și l-a strâns în brațele-i fără fiori, ca să nu-i mai dea drumul niciodată, a fost o nedreptate, o zdrobitoare nedreptate! Puteam pieri eu și alți o mie ca mine, cărora viața nu ne oferă de când deschidem ochii până noaptea târziu și chiar în visele somnului-izbăvitor, decât chinuri, griji și necazuri; se puteau stinge milioanele de copii, cari n'au parte din viața atât de bogată în senzații și privilegii decât de una: senzația foamei și priverile mizeriei; puteau muri milioanele de schilozi, tuberculoși, paralitici sau leproși, cărora le e refuzată până și speranța — dar de ce să părăsească viața de neîntrerupte delicii, împrejmuit de flori și desmierdat de glasuri și viori iubite, un miliardar ca Rockefeller, acest deplin, total și categoric stăpânitor al lumii?..

Nedreptatea care i se face prin această moarte, deși la capătul unui veac de fericire, e atât de cumplită, încât revoltă mai cu seamă pe acei cari n'au niciun prilej și niciun motiv să se bucure de ivirea lor pe această planetă de jale. Mă ridic împotriva morții lui Rockefeller și sunt gata să trag la răspundere pe toți medicii, cari nu l-au putut feri de putreziciune, deși au avut la îndemână mijloacele tuturor științelor, balsamurile întregului glob!

Știu că s'au făcut încercări eroice — și cât de zadarnice! — pentru prelungirea vieții marelui financiar. Nu se mai hrănea de decenii decât cu un fel de lapte și un fel de supă de legume, cu multă grijă cercetate în laboratorul personal de medicii care-i supravegheau progresele senilității. Locuința lui fusese împrejmuită de o vastă singurătate, în care florile, copacii și privighetorile aveau menirea să-l primească în fiecare zi a anului în parfumuri, petale și ciripiri. Ca nicio emoție să nu-i cutremure inima calcaroasă și niciun gând violent să nu-i spargă arterele de zahăr cristalizat, se tipăria, într-o tainică tipografie, un ziar, în câteva sute de pagini într'un singur exemplar, în pivnițele vilei, și miliardarul în fiecare dimineață, lângă ceașca de lapte subțiat cu ceai, lua cunoștință de ultimele evenimente din America și restul lumii: Numai evenimente voioase și fericite!... Bătrânul credea astfel că patronii americani s'au împăcat definitiv cu sindicatele muncitorești, că toți copiii în toate continentele au iarna încălțăminte și jucării, că s'a descoperit serul împotriva cancerului, că nu se mai sinucide nimeni, că popoarele și rasele trăiesc laolaltă în armonie, ca stoluri de porumbei și singurele lupte admise, se dau

Rockefeller, la vârsta de 95 de ani, ținându-și pe brațe strănepoții..

Rockefeller, la aniversarea de 90 de ani.

In ultima vreme, Rockefeller era purtat într'un fotoliu mobil.

John D. Rockefeller n'a fost un om de rând și moartea lui poate fi socotită ca o pierdere pentru omenire. Dar n'ar fi oare nemurirea lui, dacă ar fi putut fi realizată în vreun fel — prin transfuzii de sânge, grefare de glande și înlocuiri de organe — un privilegiu în plus pe lângă toate celelalte privilegii de care s'a bucurat în viață?... Căci oricât ar fi natura de aristocrată în tendințele ei, distrugând pe cei slabi și perpetuând pe cei tari, nu i-a lipsit niciodată sentimentul calității — și n'a voit să dea unui financiar ceea ce a refuzat până azi celor mai de seamă artiști și gânditori ai omenirii. Această idee nu e numai a celui care o rostește aci. Insuși John D. Rockefeller, care a fost nu numai un om energic și norocos, ci și o minte foarte lucidă, un caracter foarte religios, era de această părere, că n'avea dreptul la privilegii — și nici măcar la privilegiile pe care și le putea acorda în virtutea comorilor lui de aur.

Căci e un fapt neîndoios, de toată lumea cunoscut și văzut, că regele petrolului a părăsit brusc întreprinderile — spre uimirea prietenilor și adversarilor — și s'a retras în viața particulară, cu mult înainte de a-și fi istovit forțele, cu mult înainte de a fi atins toate telurile lui financiare. A fost ca o revelație divină — șoapta morții?... porunca blajină, ireductibilă, a infinitului?... Omul care ținea în mâinile lui cea mai mare avuție a lumii și viața a milioane de suflete, renunță brusc la orice putere și mai smerit ca ultimul dintre magazionerii lui, nu mai cere vieții nimic alt decât răgazul de a risipi iar bogățiile adunate cu atâta aprigă cruzime.

E greu să cităm aci toate binefacerile care au curs asupra omenirii din mâinile care o viață întreagă nu știuseră decât să smulgă, să răpească, să adune. Ar însemna să umplem cu cifre și nume de instituții toate paginile de față. Vom aminti doar că banii lui Rockefeller au ajuns până și în satele românești, unde au ajutat la stărpirea malariei și la alimentarea copiilor de pelagroși.

Dacă însuși John D. Rockefeller a simțit că privilegiile n'au avut și nu vor avea niciodată o mare semnificație — putem crede că nici privilegiul vieții fără sfârșit n'ar fi fost pe gustul firii lui alese.

F. A.

Evenimentele sportive de Duminică

Cupa României. — Derbyul Român. — Marele Premiu al Bucureștilor.

O fază a matchului Rapid-Venus, câștigat de primii cu 5:1

SEMIFINALA Cupei României disputată de F. C. Rapid și Venus a adunat 18 mii de spectatori. Este fără îndoială o cifră însemnată pentru un joc de semifinală. F. C. Rapid și-a luat o strălucită revanșă învingând cu 5-1 pe Venus. Este cea mai grea înfrângere a campionilor din acest an. Venus a jucat foarte slab. Lipsa lui Petea Vălcov din formație a fost resimțită căci înlocuitorul său, Beffa nu a corespuns. Nu este mai puțin adevărat că Rapid a făcut un joc excelent. A dominat tot timpul și a întrebunțat o metodă mai bună de joc. Vedetele Barațchi și Auer au fost inițiatorii atacului iar Vintilă și Raffinski au susținut înaintarea admirabil. Nu este de mirare că la forma pe care a arătat-o Duminică Rapid, a învins. Înfrângerea Venusului mai poate fi explicată și prin oboseala formației. A jucat mult prea mult în ultima vreme ca să mai fie capabilă să susțină un al treilea match bun în decurs de opt zile.

La Timișoara, Ripensia a învins pe Juventus cu 5-2. Timișorenii au făcut o partidă bună și s-au calificat astfel pentru finala Cupei României. Juventusii au luptat eroic dar nu au putut reviriza formei ripensiștilor.

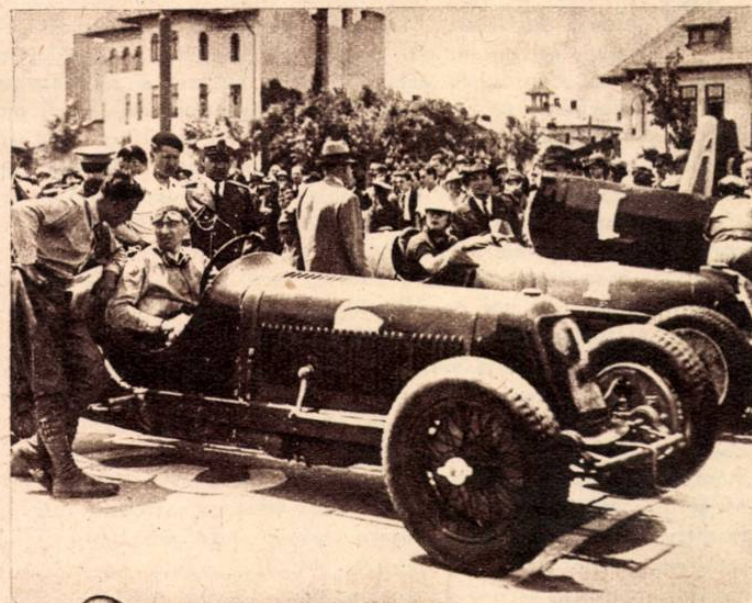
Derbyul hipic Român a atras la Băneasa opt mii de spectatori. Cursa a fost foarte frumoasă și a revenit în mod surprinzător lui Bastard. S'a dat o cotă de 166 lei pentru zece, ceea ce nu s'a mai întâmplat de zece ani. Favorita Goldana a făcut o cursă slabă.

Cursele de automobil au revenit germanului Henne și elvețianului Ruesch. Concursul de motocicletă a fost cucerit de Popa. Bănuim că un concurs de automobile va stârni în Bucureștiul nostru un interes mult mai mare decât a produs cursele de Duminică. Automobilul este astăzi în mare vogă și viteza nu displace nici celui mai pașnic cetățean. Cei care s'au deplasat pe șoseaua Jilava au venit probabil cu iluzia cu care am venit și noi. Am dorit cursă cu peripeții cinematografice cu turnante scurte, luate în viteză, întreceri palpitante și recorduri americane. Suntem poate pretențioși, dar atunci când se face un tam-tam îngrozitor în jurul unor curse, unde prezintă publicului mașini frumoase lustruite, capitate cu grije și îngrijite ca la nuntă și mașinile fac plimbări plicticoase de agrement, într-o huraială care declanșează nervii omului, se înțelege că plecăm cu gândul că nu vom mai reveni la curse de acest soi.

Cursele de Duminică nu ne-au convins că automobilismul nu poate furniza faze frumoase. Ne-au arătat însă că se angajează într-o cursă mașini de proporții diferite. Vedem o mașină suplu frumoasă ca aceea a lui Henne alergând lângă un Bugatti cu coadă și un Ford de turism. Toate fac treabă, toate sunt bune, dar numai cursa nu este....

Organizatorii au avut pare-se multă trecere și au construit tribune frumoase, au pavozat piste de alergare, au desenat terenul, au făcut pază cu jandarmi parcă se evita un atentat. Nu știm dacă meritau atâtea sollicitudine căci la banii care s'au risipit se putea face ceva mai mult pentru sport. La ce folosesc artificii exterioare când valoarea sportivă a reuniunii este egală cu zero? Ne face impresia că vedem un diplomat în zorzoane care caută să impresioneze cu hainele. Pe vremea când se organizau reuniuni de motociclete în groapa dela Velodrom, organizatorii nu aveau sprijinul nimănui. Dar lumea vedea lupta frumoasă între Cristea și Cantacuzino și prefera să stea nu în tribune comode ci chiar direct pe pământ. E o diferență de mentalitate....

art. vg.

Startul la Marele Premiu al Bucureștilor.

Este o muncă îndoită

să legeni copilul cu o mână și cu alta să gonești muștele ce-i turbură somnul. Muștele se vor reîntoarce mereu, săcâind și exasperând copilul! Nu există decât un singur mijloc eficient pentru a scăpa de ele: uci-deți muștele pulverizând prin casă cu

FLY-TOX

Așii cursei automobilistice de Duminică. Primul din stânga, E. Henne (Germania). Cu ochelari Hans Ruesch (Elveția)

UN PRAZNIC LA MOȘI

În anul acesta, negustorii oboreni au căutat să reîmprospăteze vechea tradiție, punând la cale un mare praznic la Moși.

NU știm: se vor mai inaugura Moși în anul acesta, sau nu? Unii spun că s'ar fi desființat. Totuși, pe platoul Oborului și al terenului fostei grădini Heliade, azi un maidan pustiu, proprietatea nepotului marelui *Heliade Rădulescu*, se văd doar niște călușei, leagăn cu lanț și alte asemenea vechi distracții, ai căror antreprenori se luptă cu indiferența publicului. Să fi murit oare „Moșii”? Timp de șaptezeci de ani, poporul Capitalei și sătenii din împrejurimi au venit cu sutele și cu miile mai ales în „*Joia Moșilor*”, când era temeiul, ca să vadă pe Suveranul țării și întreaga lui familie, cari se veseleau și ei, privind aceste exuberante și sgomotoase petreceri populare. Mahalalele se desfundau, lumea curgând în valuri spre Nordul Capitalei. Deasemeni hanurile, maidanele și curțile particulare din preajma Oborului erau toate tixite, găzduind care și căruțe de ale sătenilor. Era un du-te vino, amețitor, iar cei ce plecau, mici și mari, aveau în cap chivăre de hârtii multicolore și suflau în fel de fel de trompete și muzicuțe de carton, de-ți asurzeau urechile; răs și veselie fără frâu, o revărsare de obștească bucurie, care gonja, pentru câteva ceasuri, toate griile.

Trei regi români, atâția principi și principese, un șir întreg de Voevozi au luat parte în decursul vremii, la înveselirea poporului, pe câmpul Moșilor.

Anul trecut, pentru întâia oară, n'a asistat nimeni din partea Curții Regale. Iar acum se pare că și poporul a uitat când cade *Joia Moșilor*... Doar negustorii oboreni s'au gândit să reînvie tradiția, punând la cale un mare praznic, de suflatul morților, cu sute de străchini frumos smălțuite, pline cu pește, oale cu vin, apoi pâine din belșug și vin vârtos, precum și câte o lumânare aprinsă la fiecare tacâm, după vechea dătină creștinească. Toate acestea erau înșirate pe mese lungi, acoperite cu pânză țărănească; la plecare, conmesenii și-au luat acasă tacâmul, primit în dar.

BĂTĂLIA LUI MATEI BASARAB

Cam pe tărâmul ales de negustorii oboreni pentru praznicul lor, se făcea odinioară pomenirea morților.

Lumea își aducea aminte, cu aceste prilejuri, de bătălia lui Matei Basarab Voevod cu turcii și de vrednicii ostași români căzuți pe aceste locuri, vremuri pline de vitejie, când bucureștenii alergau, cu mic cu mare și suiți pe gardurile grădinilor, priveau cum se „bate războiul”. După bătălie, au urmat, în fiecare an, praznicile și pomenile ce se făceau prin luna Mai. Cu acel prilej se adunau negustorii cari aveau ceva de vândut. Și așa s'a născut bălciul Drăgaica, lângă „balta Colentinei”, când — dupăcum ne spune lt. colonel *Papasoglu* — se prăznuia, în același timp, răpirea Sabinelor!

Vechii bucureșteni cari nu aveau ca cei de azi, nici cinematografe, nici radio, nici teatru, nici alte distracții mai modeste, socoteau Moșii ca un eveniment al anului, așteptat cu înfrigurare. Odată cu ivirea florilor și înverzirea pomilor, se adunau la București negustori din diferite ținuturi depărtate ale țării, aducând dănițe, oale, lumânări, unelte, cimpoaie, fluere, rogojini, pânzeturi, dimii, căciuli, sumane gata precum și alte produse ale muncitorului și meșteșugarului dela munte și dela câmp, dela pădure precum și de prin bălți. Veniau tinerii și bătrânii, toți în haine de sărbătoare. Se făceau și multe logodne, ajungând să se nruidească

Un grup de participanți la praznicul dela Moși.

Fotografie luată în timpul praznicului dela Moși.

cei din câmp cu cei dela munte. Târgul în vremea veche nu ținea mai mult de o săptămână, începând de Luni, dar era foarte animat. Joi, lumea se'nveselea și juca în prezența Domnitorului și a căpeteniilor țării, iar în ziua de Sâmbătă era pomenirea morților. După rugăciunile făcute de preoți, se împărțea pomană săracilor: oale cu vin, străchini cu mâncare, lumânări împodobite cu flori și chiar bani — dătină veche — pe care au ținut s'o împrospăteze negustorii oboreni în anul acesta.

Să mai adăugăm că prin secolul XVIII-lea, Domnitorii soseau cu un alai strălucit, însoțiți fiind de toți boierii. Vodă era cu Doamna într'o căleașcă, iar boerii cari purtau giubele roșii cu pafale de aur, și gugiumane de samur, ședeau și ei în calești mândre cu arcuri. Alaiul domnesc era înconjurat de panduri țănoși, în costum oltenesc, cum mai poartă și azi mehedințenii, gorjenii și doljenii.

Vodă Carol I, venea și, el la Moși în trăsură deschisă, iar boerii depe vremuri, mai mari sau mai mici, soseau în „muscal cu cauciuc” adică în cele mai luxoase trăsuri din Europa, introduse de ruși în orașul nostru, pe vremea lui Kiseleff. Iar poporul sosea pe jos, sau în tramvaie cu cai.

M. S. Marele Voevod Mihai, pe când era copil, vizita în fiecare an, de câteva ori, Moșii, plăcându-i circurile și mai ales „să se dea” în „*Motagne russe*”.

Acum, se pare, că toată lumea a uitat de târgul și de petrecerile de odinioară. *D. Alex. Donescu*, primarul general al Capitalei, a încercat anul trecut să reînvie strălucirea Moșilor, făcând clădiri noi, un teatru, un restaurant frumos, un turn luminos pentru reclamă... Dar totul a fost zadarnic!

Capitala s'a modernizat, orașul nu mai e de recunoscut, zeci de mii de oameni aleargă înfrigurați spre numeroasele arene sportive... dar prea puțini sunt acei cari își mai aduc aminte că în luna Mai se serbează și Moșii, pe platoul dela Nordul Capitalei, acolo unde odinioară oștenii lui *Matei-Vodă* s'au bătut vitejește cu turcii.

ALEX. F. MIHAIL

Așa arată
ASPIRIN

PE FAȚĂ PE DOS

Mirosul urât
AL PICIOARELOR DISPARE
PODEOL
CSANDA

PURGATIV IDEAL
PURGEN BAYER
LĂCUT-SIGUR
RAPID

Citiți:
„MAGAZINUL”
revista publicului select

AVIAȚIA IN LUPTĂ CU ATLANTICUL

35 de avioane au traversat până acum Atlanticul fără escale
Dela 187 km. pe oră, la 265, medie realizată de Merrill, în
ultimul sbor peste deșertul nesfârșit al apelor oceanului

DE zece ani de zile
asistăm la una dintre
cele mai titanice
lupte pe care o duce omul
împotriva elementelor naturii;
lupta aviației pentru cucerirea
oceanului Atlantic.
Un număr însemnat de aviatori,
ale căror nume vor rămâne
de neuitat la hotarele dru-
mului aerian care se croește,
din ce în ce mai bine, între
bătrâna Europă și America,
și-au însușit în ultimii zece
ani, magnificul triumf de a
fi isbutit să înfrunte primej-
diile sborului peste întinsul

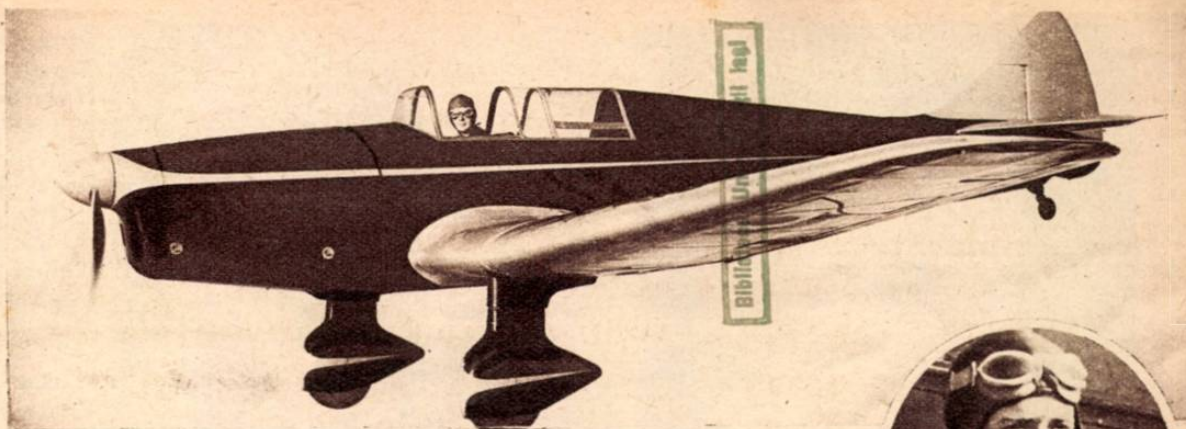
Maurice Bellonte și Dieudonné Costes.

nesfârșit al apelor Atlanticului
și să treacă cu aripile minunate
ale avioanelor, depe un conti-
nent pe celălalt.
Alt număr de aviatori, tot așa
de neuitați, își odihnesc sufletul
în valurile neîndurătorului ocean
pe care au dorit să-l înfrângă
dar n'au isbutit.
Atât aceștia, cât și triumfătorii
sunt, pentru marea omenire,
exemple monumentale de vir-
tuți și sentimente excepționale,
demne de toată evlavie noastră.
Lupta aceasta dintre aviație și
oceanul Atlantic, a împlinit zilele
trecute zece ani.

Celebru aviator Willey Post, re-
cordman la înconjurul lumii, a cărui
moarte tragică a impresionat atât
de mult.

Jim Mallison, unul dintre aviatorii cari au
trecut Atlanticul.

Avionul cu care a traversat
Lindbergh, Atlanticul, dela New-
York la Paris, la 21 Mai 1927.

Charles Lindbergh, cel mai cele-
bru sburător al lumii.

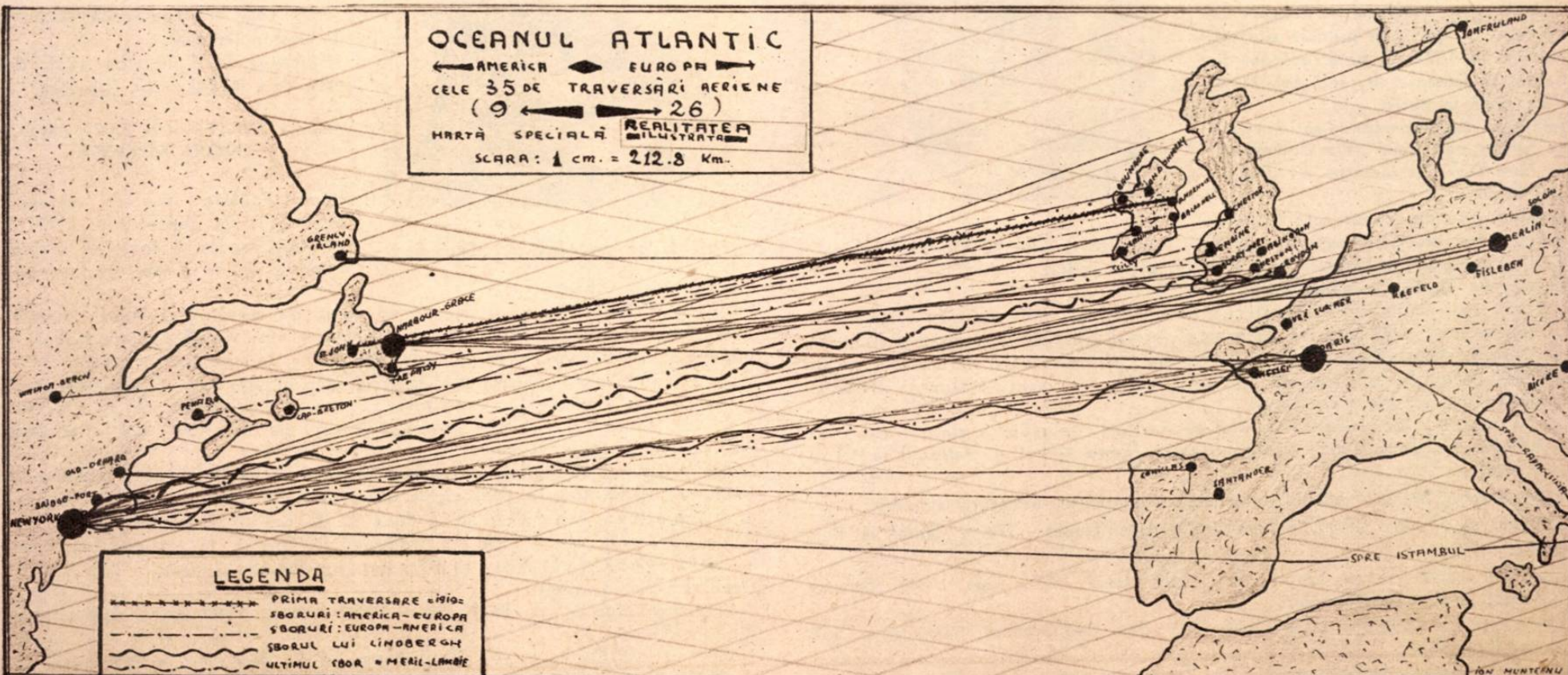
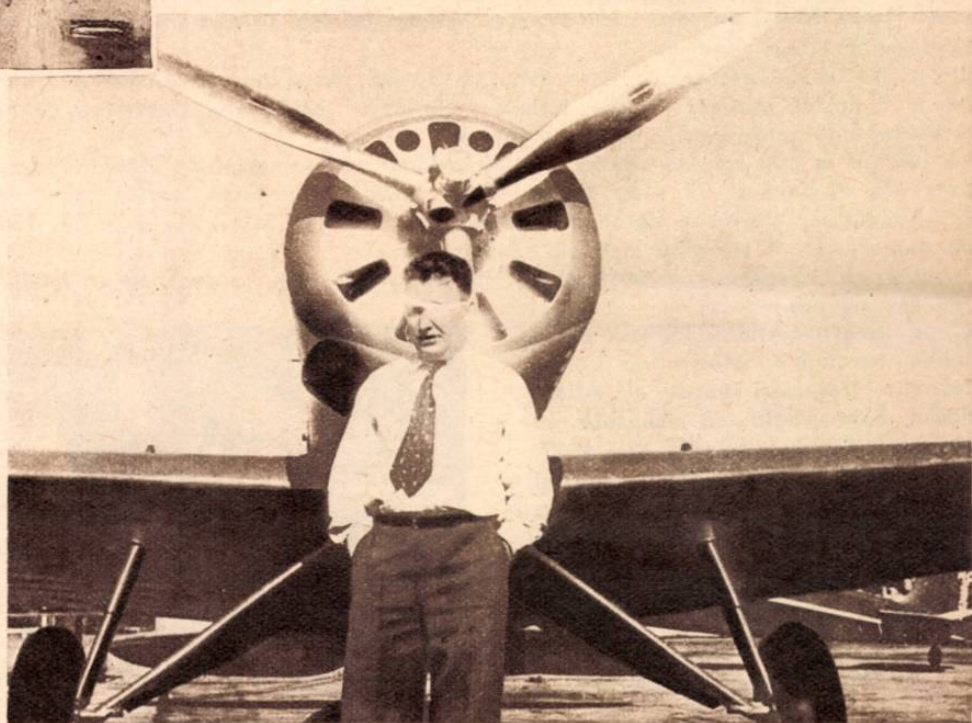

Pornită fără succes, la 8 Mai 1927, de
Nungesser și Coli, cari au însemnat prima
încercare și prima înfrângere, de a trece
cu avionul din Franța în America, lupta care a fost încununată
alaltăieri, prin reușita ultimului raid, cu cel mai strălucit succes, a
fost dusă din greu de uriașa voință și forță a peste o sută
de aviatori.

Primul sbor peste apele Atlanticului fusese făcut încă din lunie
1919, de Alcock și Brown, pe distanța: St. Louis (Terra Nova)
— Port Marnock (Irlanda).

Opt ani mai târziu, Nungesser și Coli se prăbușeau în apele
oceanului, încercând drumul cel mare, câștigat abia acum:
Franța—Statele Unite.

PRIMUL SBOR NEW-YORK—PARIS FĂRĂ ESCALĂ
Aniversarea cea mare pe care o sărbătorește luna această

Byrd, aviatorul care a sburat la Pol.

Cea mai populară aviatore a lumii, Miss Amelia Earhardt.

mondială este, fără îndoială, aceea a triumfului formidabil pe care l-a realizat acum zece ani nemuritorul Charles Lindbergh.

Cine nu-și amintește de marea sa ispravă dela 21 Mai 1927?

Cine nu-și amintește de tânărul și necunoscutul american care la treisprezece zile după dispariția Francezilor *Nungesser și Coli*, se îmbarcă, la New-York, pe un avion monoplan, de 220 H. P., spre a traversa Atlanticul fără escală?

Încărcat cu peste 1000 de litri de combustibil (cântărind astfel în total 2378 kgr.), avionul „*Spiritul Sfântului Louis*“, a părăsit New-York-ul la ora 12.52 (20 Mai). La ora 14.40, era deasupra orașului Halifax. La 18.50, trecea peste localitatea Cap-Race (Terra Nova), iar la 21.50 depășea ultima bucată de pământ american, avântându-se în largul oceanului.

Singur pe bord, *Lindbergh*, care avea să devină peste câteva ore cel mai celebru om al timpului, înfrunța rigurile tuturor variațiunilor atmosferei, începând cu ploaia și ceața și terminând cu vijelia și înghețul.

La 1000 și la 800 km. de coasta Irlandei, avionul era semnalat de două vapoare de pasageri. A doua zi, 21 Mai, la ora 17.30, *Lindbergh*, zărea portul Scilly, iar la 22.21 noaptea, aterisa la aeroportul parizian Le Bourget, în uralele a peste 150.000 de oameni cari îl așteptau încă din timpul zilei.

Lindbergh străbătuse 6.200 km., în 33 ore și 30 minute, deci cu o medie de 187 km. pe oră.

Ce a urmat acestui triumf? Toată lumea; revoluțiile, catastrofele și chiar celelalte traversări reușite ale Atlanticului n-au isbutit să eclipseze cu nimic evenimentul dela 21 Mai 1927. *Lindbergh* a rămas același mare și neuitat: primul aviator care a traversat oceanul Atlantic fără escală, dela New-York la Paris.

A DOUA TRAVERSARE: CHAMBERLIN ȘI URMĂTOARELE, PÂNĂ LA A 33-a: J. A. MOLLISON

Stimulat de formidabilul succes al lui *Lindbergh*, aviatorul *Chamberlin* își pune în gând, în primele zile ale lunii Iunie 1927, să bată recordul de durată al acestuia, sburând dela New-York până la Berlin.

Iată-l așa dar, îmbarcându-se împreună cu *Levin*, pe avionul „*Miss Columbia*“, la New-York, în ziua de 4 Iunie la ora 11.05.

Urmând aproape aceeași rută ca *Lindbergh*, temerarul *Chamberlin* ajunge a doua zi noaptea, la Eisleben (150 km. dincolo de Berlin), sburând astfel cu 600 km. mai mult decât *Lindbergh* și stabilind o medie de 155 km. pe oră. În aceeași lună, la 29 Iunie, un alt echipaj format din: *Byrd, Acosta și Noville*, părăsesc New-York-ul pe trimotorul „*America*“, pentru ca după 43 ore să ateriseze la Paris, (timp de aproape 10 ore acest avion a planat deasupra Parisului, neputând aterisa din cauza ceții).

La 29 August 1927, aviatorii *Brack și Schlee*, realizează a cincea traversare a Atlanticului, plecând dela Harbour-Grace (Terra Nova) și aterisând la Croydon (Anglia).

După aceștia, au mai realizat traversarea Atlanticului, următorii aviatori.

Earhart și Stultz, la 17/18 Iulie 1928, dela Trepassy (Terra Nova) la Burygost (Anglia);

Assolant, Lefevre și Lotti, la 13/14 Iunie 1929, dela Old Orchard (Canada) la Comillas (Spania);

Williams și Yowcey, la 8/9 Iulie 1929, dela Old Orchard (Canada) la Santander (Spania);

Boyd și Connor, la 9/10 Septembrie 1930, dela Harbour-Grace (Terra Nova) la Scilly (Irlanda);

Post și Gatty, la 23/24 Iunie 1931, dela Harbour-Grace (Terra Nova) la Chester (Anglia);

Hoejrüs și Hillig la 24/25 Iunie 1931, dela Harbour-Grace (Terra Nova) la Krefeld (Germania).

Endreesz și Magyar, la 15/16 Iulie 1931, dela Harbour-Grace (Terra Nova) la Bicske (Ungaria);

Boardman și Polanda, 28/30 Iulie 1931, dela New-York la Istanbul (Turcia 8100 km);

Hendon și Pangborm, la 28/29 Iulie 1931, dela New-York la Croydon (Anglia);

PRIMA FEMEIE CARE A TRAVERSAT ATLANTICUL

În ziua de 20 Mai 1932, doamna *Earhart*, s'a îmbarcat singură, la Harbour-Grace (Terra Nova), pe un monoplan cu care a traversat Atlanticul până la Londonderry (Irlanda) cu o medie orară de 220 km. pe oră.

În felul acesta, d-na *Earhart* este prima femeie care a traversat Atlanticul în sbor. Două luni după aceea, (6 Iulie 1932) aviatorii *Griffin și Mattern*, plecați din New-York spre Europa, au aterisat la Harbour Grace, apoi și-au continuat sborul cu o iuteală de 252 km. pe oră, ajungând la Berlin în 30 de ore și 45 minute.

Au urmat apoi:

Mattern, la 3/4 Iunie 1933, dela New-York la Jomfruland (Norvegia);

Darius și Girenas, la 15/16 Iulie 1933, dela New-York la Goldin (Germania);

Rossi și Codos, cei doi aviatori francezi cari au trecut Atlanticul.

Rossi și Codos, la 5/7 August 1933, dela New-York la Rayac (Syria), prin Paris;

Paud și Sabelli, la 14/15 Mai 1934, dela Bridgeport (Statele-Unite) la Lahinch (Irlanda);

Frații Adamowicz, la 29/30 Iunie 1934, dela Harbour Grace (Terra Nova) la Messei (Franța);

Ayling și Reid, la 8/9 August 1934, dela Wasaga-Beach (Canada) la Heston (Anglia);

Waiteens, la 21/22 Iulie 1935, dela New-York la Ballinrobe (Irlanda);

PRIMA TRAVERSARE FĂRĂ ESCALĂ EUROPA-AMERICA

După repetate încercări nereușite, iată că la 21 Septembrie 1929, doi aviatori francezi pornesc să realizeze traversarea din Europa în America, a

marelui ocean Atlantic.

Sortii de isbândă păreau că nu-i va întovărași pe curagioșii aviatori, deoarece specialiștii cunoșteau cât de vitregă este situația atmosferică pe care trebuia s'o înfrunte „*Punctul de întrebare*“, avionul celor doi sfidători ai morții.

Dacă traversarea Atlanticului din America spre Europa este o primejdie nemărginită pentru aviatori, din cauza intemperiei, atunci încercarea lui *Costes* și a lui *Bellonte*, era și mai precară, curenții de aer fiind fără intermitență potrivnici unui astfel de sbor.

Totuși, avionul „*Punctul de întrebare*“, după ce părăsește Parisul la 1 Septembrie 1929, ora 10.54, sosește, fără niciun accident și fără nicio escală, la New-York, la 2 Septembrie, ora 19.12, adică după 32 de ore și 58 minute.

Prima traversare propriu zisă a Atlanticului din Europa în America, au făcut-o la 12/13 Aprilie 1928, *Köhl și Fitzmaurice* (Irlanda-Canada).

După aceștia au urmat:

Kingsford Smith, la 24/25 Iunie 1930, dela Portmarnock (Irlanda), la Harbour-Grace;

Costes și Belonte, la 1/2 Septembrie 1930, dela Paris la New-York;

J. Mollison, la 18/19 August 1932, dela Ballinrobe (Irlanda) la Penfield (Canada);

Aviatorii Ulm și Kingsford Smith, fotografiați pe aerodromul Croydon din Londra.

Post, la 15/16 Iulie 1933 dela New-York la Berlin;
Soții Mollison, la 22/23 Iulie 1933, dela Pendine (Anglia) la Bridgeport (St.-Unite);
Rossi și Codos, la 27/28 Mai 1934, dela Paris la New-York;
Doamna Belyl Marckham (prima femeie care a traversat Atlanticul, în sensul Europa-America), a sburat fără aparate de telegrafie la bord, la 4/5 Iulie 1936, dela Pendine (Anglia) la Cap Breton (Canada);
Mewill și Richman, la 13/14 Iulie 1936, dela Pendine (Anglia) la Harbour-Grace (Terra Nova).

PERFORMANTA LUI JIM MOLLISON

Penultima traversare a Atlanticului a fost făcută anul trecut la 29/30 Octombrie, de Jim Mollison.

Asul aviației engleze, care mai trăsese oceanul de două ori, împreună cu soția sa, a realizat acest ultim sbor ca o replică recordului stabilit cu câteva zile mai înainte de fosta sa soție (care divorțase de el după ultima traversare) pe distanța Londra-Captown.

Voind probabil să arate fostei sale soții că după ce a învățat-o să zboare, n'a rămas deloc în urma sa, Jim Mollison a plecat dela New-York în seara zilei de 29 Octombrie și a aterisat a doua zi dimineața la Harbour-Grace, unde și-a schimbat costumul de aviator cu un frac, spunând celor cari se mirau de această ținută a sa, că pleacă... până la Londra (3000 km.), ca să petreacă puțin într'un local de seara. Apoi și-a luat sborul mai departe. Seara, într'adevăr ajunsese la Londra, după opt ore de sbor, stabilind un nou record de traversare a Atlanticului.

ULTIMA TRAVERSARE; ULTIMUL RECORD

Întâmplarea a făcut ca aniversarea celor zece ani de lupte pentru cucerirea Atlanticului să fie subliniată de o nouă traversare care vine să atingă un nou record.

Este vorba de performanța aviatorilor Dick Merrill și Lambie, care au traversat zilele acestea, de două ori Atlanticul, dela New-York la Londra și retur, în câte 20 de ore, cu viteze medii de 265 km. pe oră.

VICTIMELE NEINDURĂTORULUI OCEAN

Din nefericire însă, progresul realizat de aviația mondială prin cucerirea oceanului Atlantic, are la baza sa și multe, multe victime omenști.

Insemnăm câteva din cele mai cunoscute:

Nungesser și Coli, la 8 Mai 1927, căzuți în ocean, în drum dela Paris spre New-York;

Col. Minchin, căp. Hamilton și principesa germană Lowenstein Wertheim Freudenberg (prima femeie care încerca traversarea Atlanticului), dispăruți fără urmă în timp ce sburau peste ocean din America spre Europa la 27 August 1927;

Bertand și Philip Payne, căzuți în ocean la 7 Septembrie 1927, pe când sburau din America spre Roma;

Tully și Med Calf, o lună mai târziu, tot în drum spre Europa;

S. Roman, Monneyres și Petit, în Mai 1927;

Fouck, la 21 Sept. 1926, în drum spre Paris;

Mermoz, căzut în Atlantic anul trecut, etc.

LUPTA CONTINUĂ

Aviația nu cunoaște piedici, iar aviatorii nu știu ce înseamnă frica. Așa dar, lupta pentru cucerirea definitivă a oceanului Atlantic, continuă.

Marile companii de navigație aeriană, intenționează să stabilească, pentru viitor, legătură directă între Europa și America, pe calea aerului.

Germania, Statele-Unite, Anglia și Franța, încearcă necontenit tot soiul de aparate, pentru a realiza tipul potrivit necesităților unor astfel de voiaje.

Până în prezent singură Germania a izbutit să creeze o linie directă și permanentă, aeriană, Europa-America și retur, datorită dirijabilelor sale celebre „Contele Zeppelin” și „Hindenburg” (recent distrus de incendiu).

Față de uimitoarele progrese pe cari le realizează zi de zi industria aeronautică, nu ne îndoiim că peste puțin timp, poate chiar anul viitor, să putem traversa Atlanticul, din Franța, Anglia sau Germania în 30 de ore, fără niciun risc, în America.

ION MUNTEANU

A APĂRUT

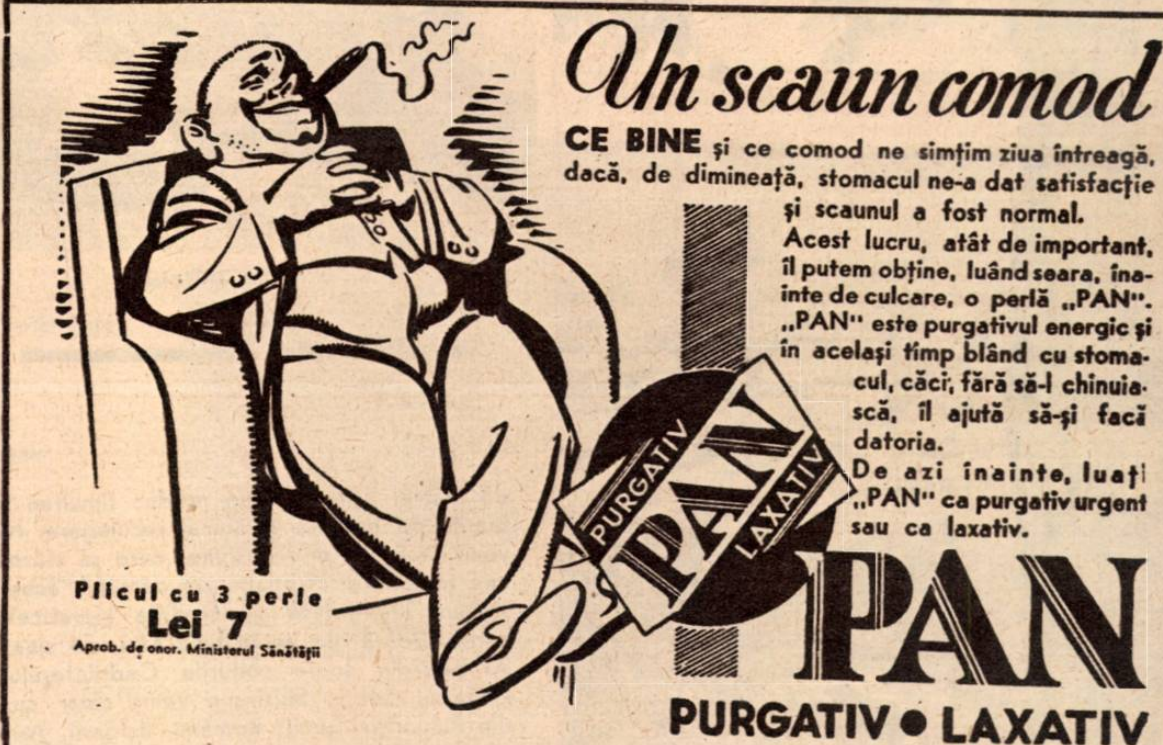
MAGAZINUL

Pe luna Mai. — 160 pagini 25 lei.

salata
de castraveți
e mai bună
totdeauna cu
untdelemnul
SPHINX

ACEASTĂ
MARCĂ VA GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARA ȘI CONSTANTĂ

Un scaun comod

CE BINE și ce comod ne simțim ziua întreagă, dacă, de dimineață, stomacul ne-a dat satisfacție și scaunul a fost normal.

Acest lucru, atât de important, îl putem obține, luând seara, înainte de culcare, o perle „PAN”.

„PAN” este purgativul energic și în același timp blând cu stomacul, căci, fără să-l chinuie, îl ajută să-și facă datoria.

De azi înainte, luați „PAN” ca purgativ urgent sau ca laxativ.

Pilcul cu 3 perle
Lei 7
Aprob. de onor. Ministerul Sănătății

PAN
PURGATIV • LAXATIV

Un vis care
se realizează.

DEVINE FRUMOASĂ ÎNTREBUINȚÂND:
Dermatonein
creme • pudră • loțiune
Infrumusețează și tonifică pielea

CHIRURGIE ESTETICĂ
(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței, gâtului și pieptului.
Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPH HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domnei 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Dr. ELISABETĂ MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG
Fost asistent la clinica universitară din Cluj
BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ
Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan
București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

Teke: Mecca DOBROGEI

Pelerinajul la mausoleul Sfântului Atanas sau Ak Iazalâ Sultan.
Moăștele sacrosante aparțin la două ritualuri

(Fotografii Berman)

DOUĂ zile pe an mirifica Vale a Batovei se populează de procesiunea întregului Cadrilater, de caravana nesfârșită de căruțe cu caii ce bat panglica încolăcită și albă a șoselei care se desfășoară astfel, din platoul dobrogean până jos în sânul paradisiac al văiei.

Două zile natura înfiorată numai de filtrul de argint al păsărilor, este zgâlțâită de zgomotul brutal al larmei și muzicei de bălci.

Ehramul Sfântului Atanas. Eziua lui Ak Iazalâ Sultan. E plină lună Mai. Ruina monumentului, de care vom vorbi mai jos, și mausoleul, izolate la marginea satului, Teke, se suprapopulează, devin un furnicar de pioși, veniți să aducă ofrande și să se roage sfântului. Și Turcii și Bulgarii. Fiecare și-l dispută, pašnic, pentru ei. Și Sfântul știe să-i ajute pe toți, fiindcă nimeni nu oleacă cu impresia că n'a fost ascultat de sarcofagul

— La căpătâiul Sfântului.

Bălcuul.

Sub ulmul sfânt.

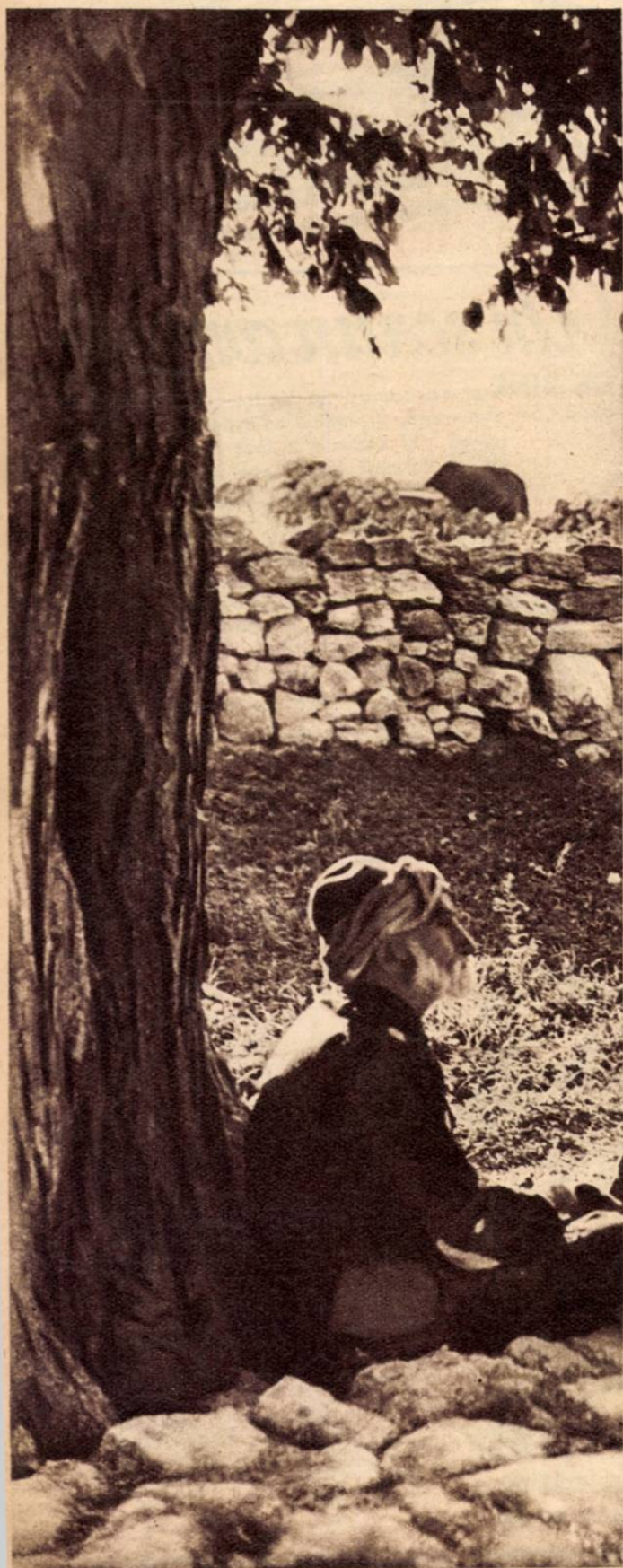
de piatră. Ritualurile se produc simultan într-o ambianță de armonie și numai reculegere. Nimeni n'a venit încă cu o diversiune care să stârnească pe unii împotriva celorlalți, pe oamenii aceștia simpli și buni, legați încă de tradiția hieraticelor pelerinagii. Odată pe an în luna Mai, de ziua sfântului Atanas, din toate colțurile Cadrilaterului, de la Caverna, Șabla, Silistra și veniți chiar cu pașaport din Bulgaria, Turcii, Românii, Bulgarii, Armenii, vin să doarmă o noapte lângă mormântul sfântului, să petreacă o zi de chiolhan, să aducă ofrandă și să îndeplinească regulile stabilite, să invoace grațitudinea oaselor sfinte. După asta se vor întoarce în satele îndepărtate de unde au venit, se vor aciua iar la treburile lor, de după dealurile întortochiate, în râpele roșcovane, dealungul fermecător al văii, — împăcați și fericiți că și-au făcut datoria. Poate să pară curios, dar așa e! În plinul nostru modernism, într-o vreme când avionul elegant englezesc al cursei București-Balcic se întretaie cu sborul nu mai puțin elegant al pescărușului și cormoranului, un norod de drept-credincioși se duce să se prosterneze simplu și să invoace forțele oculte ale lui Ak Iazalâ Sultan. Fiecare din ei crede cu-cernic în seculara legendă despre minunile sfântului.

CINE A FOST AK-IAZALÂ SULTAN

După Bulgari un călugăr care tămăduia boli și be-teșuguri, care implora mila lui Dumnezeu când era secetă sau molimi, care se făcuse vestit în toată peninsula balcanică și care mai era și foarte boaat.

Cârpele sunt înfășurate în jurul ulmului sfânt.

— Mausoleul și ulmul sfânt.

Turmele lui nesfârșite, pământurile lui roditoare, livezile doldora de fructe, erau ale tuturor. Nimic nu-și oprea venerabilul nabab pentru plăcerile și înfruptările lui. Contingentele de miei erau împărțite celor ce nu aveau carne, grânele deasemeni, fructele nu mai puțin satisfăceau bucuria și sănătatea plozilor.

Bulgarii și-l dispută susținând că Atanase a fost un Turc creștinat. Turcii susțin că a fost un otoman care a trecut la religia ortodoxă. Explicații și plauzibile și radicale pentru ciudățenia dublei situații etnice a Sfântului.

Biografia musulmană a lui Ak-lazalâ Sultan, e puțin mai altfel. E aceea a unui pustnic, poposit în mănoasa vale a Batovei, la locul unde se află azi mausoleul său. Era pe vremea Sultanului Murat al II, în

MONUMENTUL OSPĂTĂRIEI

Ce sălaș mai potrivit putea fi decât o geamie, fără minaret, numai cu o cupolă în stil arab, unde pustnicul să-și termine viața, făcând mereu minuni? Mai ales că aci trebuia să-i rămâie, după moarte trupul ca să nu dispară complet.

Locuința va deveni criptă. O criptă demnă de generozitatea unui Sultan recunoscător.

Pentru ospătarea și găzduirea pelerinilor a ridicat deasemeni un lăcaș care și el aduce mai mult a monument.

Hogeacul înalt de piatră, al vetrei interioare, unde se frigeau boii întregi și ciorchine de miei, domină valea ca un minaret de unde ieșea seara, în locul muezinului, silueta tăcută și cu atât mai impresionantă a fumului. Ospătăria se compune din două încăperi: una a sofrelor și alta a iatacurilor. Amândouă descoperite, sub cerul liber în această vale, binecuvântată de o vară eternă.

Poate nicăieri să nu existe un monument al ospătării, un altar al îndestulării truștii, ca aci la Teke. Un altar

↑ In timpul bălciului.

— Aspectul de noapte al taberei.

secolul XIV. De aici pustnicul predica și difuza vrerile lui Alah, transmise direct. Faima lui trecuse pășunile grase ale văii, sărise dealurile și rocile roșii și se răspândise ca un fum de tămâie, ca o strigare îndelungă din minarete, până la Stambul. De peste tot venia lume să-i se prostorne, să afle cum îi e scrisă soarta în mintea atotștiutoare pe care o poseda pustnicul. Victoriile imperiului otoman, prezise de proorocul dela Teke i-au purtat numele până la reședința Sultanului Murat. Exultând de izbânda prezisă de cucernicul rob al lui Alah Ak-lazalâ, atot puternicul Sultan a făcut să-i se ridice un lăcaș mai cum se cade, unde să locuiască proorocul și o bucătărie, unde mâna blajină să împartă pelerinilor din grațitudinea împărătească.

Noaptea în tabără.

devenit în măsura în care oamenii găseau lângă el binecuvântarea unui sfânt și minunile lui.

Amândouă încăperile sunt construite în piatră — una circulară cealaltă dreptunghiulară. Ușile sunt încadrate într-o piatră mai fină, o semimarmoră sculptată frumos. Concepția arhitectonică se vede, a fost aceea ca pentru un templu. Pentru lăcașul pustnicului și, după aceea, pentru mausoleul lui, dărnicia lui Murat a fost fără margini. Candele de aur, legate cu lanțuri de oțel, atârnă din înaltul cupolei peste iatacul și apoi peste sarcofagul lui Ak-lazalâ. Covoare de preț tapisau pereții și pardoseala din dale șlefuite. Vitralii scumpe lăsau să pătrundă o lumină colorată și discretă lângă rugile sfântului. Când a murit, a fost pus în sarcofagul de piatră și așezat în mijlocul moscheii. Secole de-a rândul vor putea veni acum credincioșii să i se închine. La un cap al criptei a fost lăsată o deschizătură prin care cei sosiți să capete alinare și tămăduire, apropiindu-și de ea părțile bolnave, s'au introducând mâna, și luând binecuvântare.

PELERINAJUL

Cu căruțele și pe jos, cu tigăi, crățiți, velințe, cu plozii toți, negustori aducându-și în boccele mărfurile mărunte, cu mieii cari behăie legați, cu iezi, cu lumânări, convoaiele nesfârșite a unei lumi turce, bulgare și macedonene, poposesc în ziua sfântului Atanas la Teke. Iată Bulgăroaicele și Bulgarii îmbrăcați sobru în culori închise, Turcoaicele și Turcii cu șalvari și văluri, Macedonenii cu portul lor extrem de frumos și înflorat. Iată capetele orientale, strânse în cealmale ale câte unui turc bătrân, cu fesuri ale celor tineri cu maxilarele colțuroase, arătând o dantură scânteețoară și albă. Mozaic uman de iarmaroc oriental.

Toți vor depune în mâinile hogei mielul adus jertfă lui Ak-lazalâ, vor aprinde lumânări la capătul criptei, se vor înghesui în jurul ei, vor veghia o noapte întreagă.

Fumul lumânărilor ce ard și flăcările lor multe ca o imensă crisantemă de petale de foc, face insuportabilă atmosfera dinăuntru. Totuși cei veniți cari au ocupat un loc, nu se vor mișca până a doua zi în zori. Bolnavii se răstoarnă peste sicriul de piatră și stau așa, îmbibând partea suferindă cu puterea lui tămăduitoare, de care sunt convinși.

Femei, copii, bărbați înconjoară sarcofagul, se închină, aprind lumânări, se urcă pe platforma pe care e pus sicriul și încearcă să prindă lanțul de care a atârnat cândva candela. Dacă lanțul se ține, înseamnă că n'are niciun păcat; dacă-i scapă, trebuie să ceară sfântului iertarea păcatelor.

ULMUL SFÂNT

După ce și-au dat tributul veghei, pelerinii, la ieșire, mai au de îndeplinit un obicei. Chiar în fața mausoleului în curte își reșfiră crengile înfrunzite un ulm scund. E pomul sfânt. Se spune că a crescut din lingura de lemn a pustnicului, înfiptă în pământ după moartea acestuia.

Fiecare își va desprinde o fâșie dintr'un strai ce-l poartă și-o va lega de una din ramuri. Crengile de jos ale copacului sunt bandajate literalmente de tot soiul de cârpe, din toate culorile. A lega o fâșie înseamnă a fi se îndeplini o dorință, a cere ceva sfântului care nu te uită. Fetele să se mărite, nevestele să aibe sarcini ușoare, copiii să crească sănătoși, bărbații să izbândească în treburi.

NOAPTEA ÎN TABĂRA PELERINILOR

Aspectul de hărmălaie și forfoteală de peste zi s'a potolit. Fiecare s'a strâns lângă căruța cu care a venit și și-a ridicat tabăra. Pe pirostriile improvizate peste un cuib de vreascuri arzânde, sfârșie mâncarea pregătită pe loc. Sub roți, lângă picioarele cailor, înfășurați în cergi, în plăpumi, dorm copiii. Cei maturi mai stau la taifas, mestecă încet mâncarea, prelungind noaptea în tabăra dela Teke. Mai încolo larma bălciului nu s'a potolit. Un taraf turcesc mai scârțâie o melopee tăragănată, lângă cafeneaua ad-hoc, ridicată dintr'o ladă și un ogeac minuscul cu spuză fierbinte. Ceva mai târziu vor adormi toți înveliți în răcoarea serii, cu tot ce-au adus de acasă. Intinericul gătuie, unul câte unul focurile mici, șterge contopind într-o besnă compactă, contururile, prăvălește la pământ siluetele vii. Doar caili se aud cum mișcă, cum respiră rar, zbârnâind din nări și cum lovesc cu cozile laturile căruței.

Nu mai profilul coșului de piatră al ospătăriei susține ca o coloană sfântă domnia nopții. Într'un colț al cerului străjuie timidă o semilună, sărită acolo de pe vârful vreunei geamii, sau complinind lipsa ei pe moscheea din Teke. O singură stea scântee lângă ea, ca un ochiu al unui cucernic, rămas treaz și somnoros de priveghiu. Noaptea a cuprins totul ca un zaț de cafea. Dar numai puțin timp. Zorile vremelnice au trezit pelerinii, au luminat iar aspectul, înviorându-l.

BĂLCIUL

De dimineață, ca o explozie, a răbufnit bălciul. Mesele rotunde ale roții de noroc au început să se învârtască, hârșâind me-

talice cuiele ce trebuie să o prească la numărul câștigător până de fier a norocului. Au apărut iar cupele uriașe cu limonata colorată strident roșu și galben — un leu două pahare mari — au început să fiarbă în cenușă ibricele cu cafeluțe gingirlii de orz, s'au desfăcut tarabele cu mărfuri de o nimica — oglinzi înflo-rate, figurine ciute de ipsos, pahare zugrăvite cu bronz și jucărele simpliste, fluere pentru copii. S'au improvizat tragerile la țintă în piramida de cutii goale de conserve, cu mingii de cârpă. Trei lovituri la leu. Iată cuiele de care atârnă mieii tăiați, unde fiecare poate cumpăra să ofere celor săraci gratuit. Chiolhanul e unanim și colectiv. În tigăi negre sfârșie ciosvârte de cârnuri, al căror fum se lovește de primele raze ale soarelui. Negustorii își desfac mărfurile de bazar sărac, alții vând pieile mieilor tăiați chiar atunci, lăcându-le. În toate colțurile tarafurile și-au pornit repertoriile de cântece turcești. Scârțâie viorile, împletindu-se cu sfârșiturile tigăilor, bat darabanele, aplaudând hărmălaia generală, chiuie cântecele vesele, amestecându-se cu tăraboilul concurenței comerciale. Vacarm și animație colorată, creând un pitoresc bizar și plin de entuziasmul serbării, de pietatea pelerinajului.

Așa se întâmplă în fie care an, în luna Mai.

ȘTEFAN ROLL

EXAKTA

CELE DOUĂ APARATE PERFECTE, CU REFLEX Parallaxă suprimată. Dubla expunere exclusă. Obturator cu perdea, dela 1/1000 — 12 secunde. Obiective interchangeabile (luminozitatea până la 1:1,9). Teleobiective și grandunghiular. Autodeclanșator. STANDARD-EXAKTA pentru rollfilme convenabile, de format 4x6,5. KINE-EXAKTA 24x36 mm. pentru filmul de cinema economic (36 fotografii dintr'o încălătură).

Thager
KAMISAWER
STEINBERGENEC
DRESDEN
Striesen 257

Cereți prospecte gratuite la
Reprezentanța pentru România:
„VENDOR”, BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI 39
DE VANZARE ÎN MAGAZINELE DE SPECIALITĂȚI

O nouă pudră aerificată de obraz

Uimitoare descoperire a unui chimist de frumusețe din Paris

Pudră de obraz de zece ori mai fină și mai ușoară de cât s'a crezut cu puțință până acum! Nu se colectează pentru fabricare decât pudra care plutește în aer. Acesta e noul procedeu uimitor, inaugurat de un chimist din Paris și adoptat de Tokalon.

De aceea Pudră Tokalon, celebra Pudră de Paris, se întinde atât de neted și de proporționat, acoperind pielea cu o poiză subtilă, aproape invizibilă, de frumusețe. Rezultatul este o drăgălașă arătare cu totul naturală, așa de diferită de grelele pudre demodate cari nu dau decât o înfățișare sulemenită. Pudră Tokalon mai conține și Spumă de Cremă care o face să se mențină pe piele 8 ore în sir. În restaurantul cel mai cald, obrazul Dv. nu mai are nevoie să fie „reimprospătat”, dacă întrebuințați Pudră Tokalon. La sfârșitul unei lungi serate de dans, obrazul Dv. tot va fi proaspăt și fără luciu. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară.

Neglijența se răzbună!

Nu mai bolnavul știe ce înseamnă a fi sănătos. De aceea și d-voastră trebuie să vă purificați în mod radical rinichii, căile urinare și vezica, în fiecare primăvară și toamnă, cu

TABLETELE HELMITOL

Este un produs „Bayer”

BAYER

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Bulevardul Carol 57 fost 39. Telefon: 3.52.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite

SE VA SFĂRĂMA LUNA

de J. CARVER

LUNA, acest astru, unicul copil al Pământului, mort de mult, cum a spus despre ea odată, profesorul J. Thomson, este condamnată să se sfărâme în mii și milioane de fărâme, care vor împresura Pământul, întocmai ca inelele lui Saturn.

Acest uluitor pronostic l-a făcut marele astronom Sir James Jeans. Oamenii de știință au observat de mult că Luna cade spre Pământ, iar Sir James spune că sunt motive să credem că s'ar putea să vie chiar în „zona primejdioasă” și să se desfacă, mai întâiu în două, apoi în patru, în opt și în sfârșit în miliarde de particule. Când aceasta se va întâmpla, Pământul va avea încontinuu lumină lunară și va fi înconjurat de inele, ca Saturn.

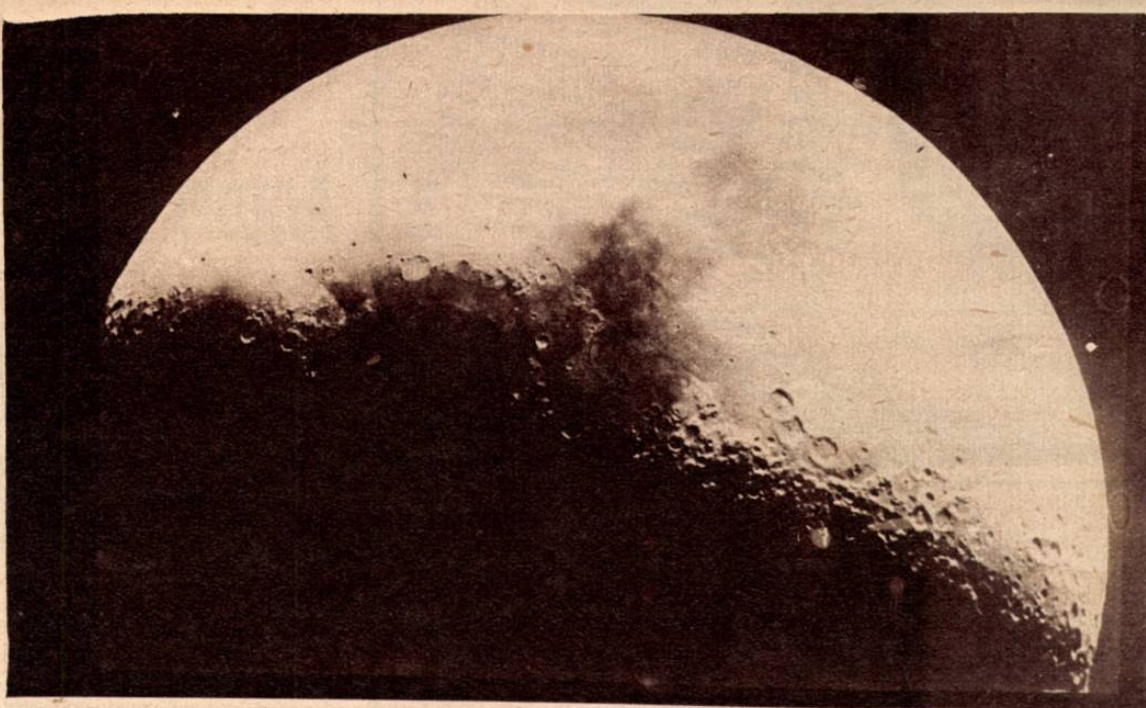
Pare ciudat ca pe unicul satelit al Pământului să-l aștepte asemenea soartă. Dar în orice caz viitorul Lunei e mai bine cunoscut, decât obârșia ei. Deși obiectul admirației poezilor, încă din primele zile ale civilizației și cu toate că astronomii au început a o studia mult înaintea tuturor celorlalte corpuri cerești, cu excepția poate a Soarelui, a rămas totuși în jurul Lunei un mister mai adânc, decât în jurul oricăruia dintre ceilalți membri ai sistemului solar.

Dar dacă profesorul James Thomson a caracterizat-o atât de pitoresc, ca pe „unicul copil al Pământului, mort de mult”, Harold Jeffreys, un faimos matematician dela Cambridge, publică o carte în care contestă teoria și consideră Luna ca pe o „soră” a planetei noastre. Acceptând teoria că o stea călătoare s'ar fi apropiat prea mult de Soare, despărțind, prin atracție, din el o vastă masă de materie, din care s'au format planetele, el susține că Luna făcea parte din masa desprinsă astfel. Toate acestea s'au întâmplat într'unul și același timp, astfel că Pământul și Luna sunt amândoi copiii Soarelui.

Cealaltă teorie, explicată într'un chip foarte simplu de către faimosul astronom Sir Robert Ball, susține că Luna s'ar fi desprins din masa Pământului, care la vremea aceea era atât de caldă, încât constituia o masă de materie moale, rotindu-se cu o viteză de patru ori mai mare decât aceea pe care o are Pământul actualmente. Datorită acestei viteze, se produse o ruptură, desprinzându-se din globul de materie moale o parte, care a format un altul mai mic. La început Luna fu atât de aproape de Pământ, încât corpii se învârtiau lipiți. Treptat însă satelitul se depărtă, până când între el și Pământ se stabilă distanța de un sfert de milion de mile.

S'au găsit unii să spuie că Oceanul Pacific este un vast gol, rămas pe locul din care s'a desprins Luna. Dar un profesor german, care a combătut teoria, a măsurat cât mai precis cu puțință basinelul acestui ocean și a arătat că depresiunea nu are decât 167 milioane mile cubice, pe când Luna măsoară 5.240 milioane cubice.

De s'ar aduna la un loc spațiile pe care le ocupă bazinele tuturor oceanelor de pe fața Pământului și tot nu s'ar obține o depresiune îndeajuns de vastă, pentru a echivala cu masa Lunei. Acest savant se declară de acord cu teoria lui Jeffreys. Dar nu numai origina Lunii a fost obiectul unor vii și îndelungi discuții, ci și caracterul suprafeței sale. Nu încapă îndoială că

O fotografie a primului pătrar de Lună, luată dintr'un observator astronomic.

în trecut, satelitul a fost presărat de vulcani giganti, unii ridicându-se până la 7000 de metri înălțime și având proporții pe lângă care vulcanii planetei noastre apar ca niște coline. Vulcanii Lunei sunt astăzi toți stinși. Ne putem închipui însă formidabilele izbucniri care s'au produs aci, când ni se spune că un crater este cât două județe de-ale noastre. Se credea într'o vreme că suprafața Lunei ar fi acoperită cu lavă topită, dar observatorul Meudon din Paris a făcut o serie de cercetări, constatând că este așternută cu cenușă vulcanică. Ne amintim cu toții cum Pompei a fost la fel îngropat, în urma unei erupții a Vezuviului. Dar mai senzațională este teoria formulată de Sir James Jeans, anul trecut, că întreaga Lună

ar fi formată din cenușă vulcanică.

Noaptea pe Lună, trebuie să fie neînchipuit de rece. În vreme ce la Polul Nord, temperatura, rareori, coboară mai jos de 50 de grade centigrade sub zero, în Lună, ea ajunge până la 200 grade sub zero. La o asemenea temperatură, nu poate să existe viață. Și totuși, nu mai departe decât acum doi ani, Mr. W. H. Pickering, care a făcut parte din corpul de astronomi ai faimosului Observator dela Harvard, a uimit lumea științifică, prin afirmația că observase semne de viață pe Lună. Aci, este un alt mister, pe care astronomii vor trebui să-l elucideze. Savanții obicinuiesc să-și împartă între ei unii corpi cerești, cum e Luna spre exemplu, iar lui Mr. Pickering i s'a dat spre observare craterul Eratosthenes. Studiând satelitul din Jamaica, el a observat bizare fenomene ale unui element care s'ar întinde și desvolta pe fundul aceluia crater. A informat și pe alți astronomi de aceasta, făcându-i să-și îndrepte într'acolo atenția și să-și compare apoi constatările.

Există oare pe Lună o viață vegetală, de o natură cu totul necunoscută nouă? Aceasta este una dintre cele mai atrăgătoare speculații.

(Copyright Keystone
și Realitatea Ilustrată)

CITIȚI M A G A Z I N U L

... nici o adiere ...

numai soare!

Expusă razelor tari de soare, pielea fragedă este foarte sensibilă și totuși mișcare la aer liber, lumină și soare este atât de necesară pentru tineret! — Cu

CREMA
sau
ULEI **NIVEA**

micșorați pericolul arșitei soarelui prin conținutul de Eucerita, care este înrudită cu grăsimea naturală a pielii. Mai ales la un soare puternic va masați abundant și de mai multe ori cu Crema sau Ulei Nivea. Bineînțeles nu prețul va va determina să renunțați la aceasta.

VEȚI AVEA DINȚI UIMITOR DE ALBI
Este atât de ușor, DACA, întrebuințați Kolynos. Kolynos dă dinților un farmec captivant, un luciu incomparabil! Retineți aceasta: Kolynos este economic: durează de două ori cât pastele ordinare, întrucât nu vă trebuie decât jumătate din cantitatea obișnuită. Incercați „procedul periei uscate” cu un singur centimetru de Kolynos. Veți fi încântați de rezultate. Economisiți - cumpărând tubul mare

KOLYNOS
DENTAL CREAM

Rupeți lanțul durerilor.

Timpul primăverii v'a înșelat. Ați eșit la plimbare în talie și seara când v'ați întors acasă, ați simțit toate simptomele gripei: friguri, alternanțe de călduri, dureri de cap insuportabile etc. Pentru a înlătura aceste chinuri e suficient să luați o tabletă din renumitul antinevralgic „JAWOL” — imediat durerile dispar, veți transpira abundent iar a doua zi vă veți trezi veseli și bine dispuși.

JAWOL

CUTIA CU 3 TABLETE
DE GĂSIT LA FARMACI ȘI DROGUERII

Deșteptați-vă mai tânără mâine dimineața

UN NOU ALIMENT NUTREȘTE PIELEA în timp ce dormiți

Descoperirea uimitoare a unui medic

O piele netedă, fără sbârcituri la 60 de ani... Femei de 50 care arată aproape atât de tinere ca fetele lor. Aceste fapte, care par minuni sunt realizabile astăzi prin descoperirea minuculoasă făcută de către Prof. Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena. Îmbătrânind, se formează sbârcituri,

deoarece celulele cutănate își pierd niște elemente vitale nutritive. Acestea se pot restitui în ziua de azi. Dr. Stejskal a extras acest element pentru celule din animale tinere alese cu îngrijire. Se cheamă „Biocel” și e conținut în Crema Tokalon, aliment pentru piele, culoarea roză. Întrebuințându-l reîntineriți pielea și înlăturați repede sbârciturile și încrețiturile. După câteva săptămâni femeii de 50 de ani ușor pot arăta cu 10 ani mai tinere. Ziua întrebuințați Crema Tokalon culoarea albă (negrasă), celebra Cremă de Paris. Ea disolvă coșurile, strânge porii dilatați și face moale, albă și netedă pielea cea mai aspră și întunecată. Se garantează rezultate satisfăcătoare, iar de nu, vi se vor restitui banii.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară.

REALITĂȚILE

Actori ce ne lipsesc. - Succes și insucces. -

La toamnă, Teatrul Național va folosi două scene. Ideea e excelentă. Mă întreb însă: cu cine?

Nu numai teatrele particulare, dar însăși

prima noastră instituție de artă dramatică, cu actori atât de numeroși, n'are o trupă completă. O trupă care să poată juca orice fel de piesă, toate rolurile din orice fel de piesă. Preocupările după cari se face selecția membrilor primei noastre scene pot fi: dreptul la leafă, influențele politice și chiar talentul, dar criteriul *utilității* e dintre cele mai rare. Pentru un anumit gen avem foarte multe elemente; pentru altele, nici unul.

Ceeace lipsește, în primul rând, Teatrului nostru Național este *junele-prim-eroic*, (tenorul dramatic în operă). E elementul fundamental pe care se sprijină dramaturgia tuturor epocilor.

Fără acest actor, nu poți juca nici pe *Oreste* nici pe *Oedipus*, nici pe *Hamlet*, nici pe *Coriolan*, nici pe *Faust*, nici pe *Ruy-Blas*, nici pe *Prometeu*, nici pe *Don Juan*, — nici unul din marii eroi ai clasicismului și ai romantismului — ca să nu mai vorbesc de atâtea drame moderne.

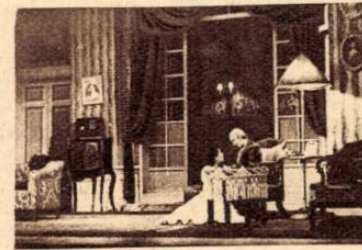
Altă mare lipsă este așa numita *mamă-nobilă*, femeie de-o anumită vârstă, care să interpreteze cu autoritate *Jocastele*, *Gertrudele*, *Athaliile*, *Clitemnestrele*, pe *Volumnia*, pe *Doamna Clara*, în piesele de costum și, în repertoriul modern, începând cu d-na Alving, din *Strigoii* lui Ibsen, atâtea eroine de forță și patetism.

Tot așa, n'avem *mama-burgheză*; actrița matură atât de necesară comediei, așa cum a fost excelenta d-nă A. Gusty, scoasă la pensie prea de vreme. Doamna *Sonia* are mult haz, dar e cam aspră pentru acest gen de roluri, iar *Ana Luca* e prea tânără și oarecum melancolică.

Altă lipsă este *junele-prim-comic*, actorul de vervă, pentru care se scriu toate comedile de azi și care, în cadrul Teatrului Național, ar interpreta de la *Scapinii* lui Molière, până la *Revizorul*... Ce-a căutat admirabilul *G. Calboreanu* în secătura amabilă și fantezistă din capodopera lui Gogol, — mă'ntreb și azi!

Iată, cel puțin patru primi interpreți, patru *chefs d'emploi* pe cari prima noastră scenă nu-i are.

Lipsind aceste elemente fundamentale, cum vrei să lași drum liber fanteziei, menită să creeze pe pământ steril? Să pui perucă albă cutărei actrițe tinere și perucă blondă sau cisme înalte cutărui actor pirpiriu, — înseamnă că te-ai trădat, în primul rând dumneata însuși. Cum să nu te trădeze intermediarul cu publicul, apoi publicul însuși? Absența interpretului indicat dă o notă falsă spectacolului. Omul din sală simte un gol, fără să știe de unde provine. N'ar fi momentul ca, sacrificând câteva inutilități Teatrul Național să-și completeze trupa cu unele elemente absolut indispensabile cari există în trupele particulare și poate la teatrele naționale din provincie?

Doă piese cehe s'au jucat la noi, în ultimele luni. Amândouă tratând cu același talent și cu aceleași mijloace tehnice problema lu-

ptei dintre generații, neînțelegerea dintre părinți și copii.

Cea dintâi, *Cloșca*, admirabil jucată la Teatrul Regina Maria, n'a avut succes. A doua *Oameni pe un sloi de gheață* constituie triumful stagiunii Teatrului Național. Pentru această inegalitate de tratament din partea publicului? Marele mister al demonului rampei. Sunt rare operele dramatice cari reprezintă reușite mondiale. Majoritatea înseamnă succese, ceeace a scris autorul, dar și ceeace joacă actorii, ceea ce intră în favoarea momentană a publicului din acel oraș, concursul de împrejurări care favorizează această colaborare.

Aceeași piesă, cu aceeași distribuție, în același teatru, nu mai are trecerea pe care a avut-o câțiva ani înainte. De ce?... Nu există nici un fel de siguranță. Câte zeci și zeci de succese străine, nu pulverizează în fiecare an, Bucureștiul? De ce s'a jucat de sute de ori în șir la Londra sau la Paris cutare vodevil, iar obișnuinții premierelor, criticii și puținii spectatori ai zilelor următoare se întreabă, la București, cum se poate scrie asemenea prostie? Pentru ce „Liliom”, triumful mondial al lui Molnar a părut la Paris o copilărie pe care nu s'a dus nimeni s'o vadă? De ce n'are Bernstein succes în Germania și de ce nu s'a jucat la Paris nici o piesă de Schiller?

Arunc la întâmplare, nume dispărute, în fuga penitei. Pomelnicul se poate prelungi la infinit.

O piesă înseamnă un spectacol, nu o simplă scriere teatrală. Iar un spectacol e compus din actori, decoruri, public, nu numai din text. Iar peste public, decoruri, actori, e imponderabilul din văzduh, e conjunctura, cum se spune la București, climatul, cum se spune la Paris, e starea de spirit a momentului, e mentalitatea (ce urât cuvânt) masselor, cari azi vor un lucru, mâine altul, aceste masse mișcătoare ca nisipul Saharei, perfide ca sirenele mărilor mitologice, inconstante ca valurile purtătoare de sirene.

Celor ce se plâng de corupția din unele administrații ale noastre le vom spune că într'un Orient mai depărtat se petrec lucruri mai grave ca la noi, în proporții într-adevăr... asi-

tice.

Povestește un ziarist francez cum a pătruns mai acum câțiva ani în casa mareșalului Cian-So-Lia, dictatorul atotputernic al Mancuriei. După ce a străbătut câteva odăi și etaje pline de soldați chinezi, ziaristul a pătruns într-o încăpăre elegant mobilată unde Excelența Sa, un om de vreo șaiszeci de ani cu fața verzuie juca mah-jong cu un european tăcut și respectuos, care pierdea mereu. Mareșalul era cuprins de o veselie și-o vitalitate stranie: în camera vecină îl aștepta de optsprezece ore o fecioară de șasesprezece ani dar el nu se îndură să-și întrerupă jocul și în-

O poveste orientală.-Știi cine sunt eu?

ghitea în permanență, un afrodisiac puternic menit să-i țină energia trează până când partida de mah-jong va lua sfârșit.

Când jucătorii se sculară dela masă Cian-So-Lin câștiga vreo cinci sute milioane lei. Partenerul său era, însă, mai norocos: câștiga pentru Uniunea Sovietelor proprietatea câilor ferate din Estul Chinei.

Căci omul liniștit și respectos care pierduse cu atâta sânge rece o jumătate de miliard, nu era altul decât *Nicolae Kirkovici Kuznetzoff*, plenipotențiarul Moscovei, căruia la sfârșitul partidei, înainte de-a consuma jertfa copilei de șaisprezece ani, mareșalul *Cian-So-Lin* îi semnase acordul.

Am asistat dă-unăzi la una din miile de scene, cari se petrec în fiecare zi la noi în țară: abuzurile micilor potentăți cari se cred mai presus de

ceilalți oameni și înfrâng ei cei dintâi, consemnele de ordine și disciplină.

Miezul nopții. Ultimul tren sosește în gara de Nord. Toată lumea se îndreaptă spre ieșirea nouă. Suntem alarmați de bubuiturile violente ale unei uși pe care un domn brunet o bate cu pumnii și cu genunchii. Alergăm într'acolo. Pe scândura care mănâncă bătaie scrie „Trecerea interzisă”. Paznicul crapă ușa. Domnul brunet împinge.

— Nu e voie! se opune portarul.

— Știi cine sunt eu? protestează importantul personaj.

— Nu știu, dar pe aici este intrarea pe pe-

ron, nu e ieșirea din gară. Așa am ordin! se apără portarul. Celalt nu se lasă. Imbrânțește pe bravul gardian și face semn câtorva persoane care-l însoțeau să-l urmeze. Portarul nu se dă învins. Incepe o luptă.

Intervin:

— Domnule, din moment ce nu e voie, nu e voie... Ieși și d-ta pe unde ieșitoată lumea.

— Știi cine sunt eu? Eu sunt directorul de cabinet al cutărui ministru.

— Poți fi și tatăl ministrului. Să ieși pe unde ieșim cu toții...

— Sunt și inspector de poliție.

— Poți să fii și bunicul prefectului. Dacă ești un funcționar așa de mare, trebuie să dai cel dintâi exemplul disciplinei.

— Da! D-ta cine ești?

— N'are nicio importanță. Un simplu cetățean... i-am răspuns, așteptând să văd cât îi este de groasă pielea obrazului.

Dar domnul inspector director de cabinet nu mai are vreme să stea de vorbă: imbrânțește pe portar și trece — ca Oedipus după ce-a omorât Sfinxul, ca Napoleon după o mare biruință...

Cui să reclami? La cine să protestezi? De unde va veni îndreptarea? Nu știu... Ne plângem și noi cetitorilor, de aceste nedreptăți, ca să ne mai răcorim sufletul, fiindcă altă nădejde nu este...

VICTOR EFTIMIU

Delegația național-țărăniștă română, depune o coroană pe Mormântul Eroului Necunoscut din Praga. De la stânga spre dreapta: d-nr. dr. Cristureanu, d. ing. Torkascheff, d. dr. I. Popescu-Mehedint, d. dr. T. Cristureanu, d. prof. V. Jinga.

Membrii secției Ligii Culturale și stolul de străjeri din comuna Obrejița, R. Sărat

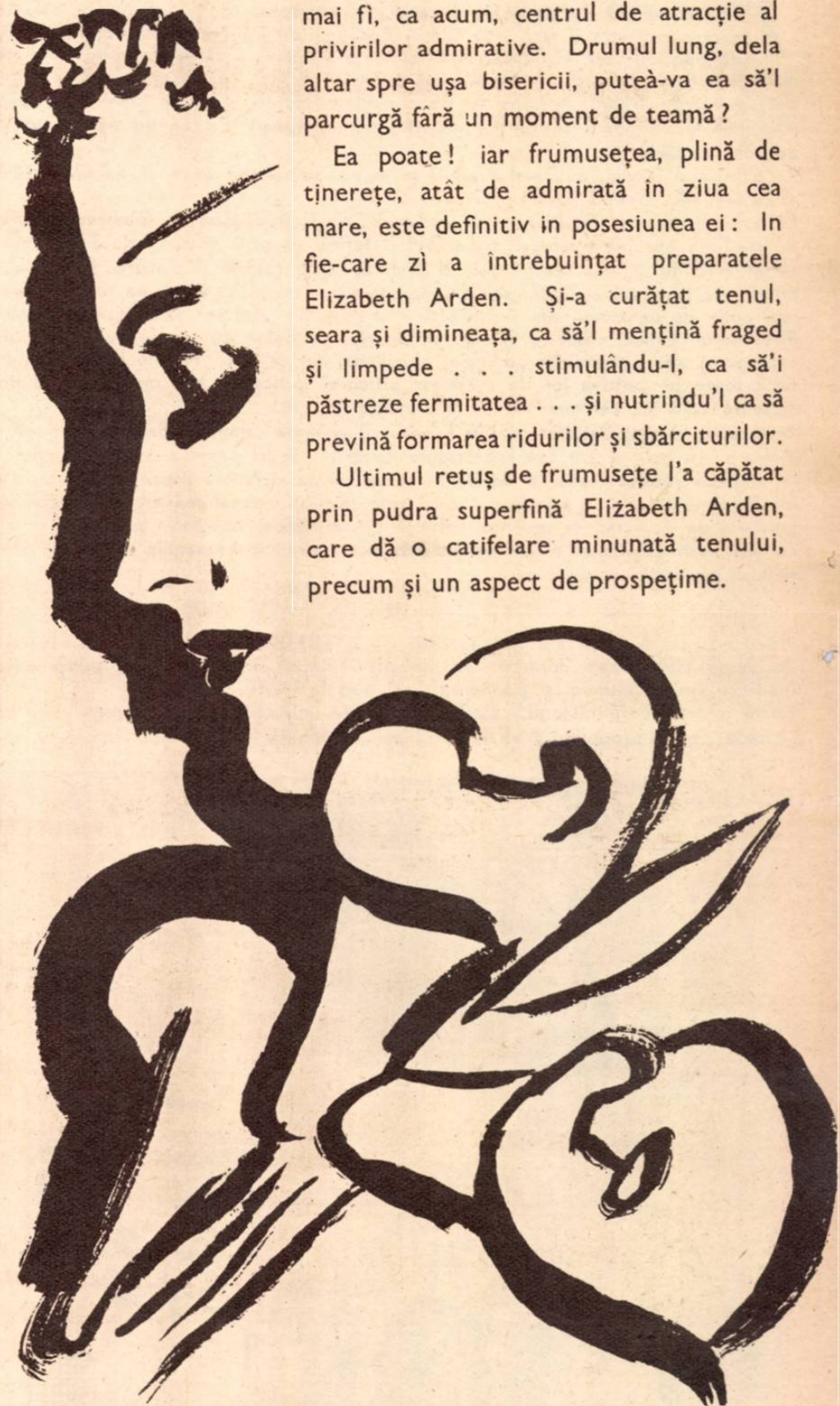
Mirese....

Cea mai mare zi din viața ei" . . .

Niciodată, mai târziu, nu vor mai fi ațintite toate privirile asupra ei, nu va mai fi, ca acum, centrul de atracție al privirilor admirative. Drumul lung, dela altar spre ușa bisericii, putea-va ea să-l parcurgă fără un moment de teamă?

Ea poate! iar frumusețea, plină de tinerețe, atât de admirată în ziua cea mare, este definitiv în posesiunea ei: In fie-care zi a întrebuințat preparatele Elizabeth Arden. Și-a curățat tenul, seara și dimineața, ca să-l mențină fraged și limpede . . . stimulându-l, ca să-l păstreze fermitatea . . . și nutrindu-l ca să prevină formarea ridurilor și sbărciturilor.

Ultimul retuș de frumusețe l'a căpătat prin pudra superfină Elizabeth Arden, care dă o catifelare minunată tenului, precum și un aspect de prospețime.

CURĂȚIRE	Venetian Cleansing Cream	Lei 330.-
STIMULARE	Ardena Skin Tonic	„ 350.-
NUTRIȚIE	Ardena Velva Cream	„ 330.-
	Orange Skin Food	„ 330.-
PUDRĂ	Ardena Powder	„ 500.-

Elizabeth Arden

Elizabeth Arden Ltd.

25 OLD BOND STREET · LONDON W1

Orasul de pitici din expoziția „Luna Bucureștilor“

IDEEA, pe cât de originală pe atât de amuzantă, de a alcătui o așezare de oameni mărunți în expoziția „Luna Bucureștilor”, a fost primită cu multă plăcere de publicul care vizitează, în număr mare, orașul și circuitul de pitici, din Parcul Național „Regele Carol al II-lea”.

Dela Arcul de Triumf, o șosea — de curând terminată — duce prin parc până la marginea lacului, unde vizitatorul găsește — împrejmuit de un zid de cetate — un adevărat orașel.

Pe parapetul zidului, un omuleț de o șchioapă, se plimbă grav, în haină militară, cu arma la umăr, păzind intrarea.

Pătrunzi pe poarta împodobită de o figură uriașă, înfățișând pe Gulliver din poveste. În imediată apropiere găsești gara. Șeful stației, un pitic român, dacă nu măsoară decât 1.10 m., e însă foarte grav și preocupat de sosirile și plecările trenulețului lili-putan, pe locomotiva căruia se află deasemenea un pitic. Dacă ne suim în tren, în mai puțin de un minut, am sosit în centrul orașului. Aci se află biserica, primăria, dispensarul, banca, casa de editură și librărie, un salon de mode, un restaurant, o cafenea și alte așezăminte edilitare, obicinuie într'un oraș. Prin locuințe și prin instituții, toate pe potriva lor, se învârtesc piticii și piticele: cei mai înalți dintre ei măsoară 1.20 m., cel mai mic deabia atinge 68 cm.

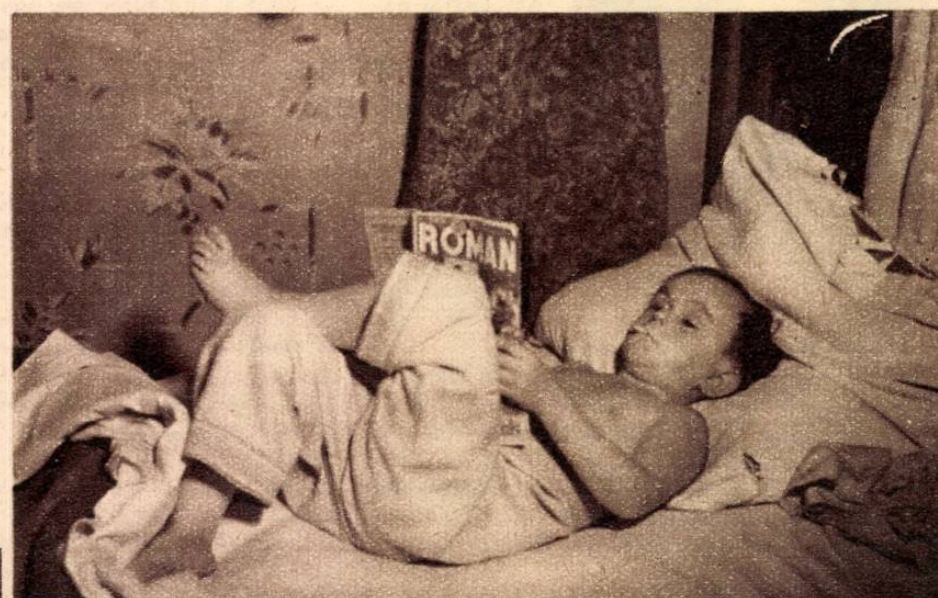
Primarul e român, de prin părțile Brăilei. Îl cheamă „domnul Sandu” e înalt de 1 metru și 16 cm., și are toată prestanța cuvenită. El își petrece mai tot timpul liber — după ce rezolvă treburile edilitare — pe terasa cafenelei pitice, în tovărășia notabilităților orașului și a artiștilor. Când vede că s'au adunat mai mulți vizitatori străini, primarul de 1.16 m., se urcă pe estradă și-așa cum se cuvine — pronunță un discurs de bun sosit oamenilor mari, prezentându-le, pe rând, personagiile de seamă ale orașului și pe artiști.

Piticii nu sunt — cum s'ar putea crede — o rasă deosebită de oameni. Ei se nasc accidental din oameni normali. Cei mai mulți dintre pitici au frați și surori la fel de înalți cu ceilalți oameni și pot avea copii cari să nu fie pitici.

Există o experiență biologică clasică: dacă se împerechiează un șoarece alb cu un șoarece negru, progenitura va fi, deobiceiu, jumătate șoareci albi, jumătate șoareci

Piticii se distrează jucând cărți.

Odihna de după amiază a piticului. El stă întins și citește o revistă.

Aceste păpuși vii se mișcă, dansează și fac acrobații cu o grație desăvârșită și cu un simț artistic uimitor.

Biserica din Orașul Piticilor.

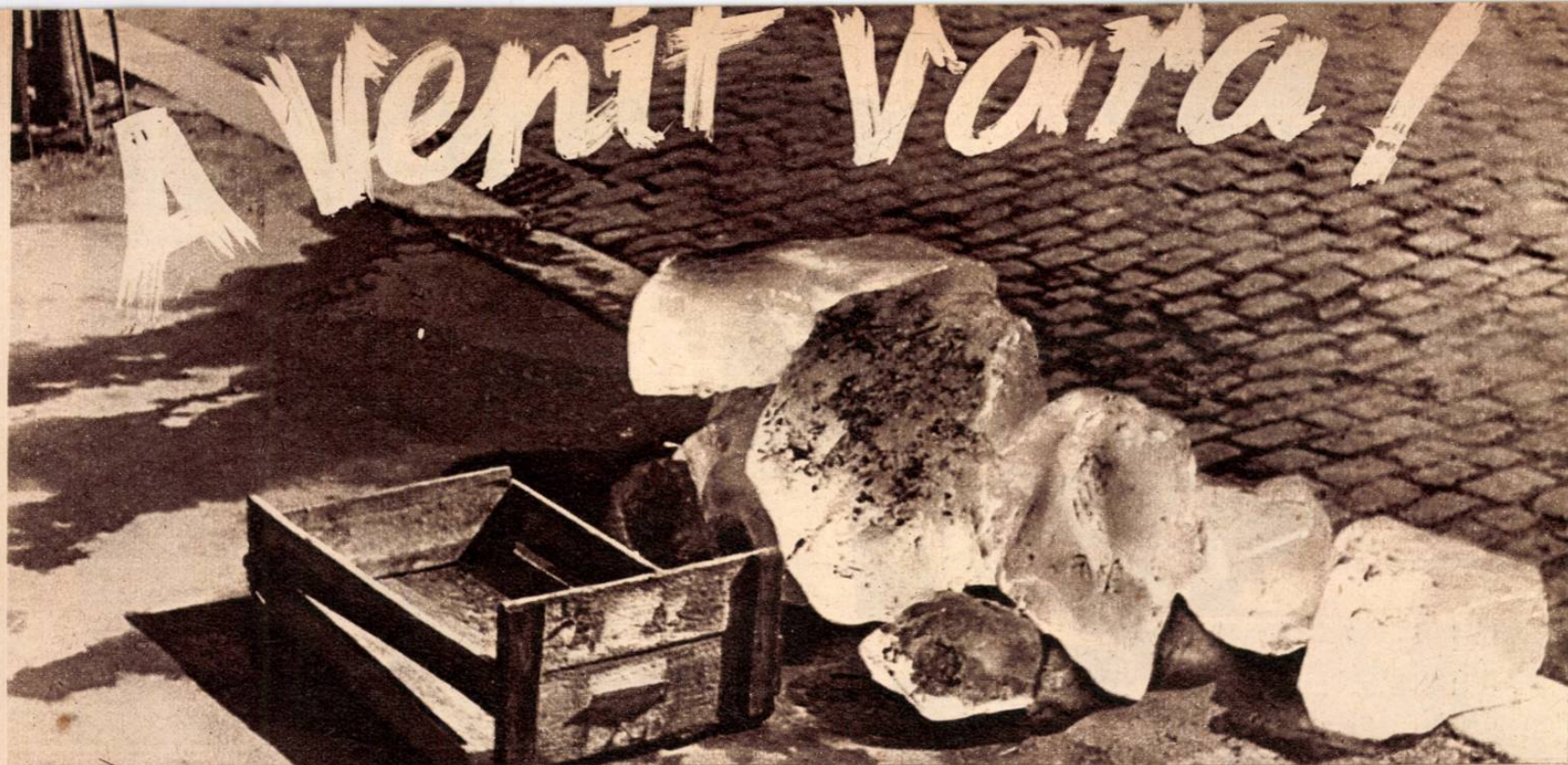
Vila „Mignon” în Orașul Piticilor.

negri. Dacă unul din acești șoareci albi, născut din părinți de rasă deosebită, va fi împerechiat tot cu un șoarece alb, nu toți descendenții vor fi albi, ci din când în când se vor naște și șoareci negri și aceasta nu numai la prima generație, dar până la a zecea și a douăzecea generație. E probabil că la fel se petrec lucrurile și cu piticii. Va fi existat cândva, prin Asia, o rasă albă de pitici, asemenea pigmeilor negri din Africa. Din încrucișarea acestora cu oameni normali, piticii n'au dispărut definitiv. Din când în când, se mai naște în vreo familie câte un pitic. Așa se face că din părinți pitici se pot naște copii normali după cum din părinți normali, uneori, se nasc copii pitici. Bineînțeles, n'au ce căuta printre pitici, degenerații sau oameni a căror glandă tiroidă funcționând anormal, s'au dezvoltat disproporționat: cu capul mare și picioarele scurte sau membrele închircite. Piticii adevărați sunt perfect proporționați: cei mai mulți drăgălași, iar unele tinere domnișoare dintre cele care locuiesc în Orașul Piticilor, asemenea unor miniaturi, adevărate păpuși, uneori chiar mai mici decât păpușile cu care se joacă fetițele oamenilor bogați.

....atâtor femei frumoase care se remarcă prin frăgezimea tenului lor. De când întrebuințează și ea pudra Jazz, tenul ei a căpătat o înfățișare tinerească, porii au devenit invizibili și se poate pudra și larda cu cea mai mare ușurință, ceea ce nu era cazul înainte. Da, efectele pudrei Jazz sunt într'adevăr uimiroare, fiindcă ea este compusă din ingrediente de calitate excelentă ale căror însușiri sunt o adevărată binefacere mai ales pentru tenurile ofilite, cu porii dilatați.

Am închis paranteza și odată cu această operație scriitoricească și capitolul: *vilegiatură!* E alt subiect, cum s'ar spune, parodiind pe Rudyard Kipling. Să mă întorc și să continui preluțiile mele estivale.

Am colindat Cișmigiul. Decorul e cunoscut. Scaunele cu plată și băncile șomerilor erau înșesate de siluete în rochii și haine de vară, îmbinate fantezist, în așezarea lor în-

Blocuri de gheață au început să apară pe străzi.

Restaurantele în aer liber și-au făcut toaleta și-și așteaptă mușterii.

Duduile și doamnele și-au inaugurat rochițele înflorate. Au început socotelile pentru plecare. Ciurel, Lido și... Balcic. Pe scaunele cu plată și băncile șomerilor din Cișmigiul. La o masă de tablă în Parcul Carol.

In restaurantul de vară.

(Fotografii Grosaru)

PE lista de bucate din fața mea, doar rubricile: *grătar special și băuturi*, au notații necaligrafice, încercate parcă de mâna unui copil, școlar în clasa II-a primară. De dincolo de mesele găsite cu fețe de mese vârgate în pătrățele, ca stofele englezești, sosesc miresme de carne friptă și clempanit ritmat de clești, castagnete ca pentru un passo-doble spaniol. Simfonia acestei inserări e completată cu soliștii chelneri (vine-e), cu orchestra de țigani veritabili și piculinarea furculițelor, paharelor, farfuriilor.

Vara a dat buzna în Capitală, călduroasă, prăfuită de drum, cu balonul soarelui fierbinte legat cu ață de degetul cel mic, cu o liotă de țigănci care-au și prins a-și vesti trandafirii în locul mărgăritărelului și lalelelor. A fost o descindere senzațională, din nu mai știu care tren din sud. Duduile și doamnele și-au inaugurat rochițele înflorate, pălăriile cât umbreluțele și umbreluțele cât pălăriile!

Bine înțeles, au început socotelile pentru plecare. Vara poate fi lăsată să se scalde

Limonăzile străjuite de un bloc de gheață vor sotoli setea trecătorilor.

la Ciurel sau la Lido, laolaltă cu puștii de liceeni, tipesele dubioase, cu nehalitii ce-și fac vilegiatura la marginea Bucureștilor! Lumea *bine* (oh, acest: *bine!*), mă rog! (oh, acest: *mă rog!*) pleacă la Sinaia, la Cozia, la Mamaia, la Balcic! (Ah, Balcicul! Ah! Mangalia!)

(Exclamările din paranteza precedentă se datoresc duduilor și domnișorilor esteți. Vânturătorii inutili ai expozițiilor plastice, ai spectacolelor, acei cari se informează despre artă din recenzii și cronici și care știu că vor întâlni pe plajă pe Iser sau pe Ionel Teodoreanu, pe Arghezi ori pe actorul X, dela Național! Ce atmosferă înaltă în stațiunile în care afli pe acești domni, despre care, dumneata, duduie, știi atâtea anecdote, detalii biografice, dar nu ai citit din scrisul lor nici un rând! Ce literatură satanic de crudă aș broda împrejurul căpșorului dumitale, duduie înfiorată de artă, când ascuți pe diseur-ul cel blond, la casino:

„Spune-mi unde, când și cum,

„O să te mai văd odată...?”)

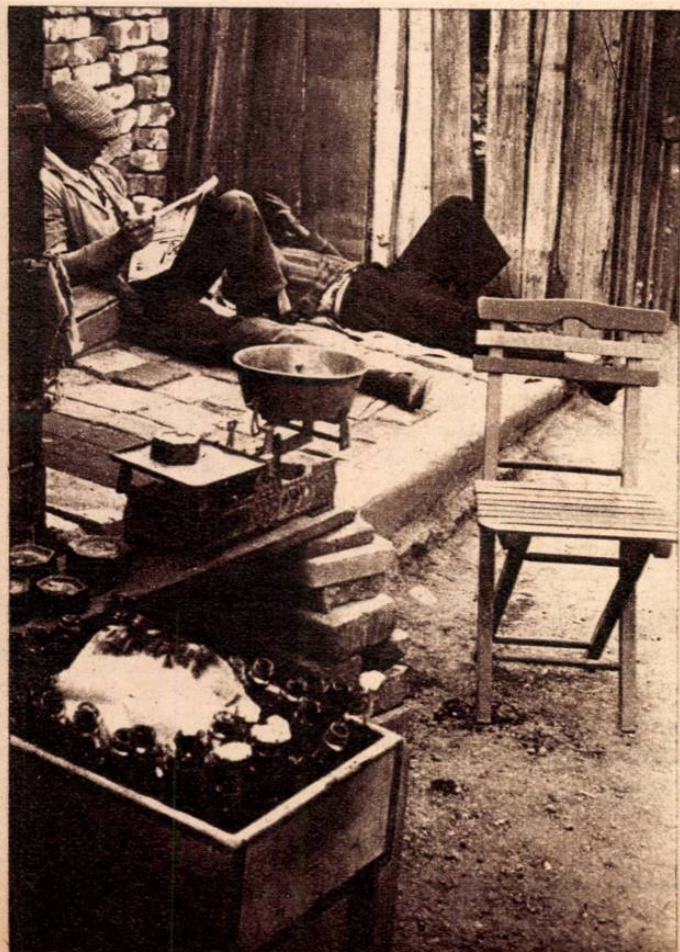
„Rahat cu apă rece”! (Donița cu apă stă toată ziua la soare).

Căinele a adormit pe stradă: baie de soare.

(Foto)

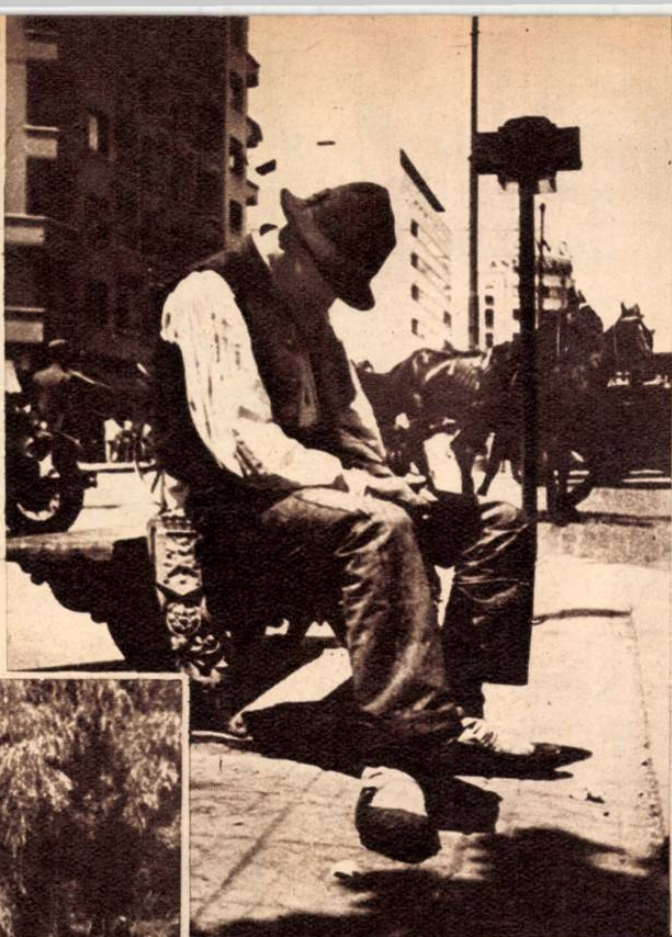
tâmplătoare. Prin fața ochilor, cu sau fără ochelari fumurii împotriva soarelui, defilează — interminabil, armata plimbăreților. Privirile se ațintesc, după preferințe, într-o anumite normă. Incerc unele precizări:

a) Bătrânele se uită după tinerii Adonis, cu freză și mustăcioară à la Douglas Fairbanks — senior

b) Tinerii Adonis, cu freză... etc., etc. întorc privirile după doamnele coapte, pline, cu mers unduios și legănat.

c) Doamnele coapte, privesc insistent pe sub genele rimelate, la domnii *bine*, adevărați dandy, în superbe costume de vară, cu monoclu și mănuși. (Doamnele coapte, mai scapă ochii și prin grupele de studenți gălăgioși, infocați).

d) Domnii *bine*, adevărați dandy se opresc în

Somn de după masă la soare, pe o mică bancă pe un bulevard.

Cetățeanul încălzit iasă deoparte eticheta și umblă așa cum îl vedem.

loc și devin melancolici, de câte ori trec pe lângă duduile svelte. Monocurile cad, ochelarii de soare sunt îndepărtați. Gestul lor e sincron cu al domnilor bătrâni, de pe scaunele cu plată, care odihnesc alături de doamnele bătrâne.

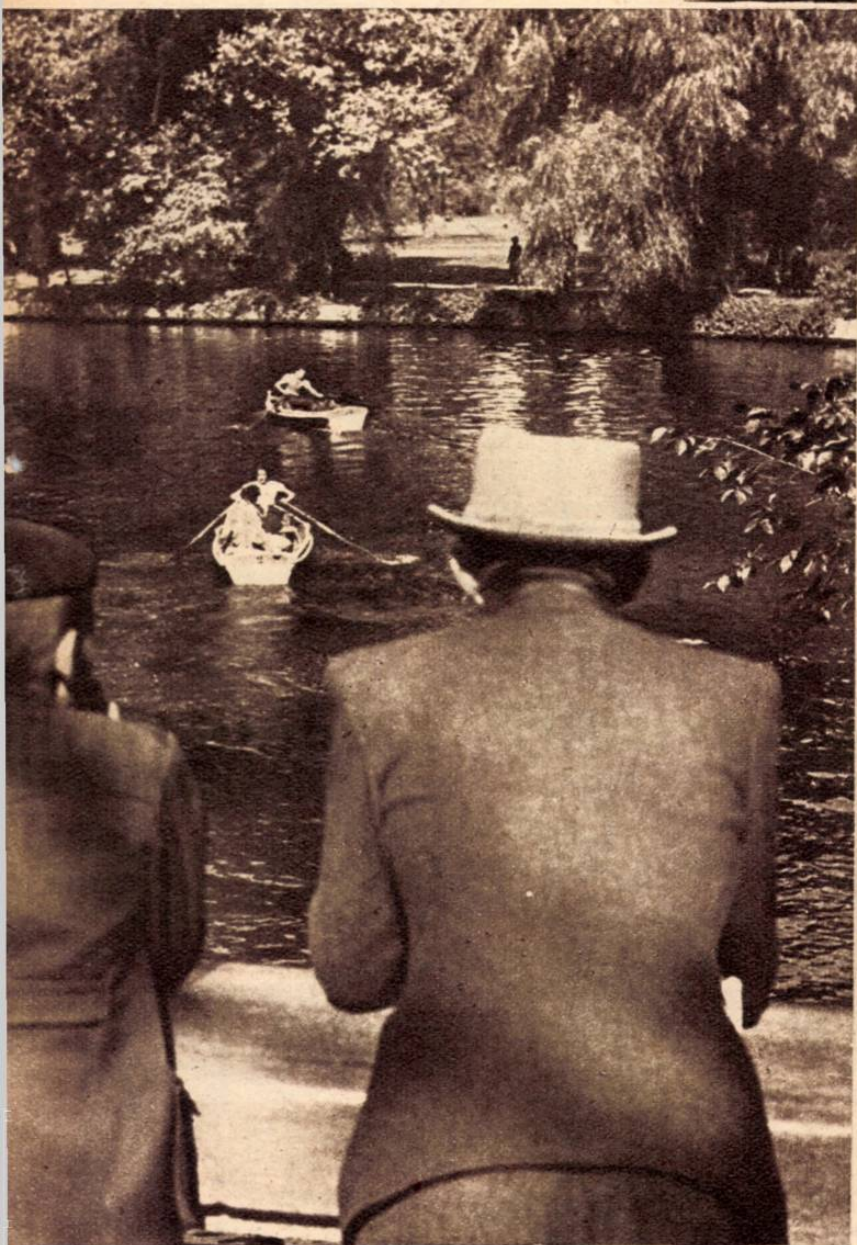
e) Duduile svelte și neîmplinite, se știu privite, mângâiate, urmărite. Surd distant, dar hohotesc, tulburate, de câte ori drumul lor e același cu grupele de studenți gălăgioși și infocați.

f) Doamnele *bine*, iată un articol scump în Cișmigiul! Când apar însă, ele sunt însoțite de tineri poeți *in spe*, care vorbesc și gesticulează, à la Nottara.

g) Lipsa doamnelor *bine* e precumpănită de afluența doicilor, femeilor *la toate*, bonelor, frăulein-elor, miss-elor, — care de cum se arată, sunt însoțite de ordonanțe și *majurii* lor. Aceștia le țin de gât ori de mijloc.

Razele fierbinți de soare mângâie dilettele de pe lac.

Vestigiul verii: tocurile au început să lase urme în asfalt.

Li s'au urcat căldurile la cap!

La o masă de tablă, în Parcul Carol. Doi domni — după aspect: funcționari, golesc, în pauzele întâmplătoare, când nu macină covrigi uscați, câte o halbă de bere și ascultă muzica din difuzorul agățat de un par.

Intr'un târziu, cheamă țalul. Amândoi, cu gesturi identice, se caută în buzunarele pantalonilor, scot câte un portmoneu cu fermoar, îl scutură după ce i-au deschis gura și caută monedele:

— Lasă, monșer, asta mă privește pe mine.

Ce naiba!

— Ei, asta-i! Eu te-am chemat! Bagă banii în buzunar!

— Te rog, nu mă supăra! Atâta vreau dela tine, Nae!

Ce dracu! Odată mergi și tu cu mine!... Scurt!

— Nu-ți mai vorbesc, dacă-mi ești de-ăștia.

Bagă banii în buzunar, îți spun!..

Un glas străin intervine, graseiat:

— Ce vă certați, fraților? Știți că sunteți bine, la ora asta!

— Tu ești, Tache! Noroc, dragă!

— Salve, Tăchiță! la loc! Ce-i cu tine pe-aici?
 — În plimbare, frăție! Ce să-i faci? Dar voi?..
 — Ia, luasem o bere și ne gătiam de drum!
 — Nu se poate! Țal! Încă un rând de halbe!.. S'a zis!
 — Vine!
 — Da, numa ăsta!
 — Sfânt!

Rândul de halbe își face apariția, în guler de mare gală, ascultă întâmplări dela birou, răcorește gâttelejurile arse de sarea covrigilor uscați, lasă rândul altor două serii de halbe, care iau parte la spovedaniile amoroase de mare anvergură ale tipilor dela masă.

La plată, Tăchiță ia asupra lui tot. Nae și tovarășul său, pe nume — îmi pare: Ghiță, dau numai bacșișul. Altfel nu se poate Dai altă dată, monșer, nu se mai îngăduie așa ceva!.. S'a zis!..

Morala fabulei: când doi se ceartă, al treilea plătește!

În restaurantul de vară, unde aștept mititeii și patricienii. Grădina e un gang, cu un singur rând de mese, între două ziduri. Verdețea care nu trebuie să lipsească, pentru decor, e împlinită de trei, patru butoiașe de bere. Din care cresc oleandri îmbobociți și douăzeci de fire de zorele pipernicite, aburcate pe ațele respective.

— Tase!
 — Vine-e-e! (în planul al 3-a).

— Tase-e! (Se bate cu furculița în farfurie, cu inelul de logodnă în pahar, etc.)
 — Vine-e-e-e! (în planul al 2-a).

— Tase-e-e!
 — Vine, conașule! (în planul l-iu) ce-ai dorit?
 — Cum vine, mă, că nu vine!.. Nu vezi?
 — Vine!..
 — Vine, mă, mititeii ăia, ori nu vine? că acuș plec și mă lipsesc de tot!..

— Vine, conașule, se poate!
 Cinci minute mai târziu. Halbele din al doilea rând, sunt golite pe jumătate, pâinea s'a imputinat și s'a uscat... Bătăile în farfurii și în pahare reîncep, insistent, cu chemările și răspunsurile respective.

— Vine, conașule! (în planul întâi).
 — Păi, ce-i asta?
 — Antricoatele!..
 — Bine, mă Tase, mă! Antricoate ți-am cerut eu, mă? Ai? Antricoate, mă Tase?
 — Da, conașule!
 — Ce da, mă, ce: da?
 — Lasă, Ghiță, nu te supăra!
 — Lasă-mă, madam, să-l judec un pic! Bine, mă Tase, mă?..
 — Ghiță eu prefer antricot! Zău așa! ia și tu unul... Și ne face, pe urmă, și micii... Dragă... lasă (în șoaptă) zău așa, te rog eu!.. Uite, Vasileștii se uită la noi..
 — Fie, dragă! Dacă spui tu!
 — Da, conașule! Așa, zău! Și luați, pe urmă și mici. Speciali!..
 — Ne-am înțeles! Tase, ai auzit? Pui micii și îi aduci pe urmă!
 — Speciali, am înțeles, conașule! exclamă țalul, bucuros că a dres-o, cu conu Ghiță.

În altă parte a „grădinii”:

— Tase! Ce-i cu antricoatele alea?
 — Vine, conașule!
 — Când vine, că le-am comandat de-un ceas, fir'ar să fie!
 — Le-am pus! Vine! Tase fuge să ia două antricoate ale altor clienți, să comande micii, să... și așa mai departe. Peste întreaga forfotă se ridică răpăitul țambalului legat de după gât ca o tarabă de vânzător ambulant, vioara cu unduiri melodioase și glasul baragladinei:
 „Să vină pompierii!”
 „Dragostea să-mi stingă”...

N. PAPATANASIU

FOTOGRAFII
 perfecte, obțineți cu
FILMELE și PLACILE
SUPERIOARE

P
erutz

LA VULTURUL DE MARE CU PESTELE IN GHIARE

ALBITURI
 TESĂTURI
 MĂTĂSURI
 IMPRIMATE
 MERCERIE.

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACA 1 • STR. HALELOR 21

COLȚUL FEMEII

REPREZENTAȚIILE „IN BENEFICIU“

„Măria Ta, nu-mi luați un bilet?“ — „Gioacă Montaureanu?“
Un tip: Cărciumărescu

AȘA zisele reprezentații „în-beneficiu“ sunt legate de epoca eroică a teatrului românesc, atunci când actorii, chiar ai Teatrului Național pentru a putea s'o ducă pe vară, erau nevoiți să puie la cale reprezentații personale, cu bilete vândute pe o cale neregulată. Și la un moment dat s'a ajuns la un adevărat abuz cu asemenea reprezentații, de care se foloseau tocmai aceia cari, prin situația lor materială, nu aveau nevoie de asemenea spectacole, cu caracter mai mult filantropic decât artistic.

„Bine.. — răspunde Sturdza.

Și în seara „beneficiului“ un cupeu luxos se oprea în fața teatrului respectiv. Cobora Beizadeaua, care era atât de greu, încât arcurile trăsuri amenințau să se rupă.

Galant, Vițel ajuta soției să coboare. Intră în teatru, Sturdza se interesa:

— *Gioacă Montaureanu?*

— „Nu joacă astă seară, — îi răspundea umil vreun actor.

— *Nu gioacă? Haide „prețeso!“* Și Sturdza părăsea teatrul împreună cu soția, fără să se supere prea mult.

MILLO ȘI „BENEFICIILE“

FOLOASE...

Mare meșter în punerea la cale a „beneficiilor“ a fost *Matei Millo*. În continuă goană după bani, pe cari, atunci când îi avea îi cheltuia — fără nici o socoteală — genialul actor Millo era nevoit să se supună la sumedenie de umilințe când cuțitul îi ajungea la os. Inconjurat de „oamenii“ lui, din care nu lipsea vreodată *Moru*, Millo cum întâlnea vre-un boer îl lua cu: „Să trăești“ *Măria ta, rogu-te ia-ne un bilet pentru un „beneficiu“*...

„Boierul“ măgulit în vanitatea lui, lua biletul, pentru ca după încasarea banilor, Millo să se adreseze camarazilor: „*ăi mai mare dobitoc!*“

CĂRCIUMĂRESCU

Pe la începutul secolului nostru trăia în București un tip original, poreclit *Cărciumărescu*, de bună seamă pentru că se îmbogățise ținând niște cărciumi.

Întrebat, cu prilejul unui proces „ce profesiune are“ — cel care fusese poreclit *Cărciumărescu*, a răspuns; „*milionar*“ — „Asta nu e profesiune — i-a spus președintele — „*N'o fi, da' e bună!*“ — a replicat *Cărciumărescu*. Și replica aceasta a ajuns celebră.

Acest *Cărciumărescu* se arăta un încurajat al artei și venea foarte des pe la teatru. Actorii, cari își dădeau beneficii, mergeau la sigur cu el. Știau că nu vor fi refuzați de *Cărciumărescu*.

Dintre toți, n'a avut noroc *Toneanu Vasile*. Acesta, ignorând că altul este numele adevărat al lui *Cărciumărescu*, l-a luat cu: „*Dom'le Cărciumărescu, luați-mi un bilet*“... leși afară! — a fost răspunsul lui *Cărciumărescu*, căruia i se urca sângele la cap de câte ori își auzea porecla.

BEIZADEA STURDZA-VIȚEL

O altă bună adresă pentru actorii beneficienți, era aceea a lui *Sturdza-Vițel*. Căci *Sturdza* primea pe actor și ținea personal să-i achite loja. Avea însă grijă să se intereseze: „*Gioacă Montaureanu?*“ *Sturdza* nu putea înțelege teatrul fără simpaticul *Montaureanu*.

Și chiar dacă nu juca *Montaureanu*, actorul care venea cu biletele de vânzare, răspundea: „*Joacă Montaureanu Măria Ta*“ —

Să recunoaștem însă că „beneficiile“ de tristă memorie au fost de folos lansării unor actori mai tineri, ținându-i altfel la carantină. „Bătrânii“ erau nevoiți să încredințeze roluri de seamă unor camarazi tineri, cari aveau astfel prilejul să joace roluri pe cari nu le-ar fi visat în cursul stagiunii. Și astfel talentele adevărate incolțeau.

Ce-i drept de cele mai multe ori, maestrul care dădea „beneficiul“, avea grijă să spună celor tineri cari îi dădeau binevoitorul concurs: „*s'a jucat mizerabil, astă-seară*“. Aducându-li-se aceasta la cunoștință, actorii tineri înțelegeau că a cere o cotă peste, cât de modestă, din rețetă, ar fi fost un lucru de prisos. Ca să nu-și strice gura degeaba, se mulțumeau cu beneficiul... moral.

IOAN MASOFF

Matei Millo în diferitele sale creații.

„Da, un flacon cu Lysoform“

Când cumpărați săpun, pastă de dinți, pudră și rouge, nu uitați să cereți un flacon sau două de Lysoform, fiindcă toaleta intimă este tot atât de necesară ca și îngrijirea frumuseții. Lysoform este un antiseptic puternic. Numai Lysoform poate să curețe toate impuritățile cauzate de secrețiunile, numai Lysoform distruge germenii. Pentru toaleta intimă spațiile cu Lysoform sunt indispensabile și trebuie făcute cu regularitate, în fiecare zi — seara înainte de culcare — și încă o dată dimineața sau în timpul zilei, după posibilitate.

IMPORTANT Cereți Lysoform numai în flacoane originale închise. Acest preparat fiind superior tuturor preparatelor din acest gen, se falsifică și se vinde vărsat sub denumirea Lysoform. Refuzați aceste imitațiuni fiindcă sun! foarte vătămătoare sănătății. Deci, doamnelor, pentru sănătatea Dv. nu cumpărați decât Lysoform în flacoane ermetic închise.

Lysoform

apără sănătatea femeilor și le mărește farmecul fizic.

Pescarii din Pystian au reușit să facă o captură extrem de rară în cursul lunii Noiembrie 1936, prinzând cu o singură plasă 48 siluri, cântărind 518 kg. Acest fenomen s'a repetat în luna Decembrie, când au fost prinși 42 siluri în greutate de 410 kg. într-o singură plasă. Aceste cifre sunt o dovadă de extraordinar bogăție a râului Waag.

COȘURILE trădează... nu le neglijați!

De îndată ce v'a eșit unul, aplicați repede acest remediu minunat: Pomada Cadum. Ele vor dispărea foarte repede. Mușcăturile de insecte, zgârieturi, arsuri ușoare, pielea iritată și roșie? Pomada Cadum este indispensabilă, ea nu trebuie să lipsească din nici o casă. Ea desinfectează, suprimă mâncărimile, micșorează umflăturile, grăbește cicatrizarea. Pomada Cadum a vindecat — pentru o sumă de nimic — nenumărate cazuri de eczemă...

Cereți numai veritabila Pomadă Cadum!

A APĂRUT
MAGAZINUL
Pe luna Mai. — 160 pagini 25 lei.

ATENȚIUNE!

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată
Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cișmigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”.

Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste fotografii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a cincea serie de premianți.

Vom continua cu publicarea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până Joi 3 Iunie crt., ora 12.30 a. m.

Mamelor!

Si

pentru obrăjorul ei fraged

întrebuințați acest săpun neiritant, care înfrumusețează și curăță.

O SPUMA DEOSEBITA

Spuma obișnuită Spuma Cadum
Spuma săpunului Cadum se compune din milioane de bășici mici. Observați efectul spumei asupra pielii Dv. Bășicile mari, pline cu aer, rămân la suprafața pielii. Bășicile mici pătrund în fiecare por, curățându-l ușor și radical. Secretul „tenului Cadum” este spuma cu bășici mici a săpunului Cadum.

Se întrebuințează până la ultima bucată, păstrându-și intact parfumul și celelalte însușiri incomparabile

20
bucata

Pentru pielea delicată a copilului Dv., întrebuințați renumitul Săpun Cadum, de care se servesc milioane de femei din lumea întreagă, fiindcă s'au convins că este incomparabil.

Spuma lăptoasă a săpunului Cadum stimulează și regenerează pielea, curăță până și porii cei mai mici și aceasta ușor, pe nesimțite, fără a irita pielea, fără a mări porii și fără a vătăma țesuturile delicate ale epidermii.

Săpunul Cadum este cu adevărat un săpun care înfrumusețează... și totuși e atât de ieftin! Săpunul Cadum costă numai 20 de lei și ține mai mult de o lună! Pentru mai puțin de 1 leu pe zi, puteți căpăta și Dv., Doamnă, un ten minunat, tenul care are întotdeauna aceeași frăgezime încântătoare, aceeași puritate desăvârșită.

Savon Cadum

APERITIV
DIGESTIV
TONIC
FĂRĂ RIVAL

ELIXIR DI CHINA

MARTINI & ROSSI

Oficiul Național de Turism a filmat zilele acestor piscine din Capitală — în vederea unui frumos documentar. Scene dela Bazinul cu valuri „Lido”.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de informații și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 de pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obișnuit. Director: Nicolae Constantin. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 7-9. Telefon 3-8430. Cec. postal: 2741. Adr. telegrafică: „Realitatea” București. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. În Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și de Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an: lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an: 550 lei, pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei.

Întâia iubire întâia durere...

Etern rămâne doar
parfumul apei de
colonia DIAVOLO, pe
care-l purtăm în
amintire, redeștep-
tând în noi imagi-
nea ființei iubite...

Pudra DIAVOLO
dă tenului Dv. fră-
gezimea și catife-
larea petalelor de
trandafiri.

Pudra
ȘI APA DE COLONIA

DIAVOLO

O CREATIE *D'Arny*

ANUL XI No. 542

9 Iunie 1937

10 LEI

8 Iunie 1930
8 Iunie 1937

S'au implinit săptămâna aceasta 7 ani dela restaurație. Printre marile realizări ale Suveranului nostru este și cea a stabilirii relațiilor de mare amicitie cu statele străine.

Coperta noastră îl înfățișează pe M. S. Regele Carol II în câteva etape ale acestei opere și anume: sus: cu regretatul Rege Alexandru al Iugoslaviei, în medalion: cu d. Lebrun, președintele Republicii Franceze. Jos: cu

7 ANI DELA RESTAURAȚIE

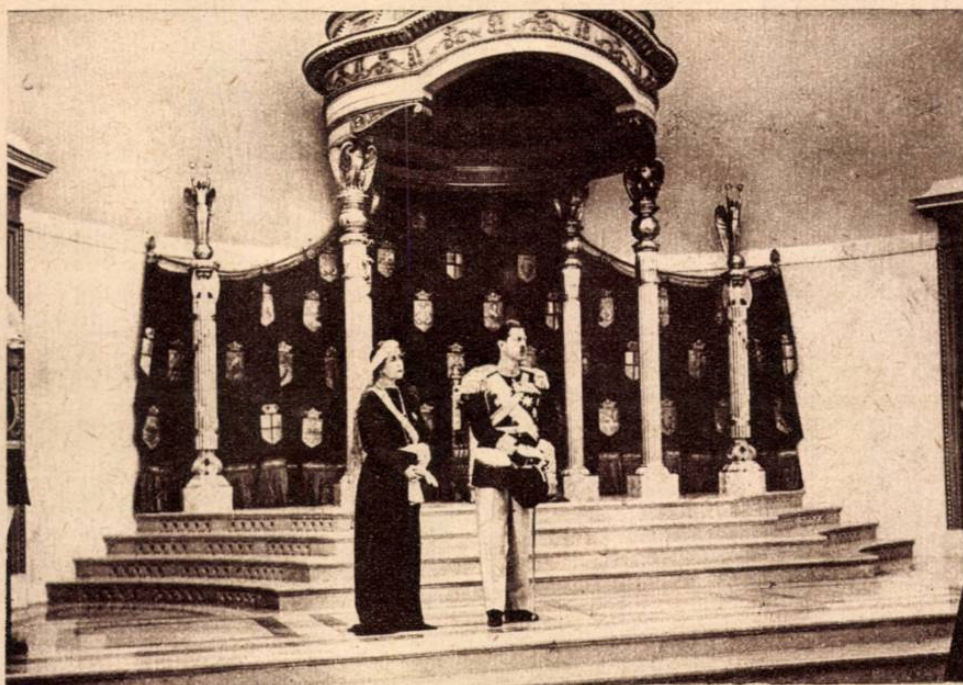
GRIJA DE OȘTIRE.

M. S. Regele Carol II, care a manifestat o grijă și dragoste atât de mare pentru armată, la manevrele regale.

LA MASA DE LUCRU

Suveranul depune zilnic o activitate extrem de laborioasă, rezolvând marile probleme ale statului. Fotografia noastră îl înfățișează la masa de lucru, cu câinele favorit în brațe.

← RĂSPATA ME-
RITELOR

Suveranul surăde și înmânează domnului prim-ministru Gh. Tătăreanu, deasemeni surăzător, o înaltă distincție, de ziua Eroilor.

REGELE RO-
MÂNIEI ȘI
REGINA JU-
GOSLAVIEI

Iată o fotografie minunată înfățișând pe M. S. Regele Carol II împreună cu sora Sa, M. S. Regina Marioara a Jugoslaviei.

Scală de
culori în antilopă

Eg-Gü

pentru încălțăminte de antilopă

Eg-Gü dressing

Eg-Gü pământuf

Eg-Gü creion

Eg-Gü perii de cau-
ciuc și de sârmă

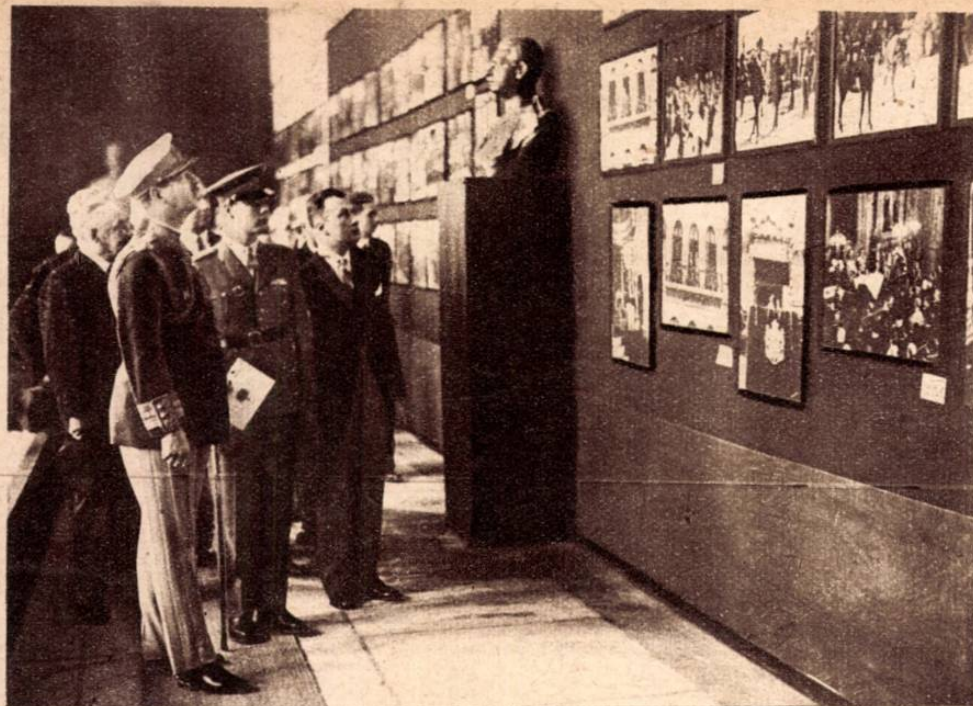
↑ REGELE ȘI
REGINA-MĂ-
MĂ

În frumoasa sală a tronului din Palatul Regal, M. S. Regele Carol II și M. S. Regina Maria, la o recepție.

→ CU DL. TITU-
LESCU

M. S. Regele Carol II stând de vorbă cu dl. Nicolae Titulescu la stâna regală dela Sinaia.

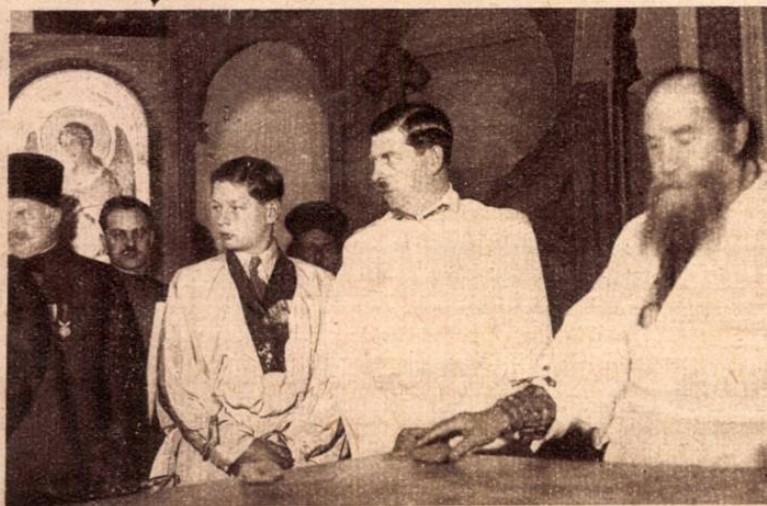
SPORTUL FAVORIT

Suveranul nostru este un vânător pasionat. Il vedem în fotografia noastră trecând printre lanuri și așteptând nerăbdător.

CTITOR DE BISERICI

Suveranul nostru și-a manifestat, din prima zi a revizitei Sale, o mare grijă pentru dezvoltarea credinței. El este ctitorul a numeroase biserici. Fotografia noastră îl înfățișează în această ipostază, alături de moștenitorul tronului, Marele Voevod Mihai.

SUSTINATORUL CULTURII

Multe spectacole, în deosebi cele dela Opera Română și Teatrul Național, se transformă în sărbători atunci când în loja regală apare silueta impecabilă a Suveranului nostru.

VIZITÂND EXPOZIȚIILE

M. S. Regele Carol II vizitând expoziția de fotografii din Luna Bucureștilor, una din marile Sale inițiative.

GRIJA CELOR SUFERINZI

M. S. Regele Carol II a manifestat, în repetate rânduri, o grijă deosebită pentru suferinzi din spitale. Iată-L în fotografia noastră vizitând un spital.

O APARIȚIE EVOCATOARE

RICHARD HUDNUT

Un crâmpel de cântec, pe care l'ați auzit fredonat, trezește în mintea Dv., o întreagă serie de melodii. La fel, parfumul grațios al doamnei, care a trecut pe lângă Dv., vă evocă o serie întreagă de amintiri.

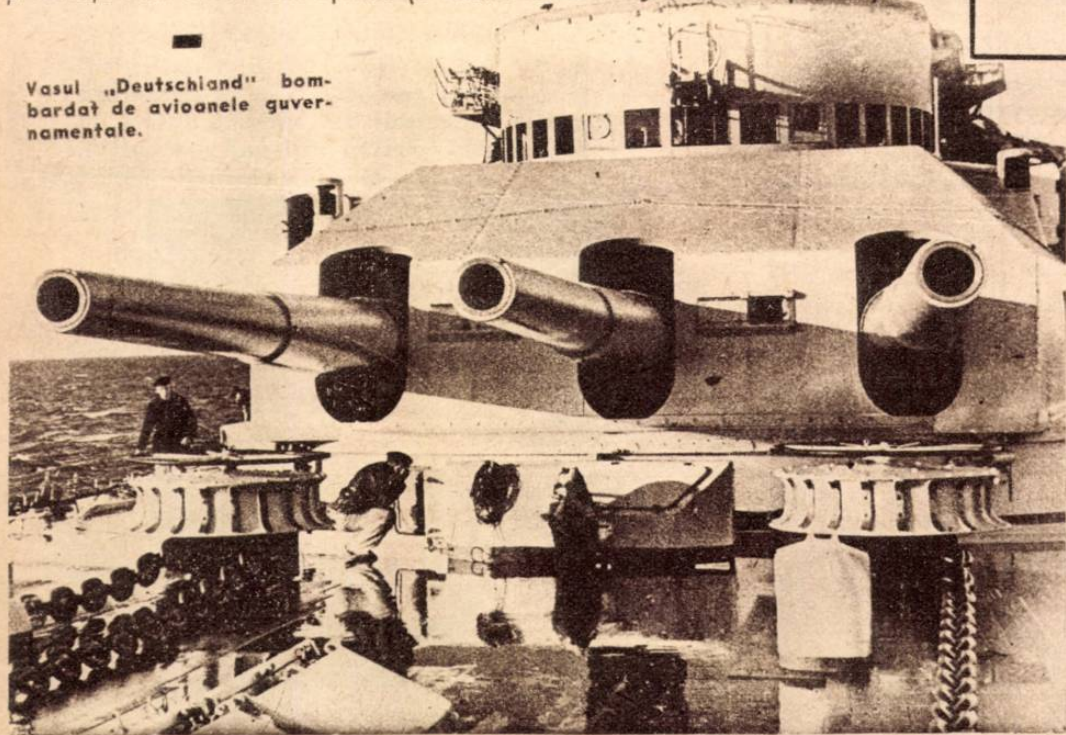
Este succesul casei RICHARD HUDNUT de a fi creat această simfonie de parfumuri, pe cari le atli deschizând un flacon cu Apă de Colonia „GEMEY”, „Richesse”, „Le Début Vert” și „Le Début Noir”, cari sunt cele patru creațiuni minunate ale casei RICHARD HUDNUT.

Crima zilelor noastre...

CEEACE se petrece în Spania, nu mai înfioară pe nimeni — spuneam. Atâtea orașe au fost asediate, cucerite pierdute și iar cucerite de „adversari”, atâtea orori s’au făcut, unele mai groaznice decât își poate închipui mintea omenească și cari au pierit în bezna ororii lor fără să mai ajungă la cunoștința omenirii, încât socoteam că o depășire a lor nu mai era cu putință. Ne împăcasem cu ideea — dacă împăcare putea fi! — că Spania de multă vreme suferind de o spărtură adâncă psihologică (dacă nu chiar biologică) s’a complăcut totdeauna în războiul civil ca și în luptele cu tauri, iar războiul civil de azi, deși mai groaznic și mai lung decât toate convulsiile veacurilor trecute, nu e cătuși de puțin un fenomen nou pe pământul iberic. Ne încredințăm că Spaniolii tocmai din cauza violenței sentimentelor lor, suferă de o luptă de durată care transformă în superficialitate gesturile cele mai sublimе — și că așa zisul război din Spania (o ceartă ceva mai iute între partide) s’ar fi

Vasul „Deutschland” bombardat de avioanele guvernamentale.

încheiat de mult (și poate se va încheia în câteva săptămâni) dacă nu s’ar amesteca prea fățiș câteva state europene, amenințate poate în politica lor de autoritate, în cazul întocmirii unei Spanii socialiste sau numai larg democratice. Și spre acest neamestec tind cele două mari popoare pacifice, al Franței și al Angliei, în acest scop au întemeiat la început un comitet de neinterventie și apoi o blocadă pacifistă a coastelor spaniole. Dar rezultatul la care a dus această blocadă par să întrecă în grozăvie, tot ce știm și tot ce ne știm despre războiul civil din Spania.

N’am făcut, nu facem niciodată politică în aceste pagini; cititorii noștri s’au încredințat de mult. Ceeace urmărim este — alături de înfățișarea în imagini a evenimentelor mai de seamă ale globului — o îmbogățire a cunoștințelor cititorilor, un stimul pentru tot ce e frumos și drept, o înnobilare și dacă se poate o refulare a instinctelor care înjosesc pe om.

Iată de ce asupra cumplitelor întâmplări dela Almeria, portul spaniol de curând bombardat de flota germană, vom accepta toate versiunile, oricât de contradictorii. Nu ne vom întreba deci de ce vasul de război german „Deutschland” ieșise din raza lui de control și încrușișă în preajma insulelor Baleare, unde se află un punct de sprijin al rebelilor, adică al forțelor italiene care susțin pe generalul Franco — deși coastele spaniole în acea porțiune sunt supravegiate în chip legitim de marina franceză. Nu vom pune la îndoială afirmația autorităților germane că avioanele guvernamentale spaniole au trecut neatinse de-asupra crucșetorului german și fără a fi provocate au aruncat bombe care au căzut și au surprins pe marinarii germani în situația cea mai pacifică: luând masa în sufragerie, unde și-au găsit moartea. Nu ne vom ocupa nici de versiunea cealaltă, a guvernului spaniol dela Valencia care susține că avioanele lui fuseseră atacate de vasul de război german, că fuseseră silit să fugă — de oarece nu erau înarmate pentru o astfel de luptă — și numai după aceea s’au întors către inamicul neașteptat și au lepădat în capul lui câteva proiectile de bombardament greu. Toată această controversă e imposibil de stabilit în datele ei certe — recunoaștem — și vom cunoaște adevărul cândva nu din comunicate oficiale, ci din carnetul intim al vreunui combatant, mult mai târziu, după încheierea războiului civil din Spania.

În urma bombardamentului aviației spaniole, care putea fi atitudinea vaselor germane, a guvernului german?... (Atitudinea normală). Ar fi trebuit să ceară imediat o anchetă a comisiei de neinterventie, care după stabilirea vinovăției aviației spaniole — dacă vinovăția ar fi fost — să fi impus guvernului din Valencia pedepsirea exemplară a aviatorilor vinovați, cerere solemnă de scuze la Berlin și despăgubirea completă a statului german precum și a victimelor nevinovate.

Pe această hartă se disting centrele ultimelor întâmplări tragice din Spania: insulele Ibiza, unde se găsea „Deutschland” în momentul bombardării sale, drumul făcut de vasele germane pentru bombardarea Almeriei. Se văd deasemeni punctele unde sunt instalate vasele de control ale Franței (F), Angliei (A), Italiei (I).

În locul acestui procedeu s’a petrecut un fapt care întrece toate ororile războiului civil. Cașicum ar fi fost în stare de război — când în fapt era în stare de păstrător al păcii! — crucșetorul „Deutschland”, împreună cu alte câteva bastimente de război germane, se apropie de portul deschis Almeria și fără nicio somație (ca „represalii”, spune comunicatul oficial dela Berlin) bombardează timp de o zi bisericile, instituțiile publice și clădirile cele mai de seamă ale aceluia oraș neștiutor de cauzele cataclismului și lipsit de orice apărare. „Lupta” flotei germane nu s’a dat împotriva unui „adversar” — n’au trimis o escadrilă de avioane împotriva avioanelor „vrăjmașe” — ci au exercitat represalii împotriva unui oraș nevinovat, împotriva femeilor, bătrânilor, băeților de școală din Almeria, cari nici nu știau pricina pentru care o flotă pusă să-i ocrotească își descarcă obuzele asupra lor!

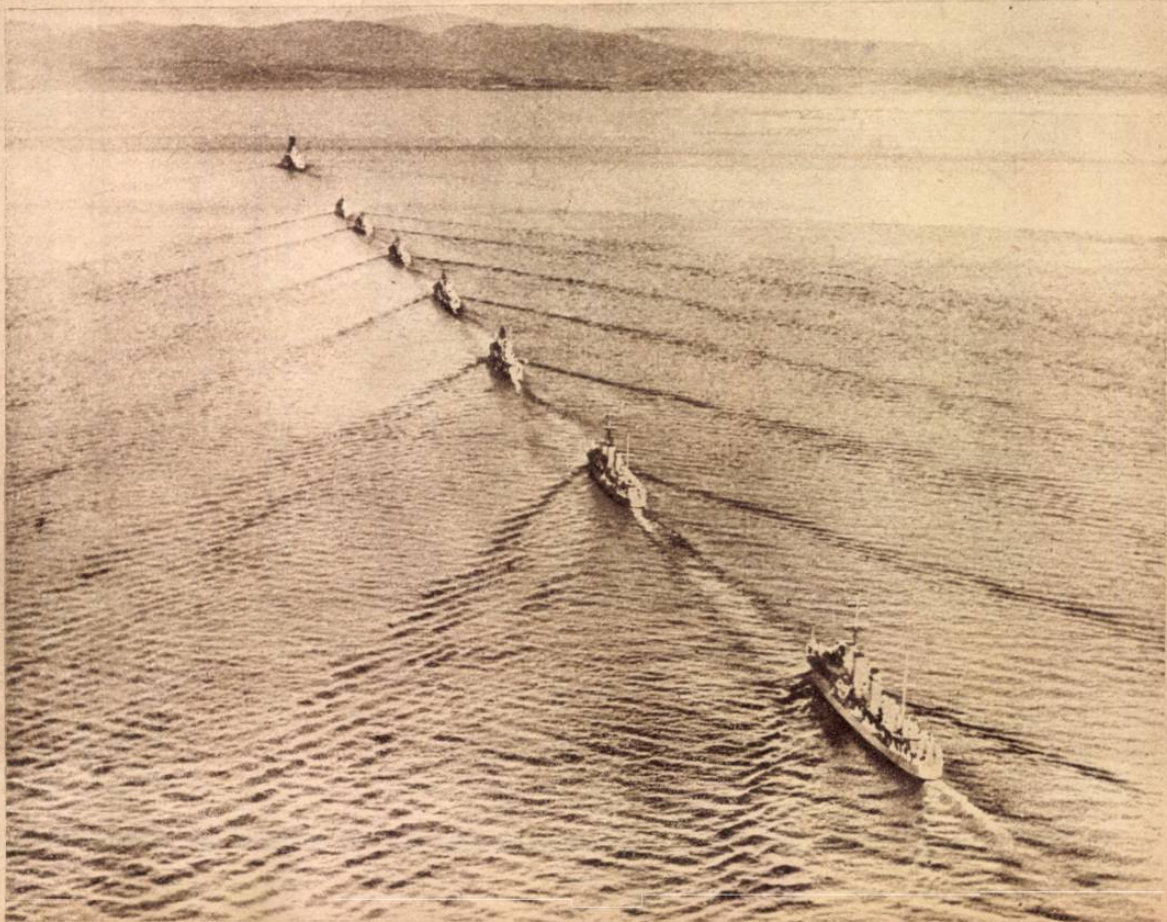
De mii de ani omenirea a stabilit un minimum de umanitate, un sumar cod de cavalerism în luptele pe viață și pe moarte. Acest cod a fost păzit până și de barbarii din adâncurile Asiei și Africii, atunci când au venit în atingere cu adversarii lor cei mai de seamă: Romanii. Legile elementare ale războiului interzic asasinarea răniților, a copiilor, bombardarea orașelor deschise — părea un principiu sacru, câștigat.

Ce vor zice oare generațiile viitoare de bombardarea unui oraș deschis, a unui oraș nevinovat, ele care vor fi ferite de pasiunea zilelor noastre și vor cunoaște adevărul asupra evenimentelor din Spania mai amănunțit decât noi?...

Am fi voiti să credem că bombardarea orașului Almeria și asasinarea unor locuitori fără apărare se datorează unui comandant german impulsiv; „comunicatul” oficial ne ia și această iluzie: Fapta a fost impusă dela Berlin, ea implică moralitatea întregului guvern german.

...Un act în plus ca omenirea să vadă ce o așteaptă, dacă nu va izbuti să elimine războiul dintre popoare.

F. A.

Flota engleză făcând controlul în Mediterană.

CONGRESUL INTERNAȚIONAL DE MEDICINĂ ȘI FARMACIE MILITARĂ

Săptămâna trecută s'au deschis, în Capitală, debaterile congresului internațional de medicină și farmacie militară. Au fost reprezentanți ai tuturor statelor din lume.

Fotografiile noastre înfățișează: Delegația turcă la Mormântul Eroului Necunoscut, unde a depus o coroană. Delegații diferitelor state străine la recepția dela Cercul Militar.

OBȚINEȚI ACEST TEN FENOMENAL DE FRUMOS

Si uimiți prietenii
Repede și ușor

Bărbații detestă nasul unsuros și pielea lucioasă. Secrețiunile grase provin de la porii dilatați. Ele se amestecă cu pudra Dv. și formează particule cleioase care intră în pori, îi irită și îi dilată și mai mult. E o pacoste fără sfârșit. Incercați imediat Pudra Tokalon, celebra Pudră impermeabilă de Paris. Pudrați-vă degetul cu această pudră, muiati-l în apă — scoateți-l din apă și: ah, ce minune! degetul e uscat. Pudra Tokalon e amestecată cu Spumă de Cremă. Ea aderează prin ploaie și la băi de mare, chiar în timpul transpirației la dans într-o sală de bal cât de încălzită. Minunatele nuanțe noi dau tenului o frumusețe uimitoare ne mai pomenită. Bărbaților le plac aceste nuanțe noi. Ele se întrunesc cu nuanța tenului Dv. și nimeni nu poate distinge dacă v'ați pudrat sau nu. Cu toate că fabricația acestor nuanțe noi e mult mai costisitoare, prețul deocamdată nu se va urca. —

PODEOL
CSANDA
USUREAZA DRUMURILE !.

PURGATIV IDEAL
PURGEN de BAYER
LĂCUT-SIGUR
RAPID

Cosmetica medicală

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie. Ingrijirea feței, (coșuri, negi, etc.) prin masaje electrice și hormoni. Cura de slăbire. Masca „Hollywood”. Operațiuni de chirurgie estetică. Informațiuni gratuite. Cons. 10-12, 4-6 și cu ore reținute.

B-dul Elisabeta, 3 A. Tel. 3.28.35

DREPTATEA *Triumfă*

Intotdeauna și sentința
clientelei e în favoarea
calității superioare a
ciorapului „Ady” 75
un produs cinstit al in-
dustriei de ciorapi.

ady
75

S U P L U
ELEGANT
DURABIL

IN anul 1886, o bună parte din ținuturile Africii de Sud au părăsit plugurile, casmalele și lopețile spre a intra într-o eră nouă de prosperitate industrială. Cu această prefacere, locuitorii s'au văzut târâți într-o nouă și fantastică lume de mașinării, de metale scilpitoare și înfricoșătoare galerii subterane. Astăzi, se împlinesc exact 101 ani de când pământul binecuvântat de-acolo, sfredelit zi și noapte în măruntaele lui, revărsă în lume 758.744.883.400 lei aur, anual.

Oamenii bătrâni povestesc astăzi ceea ce au auzit și ei dela părinții lor, despre o vreme anterioară goanei după aur când traiul era simplu și ieftin, când cumpărau un ou cu 6 pence și o duzină de boi cu 2 lire, iar indigenul trăia existența-i simplă de păstor. Astăzi, un tânăr din *Johannesburg* vorbește despre scumpetea vieții, despre investiții, acțiuni, deprecieri, asigurări, etc. În orașele din jurul minelor, 14.000 de indigeni caută să se convingă că sunt copiii urbei și nici decum ai *kraalurilor* situate la sute de mile depărtare.

GOANA DUPĂ AUR

La început, omul de rasă albă s'a apucat să sfredească pământul urmărit de un singur vis: aurul. Indigenul era unealta lui: el se târa prin galeriile subterane ale minelor cari erau niște construcții cu totul rudimentare. Nimeni nu se gândia la igienă și nici la secu-

de această alimentație, negrii Africii de Sud muncesc cu sudoarea frunței scoțând 8000 tone de minereu zilnic pentru a spori tezaurul Mării Britanii cu câte 2.000.000 lire anual.

CUM S'AU ÎMBOGĂȚIT LOCUIITORII DIN JOHANNESBURG.

În valea pustie și dezolată a răsărit un al doilea New York, orașul Johannesburg. Multe lucruri ciudate se povestesc despre acești 101 ani de progres în cari atâtia oameni s'au îmbogățit. Agricultorii și-au părăsit lanurile îngrădindu-și avutul în care, o familie s'a îmbogățit grație unei mese mari de biliard care, răsturnată, putea servi de pat pentru drumeți. Au fost apoi femei care semănau legume și creșteau găini în vecinătatea unor bandiți disperați, pentru cari găteau și spălau, îmbogățindu-se fără să fi atins măcar casmaua și lopata pentru a căuta aur. Orice familie care izbutia să procure vreunui aventurier impresia că nu părăsise Anglia, oferindu-i adăpostul unui acoperiș de tablă, avea parte de câștiguri mult mai mari decât acelea ale unui căutător de aur favorizat de noroc.

„Dacă Johannesburg se prăbușește, s'a isprăvit și cu tot Sudul Africii. În acest oraș situat la 5.500 picioare deasupra nivelului mării, oamenii trăiesc numai pentru timpul de față

JOHANNESBURG CETATEA AURULUI KIMBERLEY ORAȘUL DIAMANTELOR

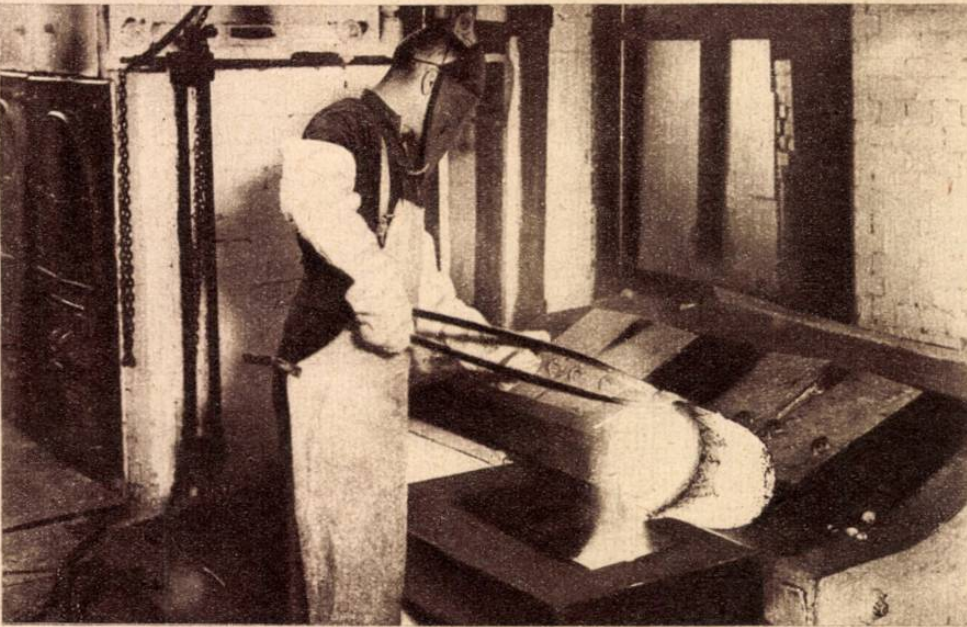
Fotografie luată sub pământ, înfățișând un grup de lucrători într-o mină de aur.

ritate, iar metodele mecanizate de exploatare urmau, târâș-grăpiș, un impuls febril. Chiar la începutul secolului al XX-lea, deschiderea unei mine noi impunea mai întâi curățirea terenului de tufăriș și bălării.

Astăzi însă, fiecare mină își are ambulanța ei subterană. Minele aflate pe domeniile Statului dispun de pompe gigantice care introduc 350.000 picioare cubice de aer proaspăt pe secundă; la patru mii de picioare, în adâncurile pământului, europeanul și indigenul respiră și lucrează în voie. Extragerea aurului din mine nu mai este o industrie febrilă, practică la voia întâmplării. Companii sindicalizate au transformat această întreprindere în organizație.

Astăzi, zulusul își părăsește kraalul dintre munți, „Xosa-ul” își aruncă cearceaful pe umeri și vine la oraș, iar *Basuto-ul* strânge din umeri când simte sub picioare asfaltul fierbinte și vântos al pavajului: toți sunt atrași de același miraj. Paisprezece mii de indigeni plecați de pe la casele lor, înseamnă douăzecișiopt de mii de brațe care mănuiesc uriașele sfredele croind drum în pereții stâncoși; paisprezece mii de chipuri strălucind de sudoare și paisprezece mii de guri de hrănit. Alimentele consumate lunar, în minele dela Johannesburg, ating cifre fabuloase, 327 tone de făinoase, 33 tone de carne, 64 tone de pâine, 80 tone de legume și 35 tone de bob dispar pe gâttejurile flămânde. Întăriți

Doi căutători de diamante. Unul este la apusul vieții, iar celălalt este abia la începutul entuziasmului.

Fotografie luată într-o mină de aur și înfățișând un lucrător transformând aurul în bare.

În mai puțin de 30 de ani, producția minelor *Rand* a sporit cu 40.000.000 lire. Clădiri se ridică cu zecile, acțiunile se ridică cu mii de pfunzi dar.....

ORAȘUL DIAMANTELOR ESTE LIPSIT DE STRĂLUCIRE

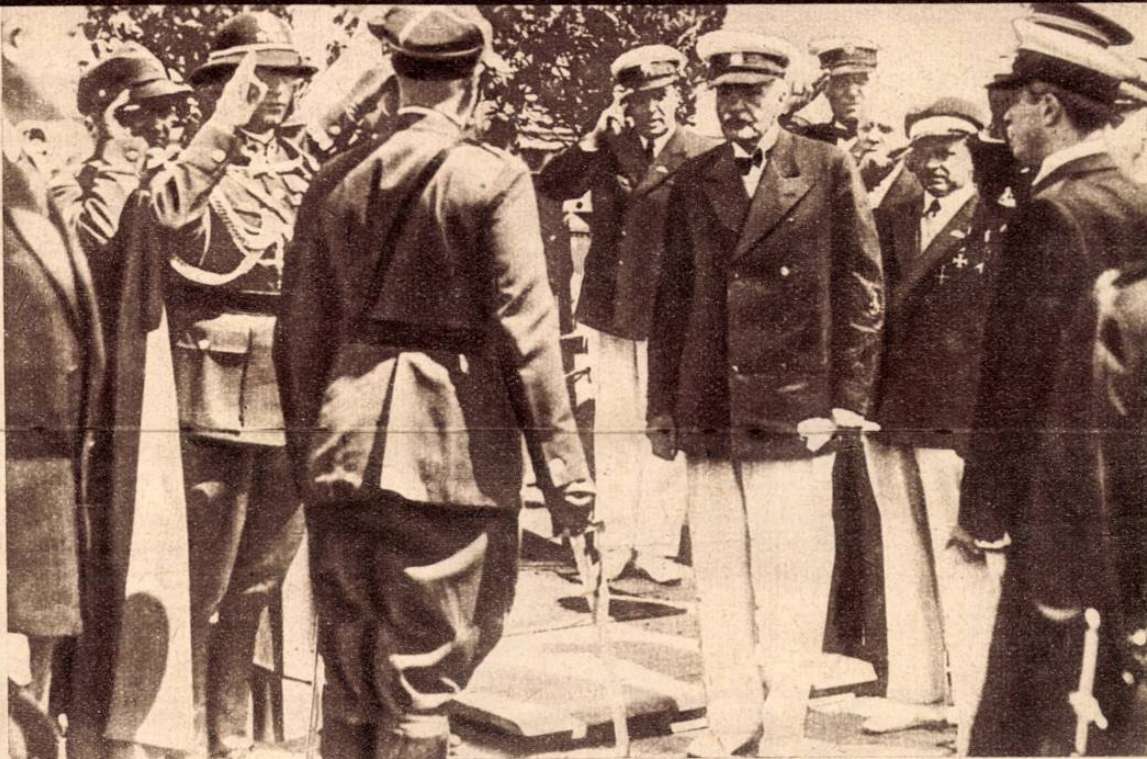
Tot în acest secol s'au descoperit și zăcămintele de diamante, iar goana după aceste pietre a fost mai disperată decât aceea a aurului. Omul alb continuă să se servească și pe acest nou teren de unealta vie care este indigenul dar, din nefericire, acesta adoră diamantul în aceeași măsură ca și stăpânul lui,

cautând să-l ascundă în urechi, în păr și în gură. Căutarea diamantelor ajunse o adevărată manie generală. Fermierii făceau la sfârșitul săptămânii excursii pentru a scobi pământul, te miri pe unde. Nu se mai vorbea decât de ușurința cu care se puteau găsi diamantele. Imi amintesc de un fermier care, întors dintr-o asemenea expediție, aruncă o mână de pietricele roșii pe masă: aceasta fusese tot ce putuse găsi.

Kimberley-ul răsări ca din pământ, dar diamantele n'au adus prosperitatea aurului și astăzi, el este cu-adevărat un oraș al diamantelor, însă lipsit de strălucire.

Înainte vreme, fermierii cari-și făcuseră suma și se întorceau acasă, n'aveau destulă încredere în bănci pentru a le încredința avutul lor. Dar se temeau într-o egală măsură și de hoții indigeni, așa că-și munciau creierul căutând ascunzători cât mai ingenioase pentru diamante și monedele de aur. Unul dintre ei a avut ideea să-și vâre

D. Moscicki, președintele republicii polone a sosit în Capitală și a luat parte la Serbările Restaurației

← D. MOSCICKI ȘI SOȚIA SA
Fotografia noastră îl înfățișează pe președintele republicii polone imediat după căsătoria sa cu d-ra Mary Dobrzanska. În fotografie mai este și cardinalul Kakovsky.

↑ PREȘEDINTELE POLONIEI LA SĂRBĂTOAREA MARINEI
Fotografia noastră îl înfățișează pe d-l Moscicki primind raportul ofițerilor, în cadrul sărbătorii marinei, în Polonia. Președintele poartă uniformă de marină.

pietrele prețioase în piciorul scobit al unei mese. Dar locul favorit de păstrare al aurului și diamantelor era un cosciug în pod, unde fermierii știau că indigenii erau prea fricoși spre a le căuta. Băștinașii din Sudul Africii sunt cei mai superstițioși oameni. Ei nu se tem de poliție, nici de revolver și nici de toate amenințările unui om alb, dar acoperă-te cu un cearceaf alb și treci pe lângă ei, prin întunec, și va sări ca ars; îl vei auzi dând un chiot de spaimă și rupând-o la fugă într'un nou de praf.

Fermierul olandez cunoaște bine frica indigenului de moarte sau de tot ce stă în legătură cu ea și de aceea utilizează cosciugul ca ascunzătoare a comorilor sale. În așezările agricole din Africa, albi obișnuiesc a-și face pregătiri de îngropăciune cu mult înainte, iar sicriile soțului și soției stau ani de-a rândul sub acoperișul oblic al podului.

O gospodină, apucându-se să-și scuture casa, găsi printre alte lucruri o pâine veche într-o cutie de tinichea. Crezând că era o rămășiță din merindele pe cari soțul său le avusese în vreo călătorie, ea aruncă pâinea. Dar când bărbatul auzi de aceasta fu cuprins de furie și-i strigă: „Știi ce ai făcut? Ai aruncat diamante în valoare de 20.000 lire sterline!”

Pâinea n'a mai fost găsită.

CATASTROFE

Deși în minele de aur se lucrează sistematic și cu mii de pre-cauțiuni, totuși s'au produs dezastre cari au sguđuit profund opinia publică. Bubuitura înăbușită care anunță că o rocă e pe punctul de a se prăbuși, constituie o primejdie pe care nici știința n'are putința s'o înlătore.

În fiecare mină activează câte 17.000 de oameni, europeni și indigeni, lucrând în armonia pe care o stabilește întotdeauna perspectiva morții.

Brațe smolite, cu mușchii încordați, împingând un sfredel uriaș în stâncă, broboane de sudoare în părul lănos, fețe albe supraveghiând cu strășnicie, aur topit, stânci albe — toate acestea fac o frescă a uriașei industrii ce s'a dezvoltat în Sudul Africii în cântecul de biruință al poporului ei negru.

LESLIE SCOTT

Pomada CADUM ajută
întotdeauna

Bolile de piele cele mai tenace: eczema, acnee, pecingine, urticarie, dispar sub acțiunea calmantă și cicatrizantă a Pomadei Cadum. Ungeți-vă seara și dimineața cu această pomadă minunată și după câțiva timp uitați-vă în oglindă... O ameliorare uimitor de rapidă pentru o sumă de nimic.

CEREȚI NUMAI VERITABILĂ POMADĂ CADUM!

Sportul cere un corp sănătos

Și premiza la aceasta o constituie sănătatea dinților. Vă mențineți dinții sănătoși, dacă pentru îngrijirea lor întrebuințați

pasta de dinți Odol

Pasta de dinți „Odol” nu este atât de tare ca smalțul dinților, deci cel mai bun mijloc de cură-

țire a lor. Pasta de dinți Odol nu atacă dinții, în schimb îmbărsățează și înviorează, astfel că pasta de dinți Odol este, — întrebuințată înainte, după și în timpul sportului, — un mijloc sigur pentru oțelirea corpului Dv.

Întrebuințați de aceea pentru îngrijirea dinților Dv., seara, dimineața, pe căldură și la sport, și mai ales ca mijloc de îmbărsățare în acest anotimp călduros al umului, pasta de dinți Odol.

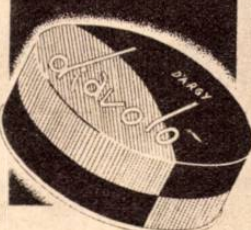

Tinerete... frumuseti!

Ochi de căprioară, gură păguită, dinți ca măgăritele! Tinerete... un singur lucru ți-a lipsit ca să fii nespul de frumoasă, — și l-ai aflat în pudra „DIAVOLO”, care ți-a dat tenului tău fraged catifelearea netedă, delicată și îmbietoare a petalelor de trandafiri.

Pentru desăvârșirea toaletei Dv., parfumați-vă cu superba apă de colonie „DIAVOLO”, cea mai izbutită realizare în arta parfumeriei moderne.

Pudra
DIAVOLO
O CREAȚIE ARGY

Durerile digestive cari persistă

Această senzație de arsuri, aceste gaze și această apăsare ce durează trei sau patru ore aceste căscături și nevoie de somn, după fiecare masă, nu au altă cauză decât o digestie prea înecată. Cea mai mare parte dintre acele persoane, cari suferă de stomac, digerează prea încet și de acest fapt ei nu-și dau seama. Numai simptomele de mai sus le pot îndemna să întrebuințeze zilnic **MAGNESIA BISURATA**, anti-acidul prin excelență, care de mai bine de 20 de ani, a ușurat suferințele a milioane de persoane. Magnesia Bisurata este remediul care acționează de îndată și care restabilește în puțin timp, funcțiunile normale ale aparatului digestiv. Magnesia Bisurata se află de vânzare în toate farmaciile și drogueriile. Prețul Lei 75 și în format mare economic Lei 110.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPH HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.59 — Informațiuni gratuite

Prima femeie-diplomat a Chinei

MISS Anna L. Huang este prima ambasadore a Chinei și singura femeie-diplomat acreditată până azi la Londra. Ea are 27 ani în Anglia și 28 în China, deoarece, la naștere, copiii chinezi sunt considerați în vârstă de un an. Mică de statură, cultă, spirituală, amabilă și încântătoare, **Miss Huang** este reprezentanta tipică a Chinei moderne. Problemele economice politice și internaționale au atras-o în chip deosebit și numirea ei ca reprezentantă diplomatică a imperiului Ceresc, la Londra mai cu seamă, a fost o realizare a celei mai scumpe din ambițiile sale. Se află la Londra numai de o săptămână, dar are aerul de a fi perfect aclimatizată. În răstimpul pe care-l petrece acolo, dânsa intenționează să scrie o

trierii noastre și ne câștigăm singure existența. Ne căsătorim și noi, bineînțeles, dar cu mult mai târziu și ne alegem singure bărbații.

In China, fata modernă face mult sport, în deosebi tenis și basket ball.

Este drept că nu ne remarcăm încă în acest câmp, dar progresăm repede. Pretutindeni vezi în China devize ca aceasta „Sănătatea înseamnă frumusețe” și cele mai multe dintre tinerele mele compatrioate țin să fie svelte și rumene, iar în cazurile unde natura nu le dă concursul, fardul nu este disprețuit.

CHINEZOAICA MODERNĂ

„China se transformă și părerea mea este că merge spre mai bine. Nu cred că ne-am

Miss Ana L. Huang, prima femeie diplomată a Chinei, fotografiată puțin după sosirea ei la Londra.

carte despre Englezi și viața lor. Încercarea ei nu va întâmpina greutăți prea mari, căci după însăși spusele tinerei ambasadoare, găsește numeroase puncte comune între Anglia și China modernă.

IN CHINA NU EXISTĂ PREJUDECATĂ DE SEX

„Te asigur că nu e nicio exagerare” mi-a spus dânsa „mai cu seamă din punctul de vedere al unei femei. Femeile Chinei de astăzi sunt tot atât de emancipate, dacă nu mai mult chiar, ca și surorile lor engleze. De 26 de ani noi avem dreptul de vot și lucrăm în condițiuni absolut identice cu bărbații. Nu există prejudecată de sex. Aproape 60 la sută dintre lucrătoare sunt înscrise în asociațiunile muncitorești. Această este, se înțelege, o mișcare nouă, dar mie și celorlalți din generația mea, ne pare perfect naturală. Femeile din generația mamei mele stăteau acasă, studiau muzica și se măritau. Noi, încercăm să fim cetățene folositoare pa-

occidentalizat sau americanizat în dauna caracteristicilor noastre naționale. Ceeace se întâmplă cu noi, este mai curând o adaptare la condițiunile unei lumi care progresaază. Chinezoaica modernă nu este o creatură extraordinară. Ea seamănă mult cu semenele ei din celelalte țări civilizate. O interesează aceleași lucruri și are aceleași predilecții. Găsiți și la noi numeroase mișcări feminine, precum și un puternic curent pacifist. Cinematograful în China este tot așa de gustat ca și în alte țări. Clark Gable culege în rândurile școlărițelor chineze tot atâtea simpatii ca și în acelea ale elevelor americane.”

În timpul cât va sta la Londra, **Miss Huang** va continua să poarte frumoasele costume chinezești, cu toate că, la fel cu majoritatea chinezoaicelor tinere ea și-a tăiat de mult părul, purtându-l scurt, după moda europeană. Dânsa mai intenționează să colecționeze rețete de bucătărie englezească spre a le servi la întoarcere compatrioatelor sale.

Fixați
cele mai frumoase clipe din viața Dv. cu

FIECARE ambalaj conține un bon cu care puteți să luați parte la marele CONCURS DE PREMII GEVAERT 1937 (10.000, 5.000 lei etc.)

FILMUL
Gevaert
EXPRESS-SUPERCHROM
și
PANCHROMOSA
(28° SCHEINER)

El vă dă posibilitatea ca mai târziu să retrăiți cele mai frumoase clipe din viața Dv.

A întrebuința filmul GEVAERT, înseamnă să aveți posibilitatea de a face o fotografie artistică și perfectă.

Cereți prospecte dela magazinele cu articole fotografice sau dela

C. STROIA & W. PETRI
București, Strada Lipscani, 19.

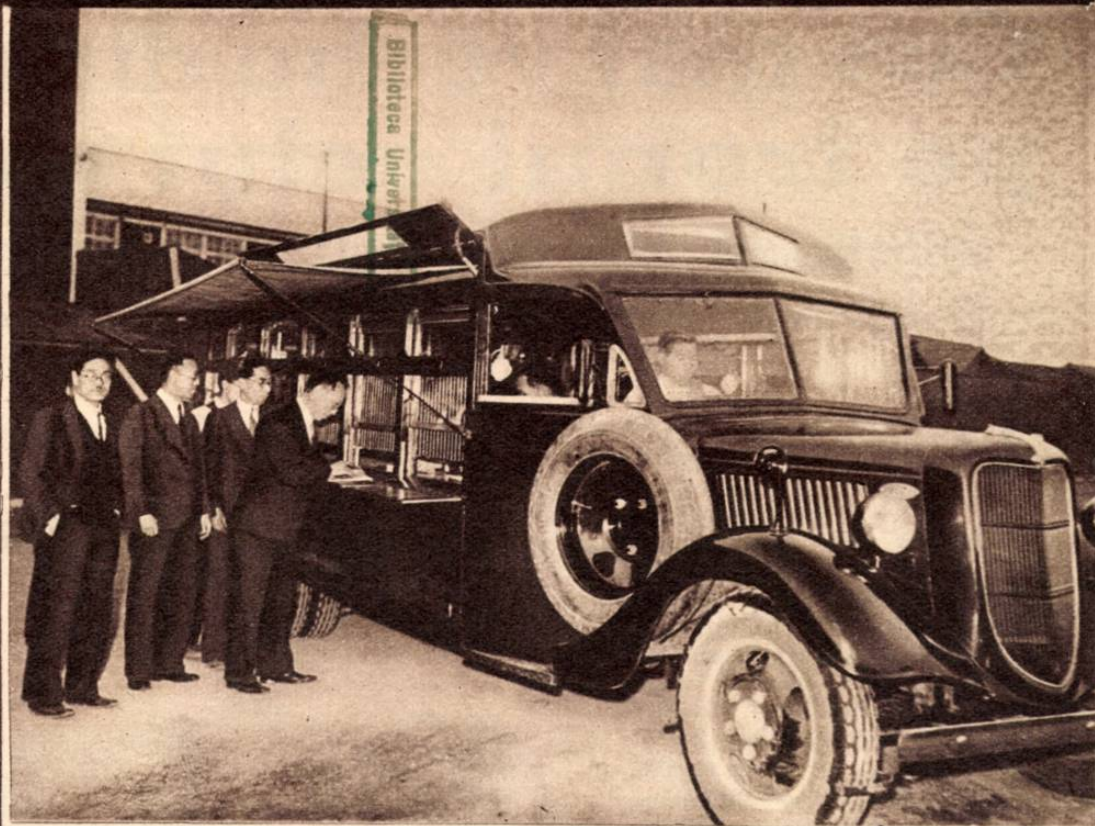

PARISUL IN SĂRBĂTOARE

„Orașul lumină” trăiește zile de mare sărbătoare, cu prilejul expoziției internaționale. Fotografia aceasta a fost luată noaptea și înfățișează feerica iluminare a Turnului Eiffel.

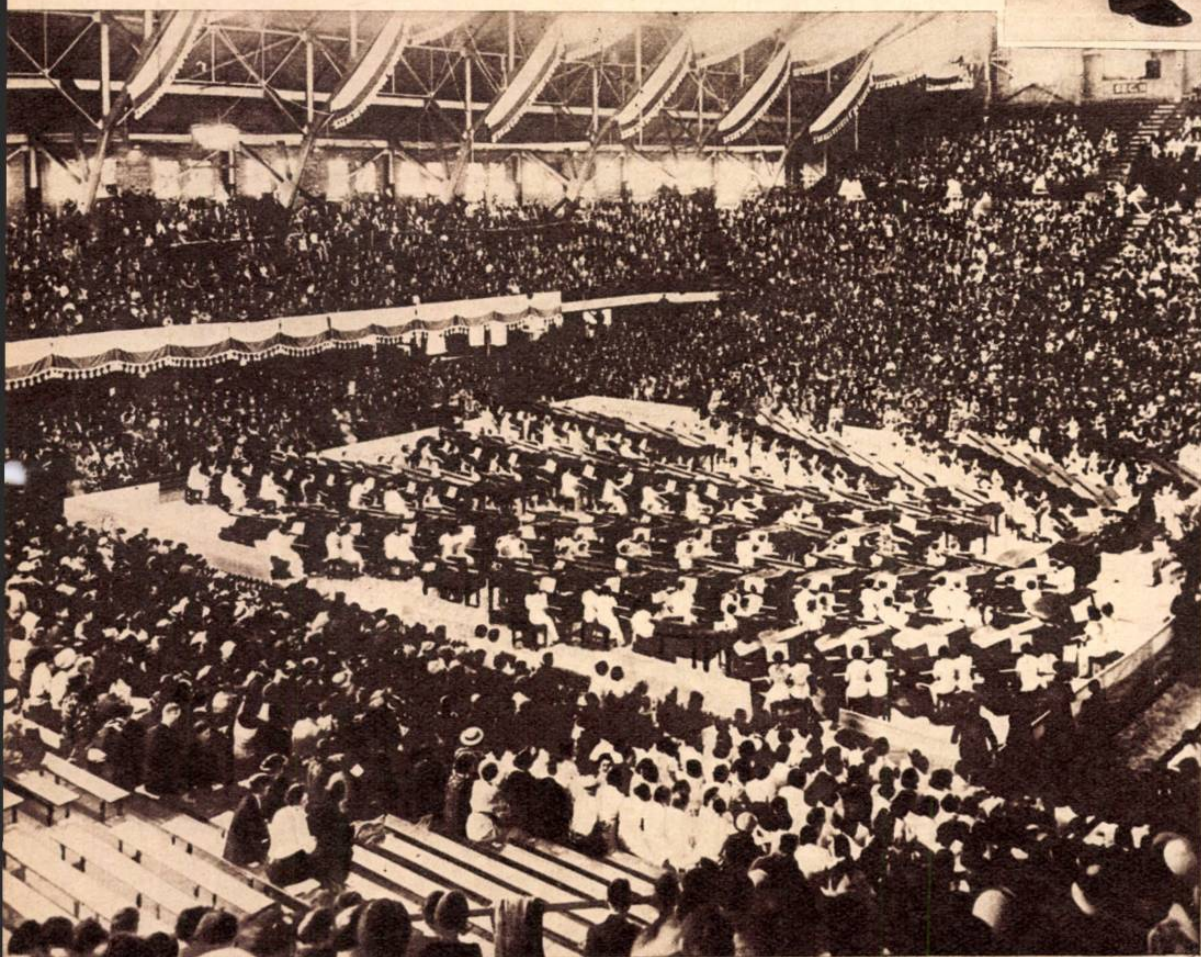
IN GARA DIN CHICAGO SE POT DEPUNE LA BAGAJE ȘI COPII

La depozitul de bagaje de mână din Chicago, s'a înființat de curând o secție unde se pot depune copii. Această secție este sub supravegherea permanentă a unui doctor și a unei îngrijitoare. Fotografia noastră înfățișează o mamă care-și depune copilul... la garderobă.

POȘTA AMBULANTĂ DIN JAPONIA

După modelul marilor orașe, europene, s'a introdus și la Tokio un oficiu poștal ambulant, instalat pe un autobus uriaș. Fotografia noastră înfățișează poșta ambulantă pe străzile Tokio-ului.

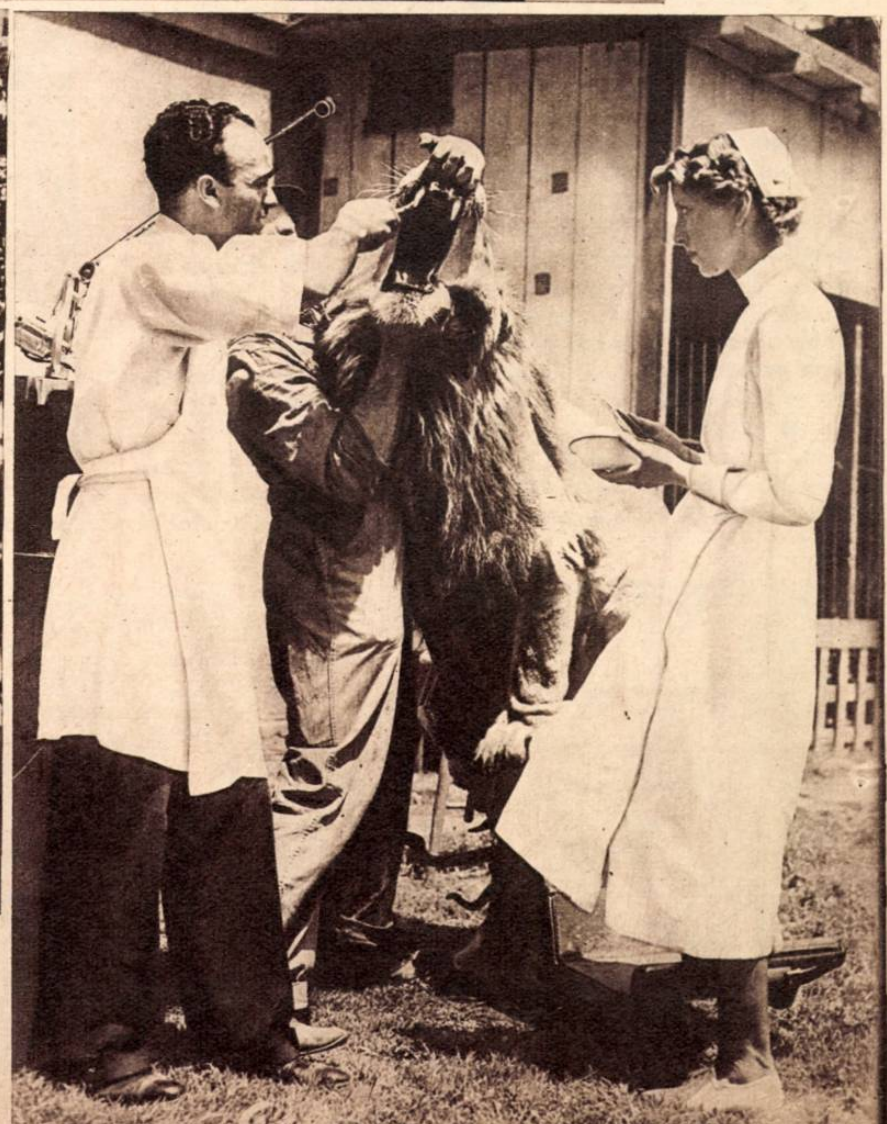

CONCERTUL A 175 DE PIANE

La Indianopolis, în Statele Unite, s'a organizat recent o săptămână festivă a pianului. Cu acest prilej a avut loc un concert executat de 175 de pianiste, sub conducerea unui dirijor. O mulțime imensă a ținut să asiste la acest concert. Fotografia noastră înfățișează o vedere de ansamblu asupra concertiştilor și publicului.

DENTISTUL LA GRĂDINA ZOOLOGICĂ

Dentistul grădinei zoologice din Los Angeles vizitează de două ori pe an animalele. Meseria sa este de multe ori legată de mari pericole. Fotografia noastră înfățișează pe Jackie, leul din filme, care deschide cuminte gura, pentru a fi tratat de dentist.

Cea mai veche dinastie domnitoare pe tronul celui mai vechiu regat

ISTORICUL REGALITĂȚII ENGLEZE

— Marea Britanie a cunoscut sub regii ei și zile de glorie, dar și epoci de decadență. — Anglicanismul, piatra fundamentală a actualei monarhii. — Cum a luat naștere parlamentarismul

DELA abdicarea regelui Eduard VIII și până azi, ochii întregii omeniri au fost ațintiți cu stăruință asupra celor ce se petrec la curtea regală engleză. Desigur nu aceleași motive fac ca atenția lumii să continue a fi și azi îndreptată spre persoana regelui Angliei.

Acum e vorba de încoronarea suveranilor britanici care a întrecut în fast tot ceea ce au văzut până în prezent popoarele în acest domeniu, atunci se comenta senzaționala renunțare la tron a regelui Eduard VIII. Și atunci, însă ca și acum, era în joc persoana regală. De aceea, ne propunem să arătăm mai jos, ce este regele Angliei, care e rolul său oficial și care e rolul său real.

Regalitatea britanică este una din acele instituții antice, și prin acest fapt venerabile, în care persistă, vie și perfect adaptabilă în practică spiritului nou al epocii, imaginea celui mai îndepărtat trecut. Regatul Angliei e într'adevăr, astăzi, cel mai vechiu dintre regatele Europei și suveranul său descendentul celei mai vechi dinastii domnitoare.

INCEPUTURILE REGALITĂȚII BRITANICE

Victoria dela Hastings din 1606 îngădui lui *Wilhelm Bastardul* să se încoroneze ca rege al Angliei. De atunci, descendenții săi au ocupat fără întrerupere tronul Angliei. Oricare ar fi fost numele dinastiei căreia îi aparțineau, toți suveranii englezi, *Plantagenet* sau *Tudor*, *Stuarti* sau *Hanovra* se leagă prin filiațiune directă de genialul aventurier normand și în primul rând dela această ascendență își trag legitimitatea. Trebuie remarcat însă că *Wilhelm Cuceritorul* reprezintă cucerirea sa ca o reluare îndreptățită a unei moșteniri pe nedrept acaparată de regele *Harold*: el era, într'adevăr, nepotul regelui *Ethelred*, care, isgonit de urgia daneză și refugiat la curtea normandă, se căsătorise cu fiica ducelui domnitor. Aceasta, prințesa *Emma*, era sora lui *Robert Dracul* tatăl lui *Wilhelm*. Prin *Wilhelm*, deci, monarhii englezi din secolul XX se leagă de primii monarhi saxoni și, în particular, de acel *Alfred cel Mare*, care de secole este înfățișat școlarilor britanici ca un *Carol cel Mare* insular.

Unele tradițiuni îi leagă chiar de antichitatea biblică. Nu e oare acceptată de mulți Englezi ideea că poporul lor descinde din faimoasele triburi pierdute ale lui Israel? Iar tronul regal, la Westminster, nu se odihnește pe *piatra lui Iacob*, perna aspră a patriarhului (în noaptea în care avu faimoasa sa viziune), în mod miraculos transportată în Scoția, de unde regele Eduard I o aduce la Londra, ca trofeu al victoriei sale?

Acestea sunt motivele pentru cari suveranii englezi din Evul Mediu fură înconjuțați de venerația poporului lor, atât ca urmași legitimi ai împăraților romani în insulele britanice (mai mulți pre-

Normanzii și englezii în cursul bătăliei dela Hastings.

cari, după cum se știe, aveau darul de a vindeca scrofurile, regii Angliei erau personaje cu adevărat miraculoase. Și ei vedeau rănilor închizându-se sub degetele lor și mai posedau, afară de aceasta, și inele magice, cari făcute din bucăți de aur sfințit, vindecau epilepsia și durerile.

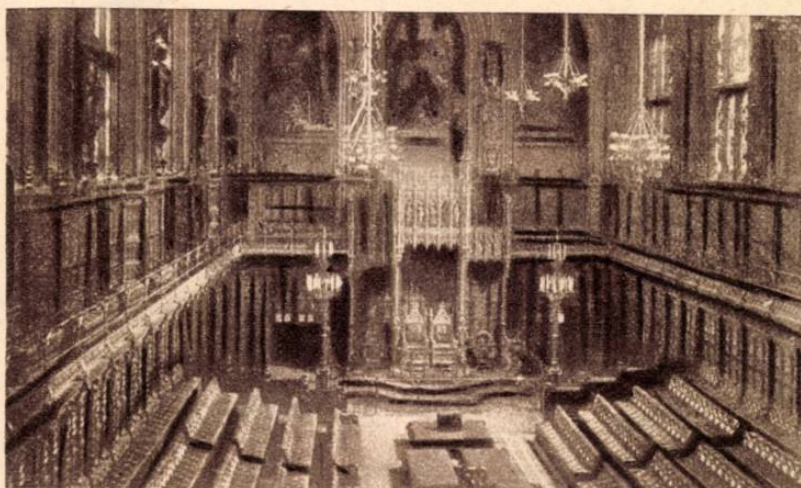
ANGLICANISMUL, PIATRA FUNDAMENTALĂ A ACTUALEI MONARHII

Fără îndoială, aceste credințe pierdură din tăria lor atunci când Henric VIII, în sec. XVI, despărțindu-se de catolicism care îi refuza dreptul de a divorța și de a se recăsători după placul său, introduse protestantismul în locul religiei Papilor. Însă prestigiul regelui Angliei nu avu nimic de pierdut din această schimbare. Cu toate că nu domnea decât peste un regat mic, suveranul insular reușise să se alăture celor mai mari potențați ai lumii. Regele Franței îi acorda, într'adevăr, ca și împăratului și regelui Spaniei, titlul de Majestate pe care multă vreme îl refuza celorlalți regi ai Europei. Iar Henric VIII devenise,

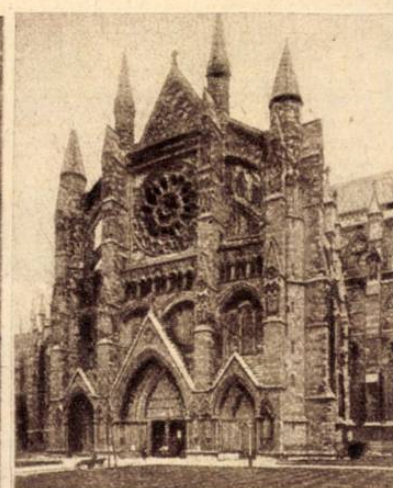

Statuia ridicată în amintirea marei regine Victoria a Angliei.

decesori ai lui Wilhelm luaseră titlul de Augustus și Imperator), cât și ca personaje de o natură diferită de cea a celorlalți oameni și participând, întrucâtva, la prerogativele supranaturale. Intocmai ca și regii Franței,

Sala de ședințe a Camerei Lorzilor, din Londra.

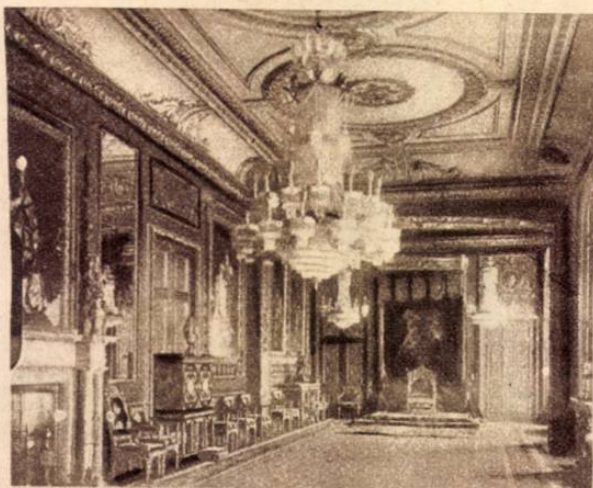

Portalul de nord al catedralei Westminster.

prin acest faimos act de supremație, șeful bisericii naționale, numită dela acea dată, *anglicană*. Ceea ce nici Lu dovici XIV nu reușise să fie — stăpânul absolut al întregului cler al regatului său — era de aci încolo regele Angliei. Așa se face că perioada în care această extraordinară nou-tate era încă în floare, cea a lui Henric VIII și a fiicei sale Elisabeta, *femea fără bărbat*, este însemnată printr-o foarte mare creștere a autorității regale: *Henric VIII* și *Elisabeta* domnesc ca suverani absoluți.

APARIȚIA PARLAMENTULUI

Poporul englez nu se putea obișnui însă cu un astfel de regim, care în scurtă vreme ar fi reînviat autocrația orientală. Astfel că regii englezi văzură cu timpul luându-se cu o mână o parte din ceea ce li se dăduse cu cealaltă. În fața regelui se ridică curând *Parlamentul*, la origină simplă extinder a Consiliului regelui, transformat apoi pe nesimțite, și fără ca vreo constituție să fi proclamat în mod oficial acest lucru, în reprezentanța națională, deținătoare a suveranității populare și în această calitate, împărțind

Sala tronului în castelul din Windsor

Sala de gardă în castelul din Windsor.

puterea cu regele. În cursul sec. XVII, perioadă de criză, în care poporul englez se revoltă de două ori, nu atât împotriva regimului monarhic cât împotriva politicii personale a lui *Carol I* și *Jack II*, obiceiul astfel stabilit luă putere de lege. Revoluția din 1688 îl consacră. Fiica lui *Jack II*, regina *Mary* și soțul ei *Wilhelm de Orania*, fură recunoscuți ca suverani de către Parlament, ceea ce suprapunea teoriei dreptului divin al regilor dreptul popular. De atunci încolo e de la sine înțeles că descendentul lui Wilhelm cuceritorul căruia îi revine prin calitate tronul Angliei, nu poate să-l ocupe decât cu aprobarea poporului.

Totuși regele, în calitate de șef al puterii executive, mai păstra mari prerogative. O împrejurare forțată făcu să dispară una dintre ele, și tocmai aceea care era de o importanță capitală: facultatea de a guverna în chip efectiv, conducând desbaterile consiliului de miniștri.

INTEMEIEREA CASEI DE HANOVRA

Când în 1714 Parlamentul schimbă din nou ordinea succesiunii între prinții dinastiei pentru a nu lăsa decât pe principii protestanți să ajungă la putere, fericitul ales fu *George de Hanovra*, întemeietorul casei zisă de *Hanovra*, apoi în 1914, de *Windsor*, și strămoș direct al lui *Eduard VIII* și *George VI*.

Acest german nu cunoștea decât limba sa natală și nu prea avea poftă, la vârsta de aproape 60 de ani, să învețe una nouă. Desbaterile Consiliului de miniștri îl plictiseau deci îngrozitor. El renunță să mai participe la ele. Când în 1760 se urcă pe tron un suveran care, născut în Anglia și vorbea perfect engleza, ar fi luat parte cu roade la Consiliul de miniștri, el nu putu s-o facă, deoarece obiceiul care fusese urmat

Regele Henric al VIII-lea al Angliei. (1491-1547).

Regina Elisabeta a Angliei. (1533-1603).

Pavilionul din Brighton, clădit pentru Regele George IV, la căsătoria acestuia cu Mrs. Fitzherbert.

timp de aproape jumătate de secol luase putere de lege și devenise regulă constituțională. Primii regi ai dinastiei de *Hanovra* luaseră obiceiul, în același timp, de a se folosi, pentru negocierile lor cu parlamentul și cu partidele politice, de fruntașul grupului cel mai puternic, care recruta pe miniștri, altădată aleși direct și câte unul de către rege, și în curând desbaterile consiliului astfel format, reprezintă și înlocuiește pe suveran.

Acest personaj a devenit *primul ministru*, mai familiar *premierul*, care, exercitând, în mod teoretic în numele suveranului, prerogativele regale, a fost deseori adevăratul rege fără coroană al Angliei. Limitarea drepturilor regelui s'a făcut deci puțin câte puțin, prin jocul împrejurărilor, din cari unele datorită numai întâmplării și nu din cauza unei voințe oarecare, preocupată de a stabili un regim constituțional logic și ordonat.

În zorii timpurilor noastre, când Anglia a ieșit victorioasă din duelul gigantic pe care l-a susținut împotriva lui Napoleon, și în care nici regele nebun, nici prințul regent, nu jucară absolut niciun rol, monarhul nu mai e decât un simbol cu coroană.

ERA VICTORIANĂ

Sarcina de a restabili prestigiul coroanei îi reveni reginei *Victoria*.

Lunga ei domnie a însemnat apogeul puterii britanice, epoca în care cel mai lumii cetățean englez se mândria, și cu drept cuvânt, de a se fi născut pe pământul Mării Britanii.

„Era victoriană“, în care armele engleze învingeau pe toate continentele, în

care flota britanică fu stăpână fără rival a mărilor, în care literatura străluci mai mult ca oricând, este, pentru orice englez, o epocă de aur, care poate fi asemuită cu ceea ce a fost pentru Greci epoca lui *Pericle*. În mare parte onoarea revine Suveranei, care timp de mai bine de șaizeci de ani a purtat fără să se clatine, pe umerii săi, greutatea Imperiului; ea recuceri, prin controlul pe care-l exercita asupra lucrărilor marilor ei miniștri și prin acțiunea sa diplomatică personală, o mare parte din puterea părăsită de înaintașii săi. „În cursul ultimilor ani ai domniei sale, cari fură ani de apoteoză, scrie biograful ei, *Lytton Strachey*, regina se ridică în imaginația supușilor săi la înălțimea unei divinități, într'un nimb de glorie pură.“

De aci înainte persoana regală încetă de a mai fi, de fapt, și, fără ca să fi fost cătuși de puțin atinse prevederile constituționale, o simplă „firmă“ cum fusese pe timpul primilor *George*, a redeveni unul din factorii cei mai de seamă ai Statului.

REALIZĂRILE LUI EDUARD VII ȘI GEORGE V

Această schimbare nu întârzie să-și arate efectele, în timpul domniei lui *Eduard VII*; fără a încălca cătuși de puțin prerogativele ministeriale, regele știu să creeze atmosfera favorabilă dezvoltării „înțelegerii cordiale“ care încheia pentru Anglia o perioadă a victoriei sale diplomatice, deschisă de două secole, aceea în care Franța era considerată de către Marea Britanie ca inamicul public No. 1. Rolul său nu fu mai prejos nici în domeniul politicii interne. Când în 1909 Camera Lorzilor a respins bugetul prezentat de Camera Comunelor și s'a iscat un grav conflict între cele două adunări, regele își înmulți eforturile împăciuitoare. El a murit fără a fi reușit să realizeze împăcarea, însă fiul său *George V*, continuând în aceeași direcție și cu mai multă energie eforturile sale, determină Camera Lorzilor să accepte ca veto-ul său absolut să fie transformat în veto suspensiv pentru legi și să renunțe complet la dreptul de a modifica sau respinge bugetul. Cea mai gravă criză constituțională prin care a trecut Anglia a fost astfel soluționată grație intervenției regelui.

În cursul lungii sale domnii, *George V* mai trebui încă de două ori să intervină în mod hotărâtor în mersul evenimentelor. Când izbucni în 1921 revoluția irlandeză și când, fanatizată de către naționaliștii extremiști se părea că Irlanda va rupe toate legăturile cari o uneau de Marea Britanie și că se va constitui în republică independentă, regele știu să impună miniștrilor săi o concesie oportună: din inițiativa sa fu încheiat acel *Hone Rule* pentru care lupta de un secol.

Zece ani mai târziu, în 1931, criza mondială atingând Marea Britanie, determinând o mare jenă politică și discreditând grav guvernul laburist, *George V* interveni din nou. El hotărî reconstituirea cabinetului *MacDonald* sub forma unui guvern de uniune națională, a cărui politică curajoasă și tenace asigură în sfârșit redresarea economică a țării.

ASTĂZI

Cu *Victoria*, *Eduard VII* și *George V* suveranul apare ca supremul arbitru ținând în mâini destinele țării și simbolul viu și unanim venerat al unității naționale. Rămâne istoriei sarcina de a adăoga la acest terțet figura actualului rege *George VI*.

Actualul rege, George al VI-lea al Angliei, împreună cu familia sa, Regina Elisabeth, principesa Elisabeth, moștenitoarea prezumtivă a tronului, și sora ei mai mică, Margaret-Rose.

găsesc oameni, fie ei chiar din pătura d
Aceasta cu atât mai mult cu cât în lumea
mat într'un adevărat mit: *Mato Grosso*,
cinci ori mai întinsă decât țara noastră...
De atunci, adică din 1925, expedițiile de
țin că Fawcett trăiește. Iar la rândul lor, c
un *tank amfibian*!
Cazul colonelului Fawcett constituie cel mai
mai, jos vom schița pentru cititori câteva l

P. H. FAWCETT, G

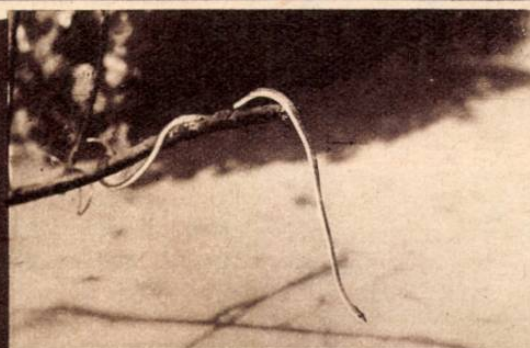
Englezul *P. H. Fawcett* s'a născut în anul
din tinerețe primejdioasa carieră colonială,
oricând pentru întreprinderile cele mai ris
și o cultură universală, Fawcett începuse
artilerie al armatei engleze.
Numit într'un post de conducere în insu
întreprinsese o serie de expediții în interior
civilizațiile străvechi adormite sub încălceal
ropicală.
Reîntors în Anglia, guvernul îl trimite în
însărcinată cu stabilirea frontierei. Vreme n
cutreeră câmpiile boliviane, trecând în mai
prin punctele cele mai anevoioase, stud
avuțiile minerale ale acelei țări unice în lu

In inima pădurii, la *Matto Grosso*

EXPEDIȚIA FANTOMA

Din relatările câtorva exploratori de seamă, înapoiați în ultima vreme din înfricoșătorul haos al junglei braziliene, rezultă neîndoios că dispărutul colonel Fawcett ar mai trăi și astăzi, în mijlocul unui trib de sălbateci, declarând că a renunțat pentru totdeauna la civilizația noastră...

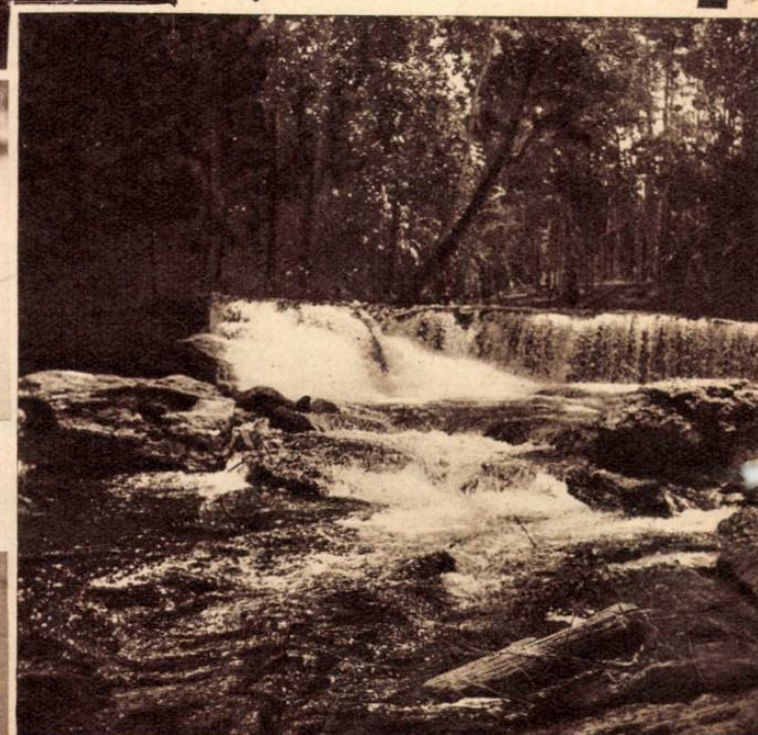
ZIARELE aduc știrea că doi șomeri elvețieni, mecanicul *Teddy Bachmann* și *Eric Steiner*, cari ani de zile au cutreerat în lung și'n lat câmpiile de mărăciniș ce se aștern pe întinderi amețitoare în inima *Paraguayului* și *Braziliiei*, vor încerca această nebunească aventură de a-l regăsi pe colonelul Fawcett, dispărut acum doisprezece ani, în regiunea *Matto Grosso*, împreună cu întreaga expediție condusă de el.
Așa dar, în epoca noastră de modernism și progres se mai

Mietzeran, unul din cei mai periculoși șerpi din pădurea *Matto Grosso*.

Anaconda! Infiorătorul șarpe din *Matto Grosso*.

Adăpost indian, pe o baltă din pădurea sălbatecă *Matto Grosso*.

...e jos, cari visează înfăptuiri titanice demne de vremurile străbunilor noștri... fabuloasă de acolo există un punct care, de câțiva ani încoace, s'a transformat în masivul păduros din mijlocul Americii de Sud, având o suprafață aproape de

ajutor sau de cercetări s'au perindat la intervale scurte și, aproape toate, sus- și-și doi șomeri elvețieni și-au propus să pornească în căutarea dispărutului cu

straniu capitol de roman-foileton al epocii noastre; de aceea, în rândurile de legende și fapte profund autentice.

GENTLEMAN-EXPLORATOR. — PRIMELE LUI CĂLĂTORII

1871, în Surrey. Foarte curajos din fire și cumpătat în vorbă, el îmbrățișase dovedindu-se neînfricat, totdeauna ademenit de vrăjile necunoscutului, gata să cânte. Inzestrat cu un fizic robust și prin a servi într'un regiment de

la Ceylon, din oceanul indian, el studiind cu de-amănuntul a fantastică de liane și vegetația

Bolivia, în fruntea unei misiuni întreruptă de douăzeci de ani, el multe rânduri Anzii Cordilieri, ind fauna, flora și, în deosebi, me.

Un impresionant aspect din pădurea sălbatecă Matto Grosso.

Vultur regal din Matto Grosso.

De altminteri, Bolivia era țara visată pentru un explorator ca Fawcett. Regiuni n întregime pustii (populația boliviană, de vremea aceea, n'atingea nici măcar cifra de două milioane locuitorilor), o vegetație dintre cele mai felurite și mai oizare, o faună încă necunoscută: într'un cuvânt, o lume nouă ce merita să fie descoperită.

Prin urmare, Fawcett a avut tot răgazul trebuitor spre a străbate țara, urcând fluviile uriașe, escaladând piscuri unde moartea pânzește la fiecare pas pe îndrăznețul ce s'a încumetat să le atingă și chiar regiunea lacului Titicaca, imensă cupă de smarald cu o suprafață de 700 km. p. încercuită de metereze muntoase cu înălțimi de peste 4000 metri. În același timp, el pregătia cele dintâi hărți topo-

Pe Himburena, un afluent al Amazonului, unde trăiesc șerpii cei mai periculoși.

Când se apropie albi, întreg tribul indigenilor le iese ostil în întâmpinare.

de vizuini scobite în pământ și astupate cu niște capace făcute din ramuri împletite, popor care nu cunoștea focul, având drept orice armă rețelele vânjoase, vânând noaptea și dormind ziua în penumbra pădurilor: sălbateci cu mirosul mai fin decât cel mai isteț copoi și pentru cari strălucirea soarelui era nesuferită. Era de-ajuns ca în fața lor să fi dat cel mai mic semn

de frică, sau să schițeze un gest de atac, spre a se condamna la o moarte sigură și imediată. Dar experiența îl învățase că cel mai nimerit lucru de făcut era să rămână nemișcat, în loc, cu brațul drept ridicat în sus și astfel să aștepte ca indigenii să-l scotocească după placul lor.

Războiul mondial trebuia să întrerupă acest șir de explorări strălucite. Colonelul Fawcett veni să-și servească țara, hotărât însă ca mai târziu să se întoacă iarăși în America de sud ca să înfrunte Matto-Grosso, gigantul și temutul Matto-Grosso...

Sfârșindu-se războiul, îl vedem pe colonelul Fawcett întors la pasiunea lui de explorator. Cu singura deosebire că, de astă dată, pornește însoțit și de fiul lui, John, care prin curajul și puterea de răbdare făgăduiește să fie un urmaș vrednic de el,

Colonelul Fawcett (dreapta, în prim plan) în cursul unei expediții, la Pasări cari trăiesc în regiunea Taka, examinând un animal din a-unea Amazonului.

... grafice ale țării și rapoarte asupra izvoarelor ei minerale. Apoi, adună documente și însemnări cu privire la moravurile, credințele și legendele indigenilor din diferite rase cari pe atunci o populau aproape în întregime... Astfel, memoriile lui sunt o adevărată enciclopedie a caracterelor acestor îndepărtate ținuturi. Fawcett a mers până în vecinătatea lui Matto Grosso, între frontierele Boliviei și Braziliei, regiune spăimântătoare, neexplorată încă de nimeni. Și unde era sortit să dispară câțiva ani mai târziu.

În scurtă vreme, acele pustietăți dezolate îi ajunseră tot atât de cunoscute și prietenoase ca însăși țara lui natală. Trăi în mijlocul canibalilor și a vânătorilor de capete, deprinzându-le dialectele, cucerit de viața plină de întâlniri dramatice și primejdii neînchipuite.

Acolo — povestea el însuși — întâlnise un popor cuibărit într'un fel

Indigen care pescuiește cu arcul

peri un exemplar monstruos înolăcit pe-o cracă de pom. „Sucuri!” strigară călăuzele, îngrozite. Cu un singur foc de armă Fawcett l-a ucis: avea aproape douăzeci de metri lungime. Și asigură că a văzut un altul care depășise chiar 25 de metri!

Vadul multor fluvii devine primejdios mai cu seamă din cauza prezenței unui pește grozav, *piranha*, mic dar cu fălci formidabile și dinții tăioși ca un briciu care dovedește o preferință deosebită pentru sângele de om. El trăiește și umblă în cârduri impresionante. *Un cal sau un bou e mâncat în câteva minute de un piranha*. Culoarea roșie îl ațâță până la furie. Fawcett povestește că un soldat portughez cu pantalonii roșii, a fost smuls pur și simplu din piroga, în care se afla, de către unul din acești cumpliti pești și târît în fundul apei.

Apoi, mai este altă primejdie și nu dintre cele mici: unele fluvii n'au nici urmă de pește, iar malurile lor nu oferă niciun soi de vânat; adesea, apele sunt otrăvite de săruri minerale, ca aramă, cositor, etc. și de multe ori colonelul a fost nevoit să călătorească chinuit de foame și de sete.

În sfârșit, una din cele mai grozave pacoste ale Braziliei sunt insectele, din cari există varietăți nesfârșite. Sunt regiuni unde roiesc miliarde de albine mici, cari nu înțepă, dar în schimb

Vedere pe fluviul uriaș al Amazonului.

Cât despre d-na Clementina Fawcett, ce putea ea să facă în apartamentul din *Chelsea*, decât să urmărească de departe, cu gândul, dincolo de ceața orașului, aceste două ființe scumpe, pribegind prin țara soarelui și a aventurii? Femea curajoasă, care n'a disperat nici chiar atunci când, mult timp după despărțire, ei vor fi încetat să-i mai trimită vești...

* * *

„MATTO-GROSSO” SAU „IADUL VERDE” AL BRAZILIEI

În 1911, colonelul Fawcett pătrunsese pentru întâia oară pe teritoriul brazilian al lui Matto-Grosso, coborînd versantul răsăritean al lanțului Cordilierilor boliviani. În ultimele netezeze ale Anzilor, se deschidea albia unei văi înguste și întortochiată, unde sălășluiau câteva triburi de Indieni renumiți prin cruzimea lor.

Expediția ajunsese la un punct numit „*Bella Vista*”, odinioară capitală cu 10.000 de locuitori. Climatului nesănătos îl îndemna oamenii să părăsească ținutul, „*Bella Vista*” nu mai e decât o îngrămădire de ruine, o îngrămădire pe care vegetația a cotropit-o cu desăvîrșire. Ici-colo, câteva cocioabe mai servesc încă de adăpost la vreo sută de leproși. Bătrâna biserică domină orașul părăsit, în marginea unei câmpii mlăștinoase, destul de primejdioasă din cauza vecinătății Indienilor. Aceștia nu se mulțumesc numai să ucidă străinii cari le cad în mâini ci, înainte, îi supun celor mai cumplite și spăimîntătoare torturi.

Aceasta, din pricină că Indienii n'au uitat cruzimile săvîrșite de conchista-

Pe fluviul Amazonului în apropiere de Diamantino.

se lipesc pe fața omului, pe mâini și pe picioare, sugându-i cu nesaț transpirația. Ele se introduc în ochi, în urechi, în nări, în gură încât aproape își înăbușe victima. De asemenea, în alte regiuni, există o specie de viespe mare, ce comunică persoanei înțepate friguri adeseori mortale. *Colonelul Fawcett* mai vorbește și despre alte delicii ale lui *Matto Grosso*. Acolo furnicile constituie adevărate colonii. Cea mai grozavă specie este „*la palosanto*”, sau furnica de foc, cuibărită prin trunchiurile scorburoase ale arborilor bătrâni. Ele se abat ca o ploaie asupra drumetului pe care întâmplarea l-a îndrumat într'acolo. Indienii obișnuiesc să lege prizonierii de trunchiurile arborilor năpădiți de aceste furnici: *la câteva ceasuri mai târziu nu mai rămân decât niște schelete albe și bine curățite!* În fine, numeroase alte ținuturi din *Matto Grosso* sunt

Târgul din Cuyaba, ultimul punct de civilizație, înaintea infernului dela Matto Grosso.

Cel mai înverșunat dușman al furnicilor roșii.

Apus de soare pe fluviul Amazonului.

dorii spanioli; astfel, există încă triburi cari omoară ca pe un vânat orice străin rătăcit sau abătut pe meleagurile lor. Acum câțiva ani — povestește colonelul — o expediție de 40 Portughezi condusă de doi americani, ajunse la *Matto-Grosso*, căutând gumă. Absența ei prelungindu-se, o altă expediție porni s'o caute, fără a mai găsi altceva decât 42 schelete legate de arbori. Marșul prin savană e neînchipuit de încet și obositor; colonelului i-a trebuit o lună ca să străbată cincizeci de kilometri prin valea fluviului *Caopolican*. Udat până la piele, aproape mort de foame și de oboseală, trebuise uneori — în lipsă de altceva mai bun — să se hrănească zile de-a rândul cu reptile. Fierosul șarpe cu clopoței, pitonul de apă sau „*anaconda*”, sunt orginari din acele regiuni unde trăesc pe malul apelor. Șarpele cu clopoței rivalizează cu temutul cobra asiatic prin otrava lui ucigătoare.

„*Anaconda*” atinge proporții cu-adevărat surprinzătoare. În 1907, Fawcett desco-

